

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

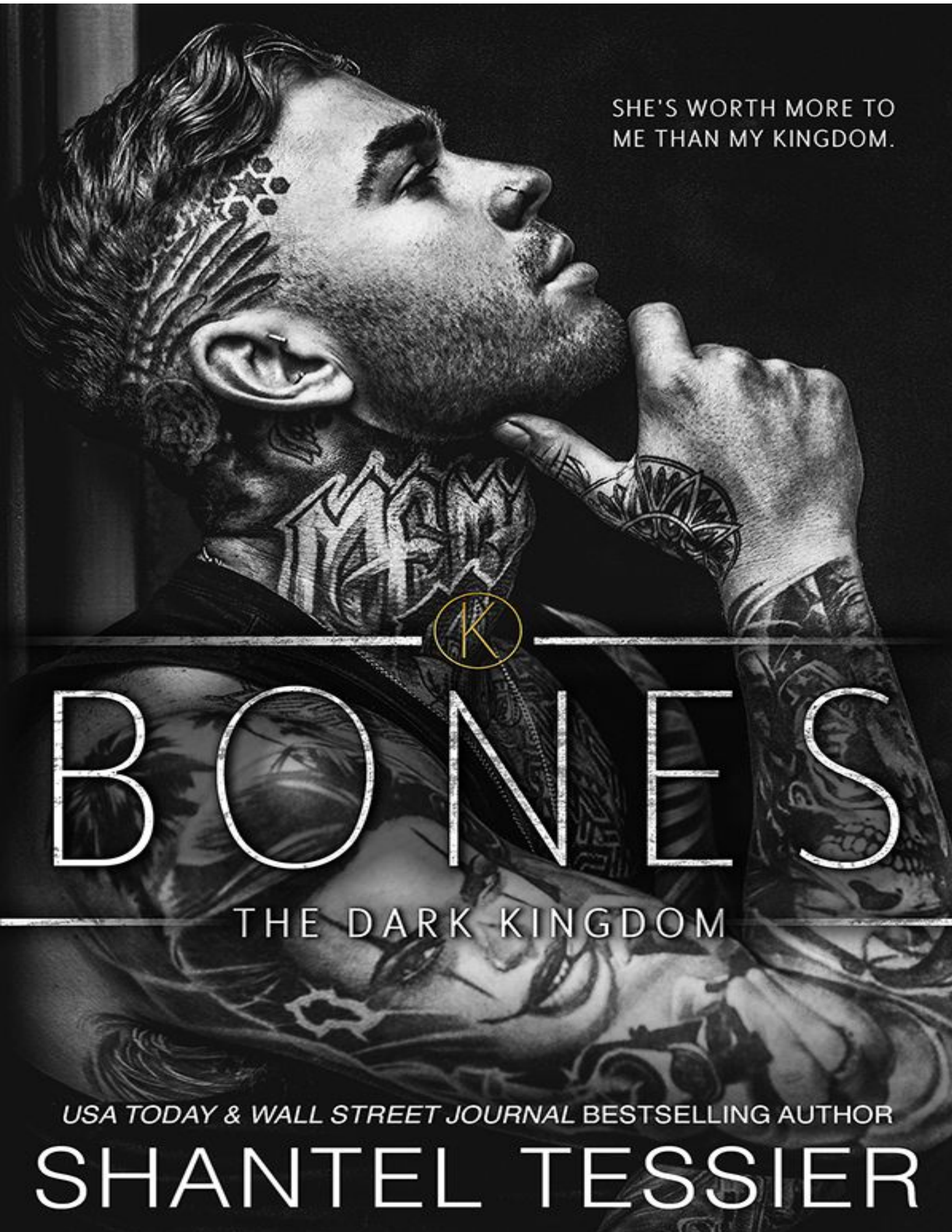
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S WORTH MORE TO
ME THAN MY KINGDOM.

BONES

THE DARK KINGDOM

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

SHANTEL TESSIER

İçindekiler

BONES

TELİF HAKKI

ÇALMA

LISTESİ

PROLOGUE

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ

BÖLÜM ON DÖRT

BÖLÜM ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM

ON SEKİZ BÖLÜM ON

DOKUZ BÖLÜM YIRMI

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
YIRMI DÖRT BÖLÜM
YIRMI BEŞ
BÖLÜM YİRMİ ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ
BÖLÜM YIRMI SEKİZ
BÖLÜM YIRMI DOKUZ
BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT BÖLÜM OTUZ
BEŞ
BÖLÜM OTUZ ALTI
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
SONSÖZ
İKİNCİ EPILOG
SESSİZLİK KODU
ÖNSÖZÜ
BENİMLE İLETİŞİME GEÇİN
YAZARLA İLETİŞİME GEÇİN
SHANTEL TESSIER'İN DİĞER KİTAPLARI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BONES

THE DARK KINGDOM

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

SHANTEL TESSIER

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by Shantel Tessier

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin- shanteltessier.com Web sitesinden haber bültenine kaydolabilir veya aşağıdaki bağlantıya tıklayabilirsiniz. Bülten, özel tanıtımlar alabileceğiniz, güncel projeler ve yayın tarihleri hakkında ilk bilgi sahibi olabileceğiniz tek yerdir. Ve ayrıca bazı harika hediyeler kazanma şansınız var- [Bülten](#)

Editör: Jenny Sims

Biçimlendirici: Christina Parker

Smith Kapak tasarımcısı: Shanoff

Tasarımları

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster @ Lanefotograf

Model: Chase

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

TeZATalks'tan "Find Me"
Melanie Martinez'den "Dead To
Me"

SoMo'dan "Want It"
Grandson'dan "Blood//Water"
Niykee Heaton'dan "King"

PROLOGUE

BONES

On iki yaşında

"DILLAN, sana bu hayatı nasıl atlatacağını söyleyeyim." Ben atıştırma bir şeyler yerken babam masada karşıma oturdu. "Bana aşık bir adam göster, ben de sana onun en büyük zayıflığını göstereyim."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Yani, onu her şeyin önüne koyacak, hatta kendisinin bile." Viski bardağını kaldırıp geri fırlattı. Babam her zaman içer. Saat sabahın altısı ya da gece yarısı fark etmez. "Senin ve kardeşinin bir sürü düşmanı olacak oğlum. Ve her biri bunu bilecek."

"Neden düşmanlarımız olsun ki?" Ben aptal değilim. Babamın kötü olduğu kadar zengin de olan çok güçlü adamlarla bazı karanlık işler çevirdiğini bilecek yaştayım.

Sanki söylediklerim komikmiş gibi sırtıyor. "Çünkü siz ikiniz başkalarının istediklerine sahip olacaksınız."

"Aşk mı?" Soruyorum.

"Hayır." Homurdanıyor. "Krallık."

İstemiyorum ama bu düşüncemi kendime saklıyorum. İki ortağı -Üç Bilge- ile sahibi olduğu otel ve kumarhane hakkında ne hissettiğimi zaten biliyor. Babamın umurunda değil. Hiçbirinin umurunda değil. Benim, küçük kardeşim ve en iyi iki arkadaşımın birlikte, bir gün burayı devralmaktan başka seçeneğim olmayacak.

Babam boş bardağı kaldırıyor ve benimle konuşurken ona bakıyor. "Aşk bir erkeği zayıflatır. Çünkü aşık bir adam kendinden çok onu kurtarmayı tercih eder."

Gözlerim masaya düşüyor ve onun sözlerini düşünüyorum. "Ama sen annemle evlendin," diyorum başımı kaldırıp ona bakarak. Babamı asla zayıf biri olarak görmedim.

Dudaklarının kenarları sinsi bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir erkeğin bir kadına ihtiyacı olmadığını söylemedim. Aşık bir erkeğin savunmasız olduğunu söyledim. Yine de kadınlar birkaç nedenden dolayı faydalıdır." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunları hayatının ilerleyen dönemlerinde anlayacaksın."

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

BONES

On dört yıl sonra

Kingdom'ın on üçüncü katındaki masamda otururken kapım büyük bir gürültüyle iç duvara çarparak açıldı. Kafamı kaldırdığımda uzun zamandır arkadaşım olan Luca Bianchi'nin geniş alana daldığını görüyorum.

"Hey..." Ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokup adım atmaya başladığında sözümü kesiyorum. Ayakkabıları mermer zemine vuruyor. "Luca?"

"Grave'in başı dertte olsaydı ne yapardın?" diye soruyor, sesi sert çıkıyor.

Cep telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp dövme kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kardeşime kızıyorum ama o hâlâ benim küçük kardeşim. "Onu kefaletle çıkarırdım." Bedeli ya da durumu ne olursa olsun. Hayatım boyunca bunu yaptım. "Başı belada mı?" Endişelenerek soruyorum.

Grave'i dün gece April ve onun evindeki Pazar buluşmamızda gördüm. İyi görünüyordu. İyiden de iyi aslında. O ve April nişanlandıklarını duyurdular. O kadının onun hayatını kurtardığına tüm benliğimle inanıyorum. Grave onu er ya da geç ölüme götürecek bir yola girmişti. Ama aşık oldu ve kadın ondan daha iyisini istedi. O da bunu ona verecek kadar sevdi.

"Hayır. Bu Grave'le ilgili değil."

Kaşlarımı çattım. "Nite hakkında mı?" Oliver Nite-Bianchi onun evlatlık kardeşi. Luca'nın ailesi Nite'ı sokakta bulduklarında yanlarına almışlar. Babasının bunu ordusunu büyütmek için yaptığına inanıyorum ama sonuçta Nite'a sadece hayal edebileceği bir hayat sağladı.

"Benimle ilgili." Luca derin bir iç çeker.

Kaşlarım çatıldı. "Seni bir şeyden kurtarmamı mı istiyorsun? Sadece söyle."

Luca küçüklüğümüzden beri Kralların en iyi arkadaşıdır. Babası -John Bianchi-bir Don; İtalyan-Amerikan Mafyasının elebaşı.

Babalarımız bir anlamda iş ortağıydı. Biz de bu geleneği devam ettirdik. Hatta Luca ile -Las Vegas'ın seçkin striptiz kulüplerinden biri olan Glass-sessiz ortağı olarak işe başladım. Sessiz diyorum ama eminim ki herkes biliyor ve bilmediklerine beni inandırıyorlar.

Armani takım elbise ceketini omuzlarından sıyrıp odanın diğer ucuna fırlatıyor ve siyah halının üzerine düşüyor. Sonra beyaz gömleğinin düğmelerini açıyor.

"Luca..." Daha dik oturuyorum. "Ne haltlar dönüyor?"

Beni görmezden geliyor. Onun yerine soyunmaya devam ediyor, ayakkabılarını odama fırlatıyor ve gömleğini fırlatırken pantolonunu çıkarıyor. Birkaç saniye içinde siyah boxer külotuna kadar indi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Arkadaşımın neden benim önümde soyunduğuna sinirlenerek soruyorum. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Sana kablolu olmadığımı kanıtliyorum," diye atıldı.

Sözleri karşısında vücudum geriliyor. Mafyanın bir parçası olduğu için, bilgi vereceği zaman kendisinden ne beklendiğini biliyor. Krallar da bu yöntemi kullanır. Konuşmalarınızı kimin dinlediğini asla bilemezsiniz. Eğer size güvenilmesini istiyorsanız, sadakatınızı kanıtlamalısınız.

İçinden çıkamayacağı ne yaptı? Ve neden yardım için bana gelsin ki? Elbette, onun tek seçeneği ben değilim.

Eğiliyor, yerdeki pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve masamın üzerine koymadan önce bir şeyler yazıyor.

Telefonu görmezden gelerek ona bakıyorum. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor. Daha iyisini bilmesem, sulu olduklarını söyledim.

Ayağa kalkıyorum, endişem her geçen saniye artıyor. "Haven iyi mi?"

Kendisini hissetmesini sağlayabilecek tek kişi karısı. Çölde gömülü cesetleri var. Tanrı aşkına, gözümü bile kırpmadan yetişkin adamlara işkence etmesini izledim. Karısı olmalı. Umurunda olan tek kişi o.

Cevap vermek yerine öne doğru eğilir ve cep telefonundan açtığı videoyu oynatmaya başlar.

"Otuz altı numara," diye sesleniyor videodaki bir adam. Gözlerim ekranı izlemek için düşüyor.

Birisi küçük bir odada kayıt yapıyor. Kirli beton zemin üzerindeki birkaç spot ışığı, tek bir kancanın bulunduğu siyah tuğla duvarı aydınlatıyor.

Sandalyeme oturdum ve telefonu açtım, neye bulaştığını merak ediyordum.

"Otuz altı numara dedim," diye tersliyor adam. Telefon bir kez daha sabit tutmadan önce hareket etmeye başlar.

Bir kadın başka bir adam tarafından sürüklenerek görüntüye getirilir. Üzerinde bir zamanlar beyaz dantelli bir sütyen ve ona uygun bir iç çamaşırı vardır. Kirli zeminde yuvarlanmış gibi görünüyorlar. Ama kalbimi çarptıran şey bu değil. Hayır. Başında siyah bir kukuleta olması ve bileklerinin önünde birbirine bağlanmış olması. Adam onu sırtından tuğla duvara çarpıyor ve başının üstündeki fazla ipi çekerek kancanın etrafına bağlıyor. Onu yerine sabitliyor ve sonra gözden kayboluyor. Çıplak ayaklarını tekmeleyerek ve vücudunu elinden geldiğince bir o yana bir bu yana döndürerek pozisyonda debeleniyor ama pek de mücadele edemiyor.

Durduruyorum ve arkadaşşıma bakıyorum. Bana arkasını dönmüştü. "Luca... bu seks ticareti," diyorum açıkça. "Ne halt ediyorsun sen? Köle mi satıyorsun yoksa satın mı alıyorsun?" İrkildi ama cevap vermedi.

Babasının bu işle uğraştığını biliyorum ama bu Luca'nın asla kabul edeceği bir şey değil.

Onun sessizliğinde telefona geri dönüyorum ve tekrar oynat tuşuna basıyorum. Kollarını başının üzerinde gererek mücadele ediyor. Anlamsız mücadele onu yoruyor ve hareketleri yavaşlıyor. Kanca yeterince yüksek olduğu için parmak uçlarında duruyor. Kaburgaları görünüyor ve iç çamaşırı dar kalça kemiklerinden düşüyor. Minyon bir kadın. Tahmin etmem gerekirse, beş buçuk kilo diyebilirim. Kaburgalarının bronz teninden dışarı çıkması onu yetersiz beslenmiş gösteriyor.

"Onu geri çevirin," diye sesleniyor kayıttaki adam.

Onu oraya yerleştiren adam belinden tutarak etrafında döndürüyor ve kadın onunla tekrar dövüşmeye başlıyor. Yakından dinlediğimde, mırıldandığı kelimeleri duyabiliyorum. Ya ağzını tıkamışlar ya da ağzını bantlamışlar. Adamın kasığına tekme atmayı başarıyor ve onu geri çekilmeye zorluyor.

"Orospu," diye homurdanıyor. Kapüşonu tutarak kadının kafasını tuğlaya doğru itiyor. Bedeni orada asılı kalır, baygındır.

"Acele edin," diye emrediyor çekim yapan adam.

Diğeri sikini okşuyor ve sonra sırtı kameraya dönük olacak şekilde onu döndürüyor. Kız duvara yaslanırken adam uzaklaşıyor. Çekim yapan adam "İç çamaşırını çıkar." diyor.

Adam çekime geri döner ve bir hatıra gibi cebine sokmadan önce bacaklarından aşağı çeker.

Luca'ya hızlıca bakıyorum, Strip'e bakan tavandan tabana pencerelere doğru ilerlemiş. Başını cama dayamış ve gözleri kapalı. Göğsünün her nefeste inip kalktığını görebiliyorum, çünkü düğmeli bluzu yerde yatıyor.

Videoya geri dönüyorum.

Hala orada asılı, baygın. Şimdi belden aşağısı çıplak. Kalçalarındaki ve sırtının üst kısmındaki çürükler olmasaydı bronz teni kusursuz olurdu. Bazıları zayıf kollarında. Görünür bir yara izi ya da dövme göremiyorum.

Başındaki siyah çanta, görünüşün önemli olmadığı gerçeğini temsil ediyor. Sadece vücudu önemlidir. Bir erkeğe ne sunabileceği. Nasıl kullanılabileceğini gösterir. Ve konuşamaması da çok şey anlatıyor. Sesiniz olmadığında bir erkeğe hayır diyemezsiniz.

Ve daha da ileri giderek, adam kızın kışına bir tokat atar. Ses, bulundukları odanın duvarlarından yansıyarak onları güldürür.

"Sıradaki," diyor adam ve kızın kışını tokatlayan kişi onu duvardaki kancadan çıkarıp karenin dışına taşıyor. Video durur.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve telefonunu masama koyuyorum.

Sandalyemden kalkıp Las Vegas'a bakan tavandan tabana pencerelere doğru yürüyorum. Saat sabahın üçü. Kalın siyah perdeleri sadece geceleri Strip'ten gelen ışıkların şehri aydınlatmasını görmek için açıyorum. Bu şehri görmek istediğim tek zaman bu.

"Ne kadar?" Ben soruyorum. Her ne sebeple olursa olsun, onu istediğine karar vermiş. "On milyon," diye cevap veriyor, gözlerini açıp Sin'e bakıyor

Şehir. Çenesi sıkıştı.

"Neden o?" Ben soruyorum. Onun bir karısı var. Belki Haven onu istiyordur. Belki de mafyanın perde arkasında neler döndüğünü fark etti ve videoyu görüp onu kurtarmak istedi. Kadınlar her zaman duygusal olur.

Camı itti ve bana doğru döndü. "Az önce gördüğün kadın Mia Rosa Bianchi. Benim küçük kız kardeşim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

BONES

New York'ta bir balo salonunun köşesine sıkışmış bir masada oturuyorum. Şehre sık sık gelirim. Bazen iş için, ama çoğunlukla oyun için. Bu seyahatim onlardan biri değil. Bu elit bir müzayede. Sadece en zengin, en sadist puştlar katılır. Bu gece, onlardan birinin rolünü oynuyorum.

Büyük balo salonu loş bir şekilde aydınlatılmış ve yukarıdaki hoparlörlerden usulca asansör müziği çalıyor. Bir koridorun her iki yanında sıra sıra yuvarlak masalar var. Odanın önünde bir sahne duruyor ve arkasında tavandan yere kadar siyah saten bir perde sarkıyor. Minik siyah şortlar ve uyumlu dantel sütyenler giyen kadınlar ellerinde tepsilerle dolaşarak konuklara hizmet ediyor. Çoğu evden daha pahalı olan üç parçalı takım elbiseler giymiş erkekler her katılımcıya numaralandırılmış kürekler dağıtıyor. Giriş ücretimi ödediğimde bana isim gerekmediği söylendi. Bir "tabak" için on bin dolar alıyorlardı.

"Hayır işi için." Adamın söylediği buydu. *"Açlıktan ölen çocukları iki yıl boyunca beslemek için."*

Burbonumdan bir yudum alarak homurdanıyorum. *Gerçekten mi?* İroniyi görmüyorlar mı?

Afrika'daki aç çocukları doyurmak istemediğimden değil. Krallar ve ben dünyanın dört bir yanındaki hayır kurumlarına kendi payımıza düşen bağışı yapıyoruz. Ancak para toplamak için kadınları kaçırıp satmaktan başka daha iyi bir yol olmalı.

Telefonum titriyor ve takım elbisemin cebinden çıkarıp Luca'dan geldiğini görüyorum.

Luca: Orada mısın?

Ben: Evet. Açık artırma başlamak üzere.

Luca: Tekrar teşekkürler. Sana

borçluyum.

Cevap verme zahmetine bile girmiyorum. *Arkadaşlar ne içindir?*

"Buyurun efendim." Bir adam önümdeki masanın üzerine küçük siyah bir kitap bırakıyor.

Ona uzanıyorum, yumuşak deriyi açıp göz gezdiriyorum. Açık artırmaya çıkarılan kadınların bir menüsü. Sayfaları tararken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Fotoğraf yok, sadece isimler ve her kız hakkında bilgiler var. Başka bir Kral olan Cross'u da yanımda getirmeliydim. Orayı ateşe verirdi ve biz de tüm bu kadınları kurtarırdık. Ama Luca dışında kimse burada olduğunu bilmiyor. Krallar şehirde "oyun" oynadığımı sanıyor. Onlara New York'a gitmem gerektiğini söylediğimde hepsi güldü ve sanki hafta sonu için sikimi ıslatmaya geldiğimi düşünmüşler gibi başlarını salladılar.

Keşke.

Gözlerim son sayfaya geldi ve onun adını okudum-Mia Rosa Bianchi. Onu ana olay yapmışlar. Fiyat ya da başlangıç teklifi yok. Hiç şaşırmadım. Parayı getirecek olan tek şey onun adı. İsminin yanı sıra, onunla ilgili en önemli iki şeyi de belirtiyor. Yirmi yaşında ve masum.

Bakire mi? Kahretsin, nedense bu izlediğim videosunu on kat daha kötü yapıyor.

Işıklar sönerken bizi neredeyse tamamen karanlığa gömüyor ve küreğimin üzerindeki rakamların parladığını fark ediyorum. Şimdi mantıklı geliyor. Kimin neyi tuttuğunu görmeleri daha kolay. Sahneyi kaplayan spot ışıkları yanıyor. Müzik artık duyulmayacak kadar azalıyor ve ellili yaşlarında görünen bir kadın elinde mikrofonla platforma çıkıyor. Üzerinde gelinliği andıran beyaz saten bir elbise olan kadın kalabalığa gülümsüyor. V yakalı, sıkı bir şekilde oturtulmuş, büyük sahte göğüslerini ve uzun kuyruğunu gösteriyor, ancak parmağında alyans yok. Bu fırsatı hayalini kurduğu gelin olmak için kullandığını düşündürüyor bana. "İyi akşamlar beyler. Bu geceki cömert bağışlarınız için teşekkür etmek istiyorum. Açık artırma on dakika içinde başlayacak."

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, on iki kadının satılışını izledim. Sonuncusunun bir kız olduğuna eminim. Kesinlikle on sekiz yaşın altındaydılar. Ve hepsinin yüzünde bir gülümseme vardı. *Korkudan öleceğim gülümsemesi* değil, gerçek bir *"size hizmet edeceğim" gülümsemesi. Bu benim hayattaki amacım.* Gönüllü olup olmadıklarından ya da neler olup bittiğinden emin değilim. Sonuçta bunun seks kaçakçılığıyla ilgili olduğunu sanıyordum.

"Sırada Mia var," diye anons ediyor kadın sesi hoparlörlerden. "Masum ve güzel. En iyisini sona sakladık beyler."

Erkekler çoktan küreklerini tutmuş, teklif vermeye hazırlar ama kimse platforma çıkmıyor.

Burbon bardağını geri fırlatmadan önce elimi yumruk yapıyorum. Onun o videosunu aklımdan çıkaramıyorum. Beş gün önce izlemiştim. O zamandan beri ona ne oldu? Kaydı yapmadan önce onu ne kadar tuttular?

Sahneye bakıyorum, elleri ve dizleri üzerinde, başına bir çuval geçirilmiş, zincirlenmiş bir halde getirilmesini bekliyorum. Ama bu gece onun için planladıkları şey bu değildi.

Bir kadın sahneye itilir. Ayağı takılır ve kalçasının üzerine düşer. Avuç içleri siyah sahneyi tokatlıyor ve uzun, siyah saçları yüzünü kalabalıktan koruyor. Parıltıya batırılmış gibi görünen siyah bir taç başından düşer ve yanındaki zemine çarpar.

Kimse ses çıkarmıyor. Siyah bir gece elbisesi giymiş. Sahnede kambur durduğu için önünü göremiyorsunuz ama arkasını görebiliyorsunuz. Elbise aşağıya doğru iniyor, güneşte kızarmış tenini ortaya çıkarıyor ve iki küçük gamzenin görüldüğü kışının tepesinde duruyor. Ağır ağır nefes alışını sessizce izliyoruz. Vücudu titriyor ve omurgası belirginleşiyor. Aç bırakılmış bile. Yine de videoda gördüğüm gibi fiziksel bir istismar belirtisi yok. Ya iyileşmişler ya da üzerlerini kapatmışlar, bu da videonun Luca'ya gönderilmeden ne kadar önce çekildiğini merak etmeme neden oluyor.

Bir adam sahneye fırlıyor. Videodakinin aynısı. Taşaklarına tekme attığı adam. "Ayağa kalk," diye emrediyor, üst kolunu tutarak.

Onu itip uzaklaştırmaya çalışır ama adam onu bırakmaz.

"Richard." Sahnenin yanından biri homurdanıyor. "Bırak onu."

Sert bir çizgiye oturduğu ağzıyla, sahneye fırladığı kadar öfkeli bir şekilde sahneden çıkar.

Bir kez daha sessizlik çöküyor.

Hareket etmeye başlamadan önce birkaç dakika daha orada oturuyor. Önce dizlerinin üzerine çöküyor; uzun koyu bukleler hâlâ yüzünü örtüyor. Sonra topuklarına. Biraz sallanıyor ama ayakta durmayı başarıyor ve sonra kalabalığa dönüyor. Gümüş mavisi gözleri -güneşli bir günde gökyüzü kadar berrak- üzerine vuran sahne ışıklarından hepimize parlıyor. Elbisesi önden de arkadan olduğu gibi aşağı doğru iniyor ve iki mükemmel yuvarlak memeyi sergiliyor. Dokunulmamış görünüyorlar. Luca'ya gönderdikleri videoda giydirdikleri sütyen

Onlar için hiçbir şey. Eğilip başından düşen tacı alırken aldığı ağır nefesler büyük salonu dolduruyor. Tacı ikiye bölüp parçalarını ayaklarının dibine bıraktığında kalabalığın nefesi kesiliyor.

"Hepiniz piçsiniz," diye homurdanıyor, bir dizi mükemmel düz beyaz dişini göstererek.

Erkekler küreklerini havaya kaldırır ve açık artırma başlar. Beş bin, on bin, yirmi bin, sayı her saniye artıyor. Herkes onu istiyor. Ama onu evine götürecek olan benim.

Ayağa kalktım, takım elbise ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "On milyon," diye sesleniyorum.

Kafalar dönüp bana bakarken kürekler düşüyor. Bazıları şoktaydı, diğerleri kıskançlık içindeydi. Kim kafese atacağı bir kadın için on milyon öder ki? Bu oda balinalarla dolu olabilir ama hiçbiri bir köle için bu kadar parayı gözden çıkarmaz. En azından akıllı bir köle için. En zengin adamlar bazen en ucuz adamlar olabiliyor. Ve amcık için o kadar para vermezler.

Kadın elinde mikrofonuyla sahneye koşar. "Açık artırma sona ermiştir" diyor, boktan sırtısına engel olamayarak.

Luca'ya hızlı bir mesaj gönderdim.

O tamamen benim.

MIA

Sahnedan çekildim ve neredeyse merdivenlerden düşüyordum. Sonra etrafımda döndürüldüm ve ellerim önüme çekilip bileklerimden çaprazlandı. Etraflarına fermuarlı bir bağ yerleştiriliyor ve derimi sıkıştırarak şekilde sıkıca çekiliyor. Uzanıp iki elimi de yumruk yaparak yüzüne bir darbe indiriyorum.

"Orospu," diye homurdanıyor Richard ve sonra bana öyle sert bir tokat atıyor ki, koridorun kenarındaki bir masaya çarpıyorum. Tam karnıma çarpıyor, nefesim kesiliyor. Yüzüm acıyor ve kan tadı alıyorum. Saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye doğru çekerek yüzünü yüzümün önüne yerleştiriyor. Dudakları benimkilere o kadar yakın ki neredeyse dokunacaklar. Derin bir nefes veriyor ve ben sigara kokusu yüzünden kusmuğumu yutmak zorunda kalıyorum. "Kahretsin, bu zahmete değmezsin. Seninle uğraşmak için ne kadar para aldığının bir önemi yok."

Her tarafına kan ve tükürük tükürdüm ve bu da yüzüme bir darbe daha almamı sağladı. Bu sefer yumruğuyla. O kadar sertti ki beni topuklarımdan düşürdü ve soğuk beton zemine düştüm. Gözlerimi kapadım ve dilimi ısırdım.

Kalçam tekrar çarptığında inlemekten kendimi alamıyorum. Her yerim moraracak ama yatıp bunu kabullenmeyi reddediyorum. Ne olursa olsun onlarla savaşacağım. Güç kullanmayı seçiyorum. Ben yere yatıp bu hasta piçlerin planladığı şeye katlanmadan önce soğuk, ölü bedenimi arkaya sürüklemek zorunda kalacaklar. Eğer bu adamlardan biri kolay lokma olduğumu düşünüyorsa, yanıldıklarını kanıtlayacağım. Benim dört kardeşim var. Ailem mafya, Tanrı aşkına. Hayatım boyunca onlarla savaştım. Yumruk ve tokatla başa çıkabilirim.

"Malım hasar görürse indirim alıyor muyum?" diye soruyor arkamdan kalın bir ses. Sesi beni soktuğu durumla ilgili endişeli olmaktan başka bir şeye benzemiyor.

"Yüzüme tükürdü," diye sızlanan Richard, pahalı takım elbisesinin cebinden bir mendil çıkarıp yüzünde gezdiriyor ve bana ters ters bakıyor.

Yerden ona gülümsüyorum. Aletine tekme atacaktım ama o bunu bekleyerek bir adım geri çekildi. "Lanet olası bok parçası..."

Bir el üst kolumu kavrayıp önümü kesiyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Gidelim," diye emrediyor derin bir ses.

"Siktir git." Tutuşuna karşı koyuyorum. Saçlarım yarımı kapattığı için yüzünü göremiyorum ve beni önünde yürümeye zorluyor.

Koridorun sonunda bir kapı ittirilerek açılıyor ve gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışıyorum. Nerede olursak olalım gece vakti ve üzerime vuran sıcaklık tenimi anında nemli hale getiriyor. Kaçmaya çalışıyorum ama kolumdaki el sıkışılıyor. Tırnakları derime batıyor ve beni ara sokakta bizi bekleyen limuzinin arka kapısına doğru iterken dizlerimin bağı çözülüyor.

Yüzümden düşen saç tellerini üfleyerek içeriye bakıyorum. Burası da karanlık. Mor ışıklar iki uçtaki iki bankı ve barın karşı tarafı boyunca uzanan bir kanepeyi aydınlatıyor.

Elimden geldiğince siyah halının üzerinde sürünerek arabanın diğer tarafına geçiyorum. Küçük bankın üzerine çöküyorum ve kapı kapandığında yüzümü arka kapıya dönüyorum. Nefes nefese, saçlarımı elimden geldiğince yüzümden uzaklaştırıyorum ve beni satın alan adama, kesip neşeli adamlarına yedireceği bir sığırımı gibi bakıyorum.

Tavanı kaplayan mor ışıklar yüzünü aydınlatıyor. Koyu kirpikler, düz bir burun ve yontulmuş elmacık kemikleriyle çerçevenilmiş bir dizi sert mavi göz bana bakıyor. Işığın azlığı, siyah takım elbisesi ve ona uygun düğmeli bluzuyla onu ürkütücü derecede güzel gösteriyor. Kuzu **p o s t u n a b ü r ü n m ü ş** bir kurt. Kötülüğü saklamak için güzel bir yüz. Hiç Prens yok

Benim dünyamda Charming'ler. Sadece zirveye ulaşmak için kitlelerin arasından pençelerini geçiren ve savaşı canavarlar.

"Hazır, Nigel," diye emrediyor, gözlerini benimkilerden ayırmadan.

"Evet efendim," diyor arkamda oturan şoför. Tam ayırıcıyı kapatıp bizi birbirimize yaklaştırırken onu görmek için arkamı dönüyorum.

Yutkunuyorum ve canavarla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Nereye gidiyoruz?" Endişeyle soruyorum. Amerika'da mı yaşıyor? Beni ne kadar uzağa götürecektir? Telefonum yok. Kimliğim bile yok. Sadece sırtımdaki kıyafetlerle götürüldüm, ki bu da fazla bir şey değildi.

Babamın İtalya'daki Venedik evinin havuzunda duruyorum. Sonsuzluk havuzuna ve okyanusa bakarken kollarımı yana açıyorum. Gece sakindir. Ayrıca yüzmek için en sevdiğim zaman. Arkamdan sürgülü cam kapının açıldığını duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda ağabeylerimden birinin -Matteo'nun- üç parçalı kömür rengi takım elbisesiyle dışarıda yürüdüğünü görüyorum.

Sinirle yutkunuyorum. Beni ziyarete hiç gelmiyor. Amerika'da kalıyor. İkizler burada yaşıyor ama beni rahat bırakıyorlar. Onlar için var bile değilim ve böyle olmasını tercih ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sadece o ve ben olduğumuzu görmek için etrafıma bakarak soruyorum.

"İş için buradayım." Bu onun şifreli cevabı.

"İkizler evde değil," diyorum ve dikkatimi tekrar karanlık okyanusa çeviriyorum.

"Aslında..." Göz ucuyla ayakkabılarının havuzun kenarında durduğunu görüyorum. "İş sensin."

Kaçmak için bir saniyem bile yoktu. Aşağı uzandı, saçlarımdan tuttu ve beni tekme ve çılgınlarla havuzdan dışarı sürükledi. Sonra ağzıma bir parça bez tıkadı. Ona tüm gücümle karşı koydum ama sonunda bedenim bana ihanet etti ve bayılmışım. Uyandığımda New York'ta bir çatı katındaydım. Soyuldum, yıkandım ve cilalandım. Bir milyon dolar gibi görünmem için tepeden tırnağa elden geçirildim. Beni çekici kılmak için. Bana ilaç verdiler. Verdiklerini biliyorum. Kaybolan zamanlarım var. Hatta günler. Ne kadar zaman geçtiğini ya da hala New York'ta olup olmadığımı bilmiyorum. Tek bildiğim uyandığımda vücudum ağrıyordu ve renklerine bakılırsa günlerdir orada olan morluklar vardı.

İtalya'da bayılmadan önce kardeşim Matteo bana "*Ailemizin hakkını ver*" demişti. Sonra bugün, başımda bir kapüşonla müzayedeye bırakıldım.

Adam bakışlarımızı kırarak koltuğuna geri oturuyor. Gözleri vücudum boyunca aşağıya iniyor ve kalçamda duruyor. Elbisemin yan tarafında bir yırtmaç vardı, ama Richard beni aşağı ittiğinden beri sağ tarafı kalçama kadar yırtılmış. Siyah dantel tangamın askısı görünüyor.

Gözleri benimkilere dönerken bana cevap vermiyor.

"Hey, ahmak?" Tersledim. "Beni nereye götürüyorsun?"

Cam kovanın içinde duran şişeden kendine bir içki dolduruyor. "Eğer sessiz olmazsan, seni ben yaparım." Sonunda sıkılmış bir sesle doğrudan benimle konuşuyor.

Ah, bu piç kurusu... "Bana boyun eğdirmek için dövecek misin? Kıçına tekme basacağım," diye uyarıyorum, keşke topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağымda olsaydı. Topukların keskinliği, birinin gözünü oymak istediğinizde işe yarayabilir.

"Hayır," diye aynı tonda cevap veriyor ama gözlerinde bir parıltı görüyorum. İçimden bir ses onun, hâkimiyetini kanıtlamaktan hoşlanan o hasta heriflerden biri olacağını söylüyor. İçkisini döndürüyor, buz şıngırdıyor ve gözleri tekrar açıkta kalan kalçama kayıyor. "Tanganı çıkaracağım ve onunla ağzını tıkayacağım."

Bağlı ellerim kucağымda yumruk olurken çenem geriliyor. "Tecavüz diye bağıramayayım diye beni susturmaya mı çalışıyorsun?" Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek için bir kadını zorlamak zorunda olan tipik bir erkek.

İçkisi elinde duraklıyor ve bu soruya cevap vermekten garip bir şekilde memnun görünüyor. "Eğer seni becermeye karar verirsem, benim için kıyafetlerini çıkarmayı seçeceksin."

Cüretkarlık. Gözlerimi deviriyorum. "Hiç şansın yok, pislik."

İçkiyi aldıktan sonra minibara bırakıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini açarak ceketten sıyrılıyor. Ceket düzgünce yanındaki koltuğa yerleştirir. Ardından kol düğmelerini çözüyor ve siyah düğmeli ceketinin kollarını kıvrıyor. Kollarını ve parmak eklemlerini kaplayan dövmeler çoğunlukla siyah ve çok az renkli. Buradan tam olarak ne olduklarını anlayamıyorum ama sağ yüzük parmağındaki kafatası yüzüğünü fark ediyorum. Garip bir şekilde tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

Yine de şaşırmadım. Kardeşlerimin hepsi dünyamızla olan bağlantılarını belirtmek için parmaklarına yapışkan bir altın yüzük takarlar. Tarikatlar güçlerini böyle göstermek isterler.

Tatmin olup rahatladıktan sonra uzanıp küçük bir yemek kutusu alıyor. Sağındaki uzun banka oturmak için geldiğinde kendimi koltuğa daha da itiyorum. "Uzak dur," diye emrediyorum, ellerimi havaya kaldırarak.

Kolumu kavradı ve beni koltuktan çekti. Dizlerim yere çarpıyor ve bedenim onun açık bacaklarının arasına düşüyor. Nefes alışım hızlanıyor, kalbim artık bilinmeyen korkusuyla çarpıyor. Bir eliyle bağlı ellerimi önünde tutuyor, diğer eliyle de yemek kutusuna gidiyor. Bir buz torbası çıkarıyor. Bana dik dik bakarak, "Bunu yüzüne tut," diye emrediyor.

"Ne? Çürüklerim olduğu için artık senin için çok mu çirkinim?" Hırlıyorum. Eğer durum buysa, yüzümü her gün kapıya çarpacağım.

Eğiliyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Pahalı, boğucu kolonyası bir battaniye gibi üzerimi örtüyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni olduğum yerde tutuyor. "Eğer çürüklerin olacaksa, benim ellerimden olacak. Başka kimsenin değil."

Bakışlarını kaçırmıyorum ve "Kadınlarınızı siyah ve mavi mi tercih edersiniz?" diye soruyorum.

Boştaki elini cebine sokuyor ve bir çakı çıkarıyor. Bıçağı çevirerek açıyor ve ben uzun bir nefes alıyorum. Bıçağı yüzüme doğru indirirken gözlerimi kapatıyorum, ama fermuarın açıldığını hissediyorum, bu sırada bileklerim birbirinden ayrılıyor. Sonra buz torbasını sağ elime sokuyor. "İkinci kez söylemeyeceğim," diyor beni itmeden önce.

Kıçımın üzerine düşüyorum, sırtım minibara çarpıyor. Kapının yanındaki eski koltuğuna geri dönüyor ve içkisini alıp beni başından savıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BONES

Oturduğum yerin karşısındaki bank koltuğuna dönüşünü İZLİYORUM. Boyu ve genel cüssesi sahnede görüldüğünden çok daha küçük. Uzun, ince bacakları var ve boynu o kadar kırılgan ki tüm elimi etrafına dolayabilirim - kolayca kırılabilir. Bunun doğal mı yoksa yetersiz beslenmeden mi kaynaklandığından emin değilim.

Buz torbasını yüzünün yan tarafına tutarak pencereden dışarı bakıyor. O zavallı adamın ona vurması beni kızdırıyor. Onun gibi adamlar zayıftır. Dayak yemeye ihtiyacı vardı. Ben yapacağım. Sonra görüşürüz. Gece elbisesinin onu bir prenses gibi göstermesi gerekiyordu, ama kalçasına kadar yırtılmış ve gözlerim amını örten dantel malzemeye gidiyor.

"Ev nerede?" diye soruyor, bana bakma zahmetine girmeden. İçkimden bir yudum alıyorum.

Başını yavaşça çevirip sonunda gözlerimin içine bakıyor. Porselen yüzü gergin, burnu buruşuk, bana bakarken gözleri her saniye daha da küçülüyor. Buz torbasını yüzüme fırlatmasını bekliyorum. Ve bu beni tahrik ediyor.

Dövüş benimle, güzelim.

Ağır bir şekilde iç çekiyor, göğsü sinirlenerek inip kalkıyor. "Başka bir ülkede mi?"

"Fark eder mi?" Sonunda sordum.

"Evet," diye tıslıyor ve buz torbasını kucağına çarpıyor. "Beni kaçıyorsun."

Gülümsememi geri alıyorum. "Tatlım, senin için para ödedim."

Bu onu daha da kızdırıyor. Farklı bir dil konuşmaya başladı. "Affedersiniz?"

Sözleri kesiliyor ve derin bir nefes alıyor, bu hareket göğsünün tekrar yükselmesine neden oluyor ve bu sefer, göğüslerinin hareketten nasıl zıpladığını izlememe izin veriyorum, aletimi sertleştiriyor.

"Sana kendini beğenmiş, bencil orospu çocuğu dedim," diye ısırarak açıklıyor ve ekliyor, "İtalyanca."

Bardağımdan bir yudum alıp arkasından gülümsüyorum. Tam da dişi bir Bianchi'den beklediğim gibi, ateş gibi.

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıp Luca olduğunu görüyorum.

"Alo?" "İyi geçti mi?" diye aceleyle soruyor. "Mia'yı aldın mı?"

"Evet," diyorum ve bir içki daha alıyorum.

Uzun bir nefes verir. "Teşekkürler, Bones." Sesindeki minnettarlık göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Neden onu bunca yıl sır olarak sakladı? Hangi cehennemdeydi? Madem bu kadar önemsiyordu, neden buna izin verdi? O ve Krallar arasında, onu koruyabilirdik. Onun için ne gerekiyorsa yapacağımızı biliyor olmalı. Tek yapması gereken istemektir. Biz kendimizinkileri koruruz. Luca'yı kardeşim gibi görüyorum.

Başımı kaldırıp ona baktığımda güzel gözlerinin çoktan benimkilere dikilmiş olduğunu görüyorum. Mor ışıkların yumuşak parıltısı onları egzotik gösteriyor, tıpkı nadir bulunan bir elmas gibi. Güzel, morarmış yüzünü endişeli bir ifade kaplıyor. Buz torbası şimdi yerde, çoktan unutulmuş.

"Onu kurtardın," diye fısıldıyor, sonra boğazını temizliyor. "Ama ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Onu onaylıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. Zihni kiminle konuştuğuma ve onunla ilgili ne yapmayı kabul ettiğime dair en kötü olasılıkları düşünüyor.

Ben onun müttefiki değilim. Benden korkmasına ihtiyacım var. Benden kaçmak istemesine ihtiyacım var. Hayatı için korkması gerek. Onu bu duruma sokan canavarlar gibi olmalıyım.

"İş bitince beni ara." Luca telefonu kapatır.

Cep telefonumu kilitleyerek ceketimin olduğu yere, yanıma koyuyorum ve "Buraya gel" diye emrediyorum.

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ve nefes alışının hızlandığını duyabiliyorum. Gözleri yanımdaki koltuğa kaydı. Bacaklarım açılıyor. "Buraya gel." Aralarındaki zemini işaret ediyorum. Kışının yanımda olmasını istemiyorum. Ayaklarımın arasında diz çökmesini istiyorum. Ona nasıl davranılmasını bekliyorsa öyle davranacağım -eğer kullanmak için bir kadın satın alan bir adam olsaydım.

"I ..."

"Gelip seni almamı istemezsin," diye uyarıyorum, kravatımı çıkarıp yakamdan söktükten sonra onu da koltuğa atıyorum ve daha rahat olmak için gömleğimin üst düğmesini açıyorum. Buradaki hava çok sıcak, boğucu.

Yüzümdeki uyarıyı görmüş olmalı ki dizlerinin üzerine çöküyor ve gece elbisesinin içinde yavaşça yere doğru ilerliyor. Benden çok uzakta durdu. Uzanıp saçlarından tutuyorum ve yolun geri kalanında onu çekiyorum. Yüzünü bana yaklaştırdığımda çığlık atıyor. Elleri kalçalarımın gidiyor, pantolonumu kavlıyor. Nefes nefese kalmıştı. Gümüşü mavi gözleri kocaman. Kırmızı boyalı, dolgun dudakları ayrılmış. Aldığı her yeni nefeste göğsü hızla yükseliyor. Gözlerimin göğüs dekoltesine kaymasına izin veriyorum ve dudaklarımı yalayarak ona ne düşündüğümü açıkça gösteriyorum.

"Lütfen..." diye yalvarıyor usulca.

Gözlerim onunkilere bakıyor. "Seni sikeyim zihnietine ne oldu? Bu kadar kolay mı pes edeceksin?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor, ama onu burada yere atıp becerdiğimi hayal etmek beni zorluyor. Bahse girerim bakire bile değildir. Bugünlerde kim yirmisinde hala bakire? Özellikle de Bianchiler gibi bir ailede. Muhtemelen babası onu on iki yaşındayken en yüksek teklifi verene satmıştır. Bu hasta herifler böyle çalışır.

"Çok güzelsin," diyorum dürüstçe. Ona yalan söylemek için bir neden yok. Nasıl olsa yarın uyandığında pek bir şey hatırlamayacak. Saçlarını daha sıkı tutuyorum.

Düz beyaz dişlerini gösteriyor ve gözlerimin içine bakarak tükürüyor: "Ve sen de zavallı bir pislisin."

Boştaki elim kalkıyor ve boynuna dolanıyor. Narin derisini iki yanından sıkıldığında gözleri irileşiyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Onun yerine, sadece onu izliyorum. Ona yapmak zorunda olduğum şeyden nefret ediyorum. Bu onun suçu değil. O içine doğduğu hayatın bir kurbanı. Ama bu planın bir parçası. Kolları amaçsızca uçuşuyor. Yumrukları göğsüme ve kollarıma çarpıyor. Beni incitmek için gerçekten ivme kazanacak alanı yok. İstese bile yapamazdı.

Ayrılmış dudakları maviye dönmeye başladı. On saniye içinde bilincini kaybedebilir. Vücudunun tamamen kapanması için beş dakika oksijensiz kalması gerekiyor. Hava almaya çalışırken bir ses çıkarıyor. Gümüşü mavi gözleri, morarmış yanaklarından süzülen yaşlara boğuluyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, içindeki hayatın tükenişini izlerken.

Cesedini kapısının önüne bıraksam John Bianchi ne yapardı? Aynen böyle mi? Boynunu kaplayan el izlerimle. Umurunda bile olmazdı. Onun satılmasına izin verdi. Peki ya Luca? Ona ihanet ederdim. Ve

Mia mı? O bir teminat hasarı olacaktı; ödenmesi gereken bir bedeldi ve asla ona borçlu değildi.

Araba durduğunda kolları iki yanına düşüyor ve vücudu gevşiyor. Güzel gözlerinin kafasının içinde dönmesini izliyorum ve gitmesine izin veriyorum.

Minyon vücudu ayaklarımın dibinde yere düşüyor. İpeksi ten rengi elimden dolayı kızarmış. Ağlamaya başlamadan önce vücudu kontrolsüzce sallanırken öksürüyor.

Homurdanıyorum. O kadar kırılgan ki, bir esintiyle parçalanacak narin bir çiçek gibi.

Bianchi ailesi-John ve kardeşi Marco, oğullarını lanet dünyayla savaşmaları için yetiştirdiler. Bıçakla, silahla ya da yumrukla nasıl öldürüleceğini. Ama kadınlarına sadece uzanıp bacaklarını açmayı öğretiyorlar. Ve mutfakta çalışmayı.

Kapım açıldı ve aşağı uzanıp kalın saçlarını tuttum ve onu arabadan dışarı çektim.

MIA

NEFES ALAMIYORUM. Yüzüm davul gibi çarpıyor. Kulaklarıma kan hücum ediyor. Tükürük ağzıma doluyor ve patlamış dudaklarımdan köşelerinden akıyor. Yutkunamıyorum. Boğazım çok acıyor. Çiğ.

Beni bir evin içine sürüklüyor ve saçlarımdan tutarak merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Ayak uydurmaya çalışıyorum ama bacaklarım çalışmıyor. Bu yüzden tüm işi onun yapmasına izin verdim. Kafa derimdeki acıyı zar zor hissediyorum. Beni bir kapıdan içeri itti ve yüzüstü düştüm. Öksürmeye devam ederken vücudum sarsılıyor.

Beni orada bırakıyor ve parlak siyah ayakkabılarının benden uzaklaşmasını izliyorum. Önce cam, sonra da buz şingirtıları duyuyorum. Önümde diz çöküyor ve ben sulu gözlerle ona bakıyorum.

"İç şunu." Kehribar rengi bir sıvıyla dolu küçük bir bardağı yüzüme doğru itiyor. Güçlü bir burbon kokusu var. Kardeşim Luca'nın en sevdiği içki. Hayatımda hiç alkol içmedim. Şimdi de başlamaya niyetim yok.

Yüzümü ondan çevirdiğimde, boştaki eliyle çenemi tutuyor ve bardağı dudaklarıma götürerek beni içmeye zorluyor. Ağzıma doluyor ve beni boğuyor. Öksürüyorum, bir kısmı ağzımın kenarlarından göğsüme ve elbiseme damlıyor. Ama o vazgeçmiyor. Hepsini içmem için beni zorluyor. Çekip bıraktığında başımı eğiyorum, öksürüyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve hıçkırmaya başlıyorum. Kendimi o kadar kırılgan görmüyorum ama bu gidişle yarın ölmüş olacağım.

Taze gözyaşlarımı kırıştıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Oda dönmeye başlıyor. "Ne..." Sesim cızırtılı ve konuşurken acıdan titriyorum. Yutkunuyorum. "I ..." Dilim ağırlaşıyor. Gözlerimi açıyorum ve köşede duran, daha önce hiç görmediğim bir adam görüyorum. Limuzindeki adam bir kez daha önümde diz çöküyor. Bana duygusuzca bakıyor. Artık ellerimin üzerinde duramıyorum. Düşecek gibi oluyorum ama elleri altımdan geçiyor ve beni parke zemine indiriyor. Yavaşça ona göz kırpıyorum. Her şey çok ağır. Etrafıma amaçsızca bakıyorum ama tek gördüğüm bulanık şekiller. "Ne... oldu...?" Hiç sarhoş olmadım ama bu doğru gelmiyor.

Elinin morarmış yanağını kavradığını ve ona doğru eğildiğimi hissediyorum, vücudum soğuk zeminde titrerken ne kadar sıcak hissettirdiğine dair dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey onun mavi gözleri.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BONES

GÖZLERİ KAPANIYOR ve eğilip onu kollarıma alıyorum ve deri koltuğa yatırıyorum. New York'ta yaşayan yakın bir arkadaşşıma, köşede duran Tristan Decker'a dönüyorum. "Çok hızlı oldu," diye gözlemliyorum.

Başını sallıyor. "İşe yarayacağını söylemiştim." Uyuyan bedenine doğru yürüdü ve bana bakmadan önce elini morarmış boynunda gezdirdi. "Rol mü yapıyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Ellerimi saçlarımanın arasından geçirdim. Kadınlara karşı kötü niyetli değilim. Sert seksi sever miyim? Evet, severim. Ama hiçbir zaman bir kadını çekip vurmadım ya da sevişirken benden bunu yapmamı istemeyen birini boğmadım. Onu incitmek ve benden korkmasını sağlamak zorunda kaldığım için nefret ediyorum.

Omzuma bir tokat attı. "Bunun için fazla heyecanlanma." Gözleri tekrar kızın üzerine düşüyor. "Onun gibi güzel bir kadın, birinin kafesinde bir hafta bile dayanamazdı."

Tristan bu hayatın en karanlık tarafını görmüştür-seks ticareti. O ve kardeşi Avery, kadınların kullanılmasının ve artık amaçlarına hizmet etmediklerinde çöpe atılmalarının nasıl bir şey olduğunu biliyor. Ya da sahiplerinin onlara yaşattıklarından sağ çıkamadıklarında.

Tristan'ın çalışma odasının kapısı açılır ve Nigel içeri girer. "Efendim, jete yakıt dolduruldu ve hazır."

Tristan'a "Yardımanın için teşekkürler," diyorum ve elimi uzatıyorum. O da sıkıyor. "Beni istediğin zaman arayabilirsin."

Umarım böyle bir durum için onu bir daha aramak zorunda kalmam. Uzanıp onun gevşek bedenini kollarımanın arasına alıyorum ve merdivenlerden inip ön kapıdan çıkarak limuzine doğru yürüyorum. Nigel benim için arka kapıyı açtı ve ben de onunla birlikte içeri süzıldüm.

Onu solumdaki uzun banka oturtmaya gidiyorum ama onun yerine kucağımda tutuyorum.

On sekiz yaşında

"Luca?" Eve girer girmez arkadaşşıma sesleniyorum. "Luca?" Sırt çantamı büyük fuayeye bırakıyorum ve onu aramak için merdivenleri sağa doğru tırmanıyorum.

Okuldan sonra burada buluşmamızı, çünkü benimle bir konuda konuşması gerektiğini söyledi. Boş bulduğum yatak odasına daldım. Kapıyı kapattıktan sonra kot pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkarıp her zamanki sevişmemden gelen bir mesajı okumaya başladım ve uzun koridordan medya odasına doğru ilerledim.

Emilee: Ailem bu gecelik gitti. Gelmek ister misin?

Ben: Antrenmandan sonra orada ol.

Tam gönder tuşuna basacakken arkamda birinin sesini duyuyorum. Arkamı döndüğümde birinin koridorun diğer ucundan dönerken siyah saçlarının uçuştüğünü görüyorum.

"Alo?" Cep telefonumu cebime koyarak soruyorum. "Luca?"

Sessizlikle karşılaşınca, bir şey gördüğümü sandığım yere doğru yürüyorum. Tam zamanında köşeyi döndüğümde koridorun en sonunda bir kapının kapandığını görüyorum. Ona doğru ilerliyorum. "Luca, bu hiç komik değil," diye homurdanıyorum.

Kapıya ulaştığımda iterek açıyorum ve hızla duruyorum. Bir kız çığlık atarak geri sıçradı.

Kim lan bu? Kendime soruyorum, ona bakıyorum. Koyu renk saçları dökülmüş ve beyaz bir güneş elbisesi giymiş. Gümüşü mavi gözleri kocaman ve hemen aşağıya, çıplak ayaklarına bakıyorlar.

"Burada ne yapıyorsun?" Odaya hızlıca bir göz atarak soruyorum. Beyaz duvarlar, bej halı ve pembe satenle kaplı beyaz bir kızak yatak var. Sağ tarafta uzun bir şifonyer duruyor, hepsi bu. Bu eve milyonlarca kez geldim ama bu odaya hiç gelmemiştim. "Kimsin sen?" Mekâna doğru bir adım daha atarak sordum.

Onu daha önce hiç görmedim. Benden daha genç görünüyor. "Sana bir soru sordum," diye çıkışıyorum, öylece durunca.

Geriye sıçırıyor ama kocaman gözleriyle bana bakmayı başarıyor. "Hiç kimse," diye cevaplıyor yumuşak sesi.

Elimi gözyaşları içindeki yüzünde gezdiriyorum. Adamın yumruğu yüzünden morlukları daha da koyulaşıyor. Parmak izlerim narin boynunda belirgindi. O zaman yardıma ihtiyacı olduğunu anlamalıydım. Bu kadar kırılğan bir şeyin cehennemde hayatta kalamayacağını. Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum ve bunun işe yaramasını umuyorum. Çünkü her ne kadar ona yardım etmek istesem de, o benim değil.

MIA

Ağırlaşmış gözlerimi tanımadığım bir odaya açıyorum. Karanlık olduğu için gece olduğunu anlayabiliyorum ama sürgülü cam kapıları örten şeffaf perdelerin arasından sızan verandadaki ışıktan çıplak beyaz duvarları ve mermer zemini seçebiliyorum. Çıplak ayaklarımı soğuk zemine koyduğumda hala siyah elbiseyi giydiğimi görüyorum.

Ayağa kalkınca oda biraz sallanıyor ve dik durmama yardımcı olması için elimi yatağın kenarına koyuyorum. Başım zonkluyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor.

Aşağı uzanıp elbisemin kumaşını tutuyorum ve iç çamaşırlarımın hâlâ üzerimde olup olmadığını kontrol etmek için yukarı çekiyorum. Siyah tangamın hâlâ yerinde olduğunu ve bacaklarımın arasında kan olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum. En kötüsünü bekliyordum. Yoksa adam neden bana ilaç versin ki?

Başımı kaldırıp elbiseyi bırakıyorum ve evin içinde herhangi bir ses olup olmadığını dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Kapıya doğru ilerliyorum ve kendimi bir koridorda buluyorum. Koridorun sonundaki oturma odasına doğru ilerlerken ayaklarım usulca yere basıyor.

Limuzindeki adamın dışarıda, arka verandada durduğunu görünce ayaklarım durdu. Sürgülü cam kapılar okyanusa açılıyor. Yumuşak esinti ve okyanus kokusu yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi, yüzünü bana döndü. Bir elinde viskiye benzeyen bir içki tutuyor. Diğer elini de siyah pantolonunun cebine sokmuş. Limuzinde olduğu gibi, düğmeli ceketinin kollarını ön kollarına kadar kıvrımış, dövme ve kaslı kollarını ortaya çıkarmış görünüyor.

Eve doğru adım atıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Sana zarar vermeyeceğim," diyor o derin ses.

"Sana inanmıyorum." Çenemi kaldırıyorum ama odada kapladığı alan karşısında dizlerim titriyor. Her şeyi tüketiyor. İçimden bir ses açık bir alanda dursak bile yine de yeterli alan olmayacağını söylüyor.

Sırıttıyor, bardağı dudaklarına götürüyor ve cam sehpanın üzerine

koymadan önce bir yudum alıyor. "Otur." Kanepeye uzanırken kanepeyi işaret ediyor.

yüksek arkalıklı sandalye.

Ensemdeki tüyler benimle ne yapmayı planladığını düşünerek diken diken oluyor. Kaçma dürtüsü çok güçlü. Ama nereye gideceğimden ya da oraya nasıl varacağımın emin değilim. Ama denemek alternatiften daha iyi olmalı, değil mi?

Bana ne yapmayı planladığı belli değil. Terli ellerimi elbiseme silerek bir adım daha geri çekiliyorum, o ise gözlerinde meydan okuyan bir bakışla beni izliyor. Sanki beni kovalamak istiyormuş gibi. Bir adım daha atıp arkamı dönüyorum, konuşmaya başladığında ön kapıdan çıkmaya hazırım. "En yakın ev bir mil ötede. Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Tehdidi karşısında boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Sadece boyu bile ona avantaj sağlayabilirdi. Adımları benimkinden iki kat daha uzun olacaktı. Benim yalınayak olup onun olmamasından bahsetmiyorum bile. Peki beni yakaladığında ne yapacaktı? Cezalandırarak mı? Saçımın tutup sürükler mi? Bunu zaten bir kez yaptı. Tekrar yapacağını hiç sanmıyorum.

Arkamı dönüp yavaşça kanepeye doğru ilerliyorum ve oturuyorum, tangamı görmemesi için elbisemi kalçamın üzerine çekmeye çalışıyorum ama bu pek işe yaramıyor. Yırtık çok yüksek.

"Sende daha önce görmediğim bir şey yok," diyor kuru bir sesle.

Uzanıp yastığı alıyorum ve kucağımın üzerine koyuyorum ve gözlerini devirdiğini görüyorum. Bu hareket onu normal bir adam gibi gösteriyor. Bana tecavüz edecek ve sıranın arkadaşlarına gelmesine izin verecek sadist bir orospu çocuğu gibi değil.

"Tüm eşyalarınız bir saat önce teslim edildi," diyor içkisini bitirmeden önce. Ayağa kalkıyor, ben de aynısını yapıyorum ama bana işaret ediyor. "Otur oturduğun yerde."

Dişlerim gıcırıyor ama bana söyleneni yapıyorum, yastığı can havliyle kavırıyorum.

Odaya geri dönüyor ve sehpanın üzerine bir kutu koyuyor. "Bu senin." Kutuyu açıyor ve bir cep telefonu çıkarıyor. "Dünya ile kuracağın tek iletişim benimle olacak."

Homurdanıyorum. "Tabii ki öyle."

Koyu, uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve sonra hücrelerine geri dönüyor. Neyse ki numaraları ezberledim. Çok değil ama önemli olanları. Ailemin beni İtalya'dan alıp savunmasız bırakacağı günün geleceğini biliyordum. O gün geldiğinde korunmak için aramam gereken numaraları ezberlemek için telefonumla baş başa bolca zamanım oldu.

"Luca'yla iletişime geçmeyi aklından bile geçirme."

Sözleri midemi bulandırıyor ve tekrar bana bakıyor. Ona bakıyorum, omurgam sertleşiyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Telefonu uzattı ama almadım. Hareket edemiyorum. *Kardeşimi tanıyor.* Luca'yı neden ve nasıl tanıyor olabilir?

Sehpanın üzerine bırakıp sandalyesine oturuyor ve ellerini rahatça kalçalarının üzerine koyuyor. Adam olabildiğince rahat ve ben nefes almakta zorlanıyorum. Başını eğiyor, kara kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüzümde ıslaklık hissediyorum. Ağlıyorum.

"O sana yardım edemez," diyor. Kelimeler o kadar soğuk söyleniyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Ona... ona zarar verdin mi?" Dışarı çıkmayı başardım.

"Hayır." Başını sallıyor. "Ben düşündüğün kişi değilim," diye belli belirsiz ekliyor.

"Bana ilaç verdin," diyorum nefesim kesilerek. "Beni öldürmeye çalıştın. Senin kim olduğunu düşünmem gerekiyor?"

"Seni güvenli bir yere götürmek için yapılması gerekeni yaptım. Sana ilaç vermemiş olsaydım, benimle uçağa biner miydin?"

"Siktir et, hayır," diye bağıriyorum, şimdi bu adama karşı öfke hissediyorum. Bana yalan söylüyor.

Cevabımdan memnunmuş gibi başını sallıyor. Bu onun ne demek istediğini kanıtıyor. "Bu senin yeni hayatın. Ve eğer ilerlemek istiyorsan, geçmişini geride bırakmalısın."

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. "Ama Luca-"

"Luca seni kurtaramaz." Sözümü kesti. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda iletişime geçeceğin tek kişi benim."

Homurdanıyorum ama o görmezden geliyor.

"Yeni bir kimliğiniz var. İsim, ehliyet, sosyal güvenlik kartı..." Ayağa kalkıp mutfak masasından bir kutu aldı ve sehpanın üzerine bıraktı. "İhtiyacın olan her şey burada; çek hesabı, doğum belgesi ve kredi kartı."

"Yani..." Elimi saçlarımda gezdirip neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Uyuşturucunun etkisiyle kafam hâlâ bulanık olmalı. "Luca'dan uzaklaşmamı mı istiyorsun?"

"Hayatta kalmanı istiyorum," diyor. "Kaçırılman ve yapmaman gereken bir şeyi yaptığın için gelecek hafta ölmen için on milyon dolar ödemedim."

Ayağa kalkıyorum, odanın bu hızlı hareket karşısında nasıl sallandığını görmezden geliyorum. "Beni tanımıyorsun." Ona sırtımı dönüyorum. Odadan çıkmaya başladım. "Bilmiyorsun..."

"Ailenin cesedini en yüksek teklifi verene sattığını biliyorum," diye bağıyor.

Yavaşça duruyorum ve yüzümü ona döndüğümde kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde ayakta durduğunu görüyorum. "Bana elini uzatan Luca'ydı."

Başımı salladım. "Sana inanmıyorum. Gelip beni kendisi kurtarabilirdi."

"Satılıyordun," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak, sanki umurundaymış gibi. "Seni satın alamadı. Seni satın alması için Nite'ı gönderemezdi. Ben olmalıydım. Tanımadığın biri. Gerçek hissetmeliydin." Bana doğru yürürken, olduğum yerde durup yaklaşmasına izin veriyorum. Durdu ve ben gözümü kırıştırdım, yüzümden taze yaşlar akıyordu.

"Hayır," diye fısıldıyorum, bu yabancıнын bana söylediği tek bir kelimeye bile inanmayı reddederek.

Gerçektir. Bana bakışı, benimle konuşması ve beni hırpalama şekli. Luca asla birinin bana bu şekilde davranmasına izin vermezdi, bir arkadaşının bile. Bu, bu adamın beni manipüle etmesinin bir yolu. Gerçek düşman o olduğu halde onunla güvende olduğumu düşünmemi sağlamak. Muhtemelen Matteo'nun en iyi arkadaşı ve bana tuzak kurdular. Bunu bir güvenlik hissi olarak göreceğimi düşünerek, sadece gardımı düşürdüğümde bana saldırımları için. Bu yüzden Nite'dan da bahsetti.

"Limuzinde beni kim aradı sanıyorsun?" diye soruyor. Elini uzatıp parmak eklemlerini gözyaşlarıyla ıslanmış yanağında gezdirerek beni ürpertiyor. "Burada kalman ya da kapıdan çıktığım anda kaçıp gitmen umurumda değil." Elini saçlarıma doğru kaydırarak tutuyor ve başımı nazikçe geriye çekiyor. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce duraklıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Beklediğim tehdidi savururken güzel mavi gözleri gümüş mavisi gözlerime dikilmişti. "Ama bu evi terk edersen, hayatının geri kalanında kaçmaya hazır ol."

BEŞİNCİ BÖLÜM

BONES

Uyanmasını beklemeyi planlamıyordum. Nakit parayı, kredi kartını, ehliyeti ve cep telefonunu bir notla birlikte masanın üzerine bırakacaktım. Ama bu yeterli görünmüyordu. Önce benden korkması gerekiyordu, şimdi de geçmişinden korkması gerekiyordu.

Tek başına hayatta kalamaz.

Yine de bunu görmezden geliyorum. Hiç bağımsız olma şansı olmadı ama bu yapamayacağı anlamına gelmiyor. Sadece biraz yardıma ihtiyacı var. Onun için tek seçenek benim.

"Will... geri dönecek misin?" diye soruyor, sözcüklerin üzerinde tökezleyerek.

"Hayır," diyorum, saçlarını bırakıp elimi uzun buklelerinde gezdirerek.

"Bana ihtiyacın olmadıkça olmaz."

Gözlerinin genişlemesi, sözlerimin onu hazırlıksız yakaladığını anlamamı sağlıyor ve aletimin onun tepki verme şekline tepki vermesinden nefret ediyorum. Sanki dünyada arayacağı son kişi benmişim gibi.

Geri adım atıyor ve ben de elimin ondan düşmesine izin veriyorum. Dudaklarını yalıyor. "Neredeyiz biz?"

"Malibu," diye cevap veriyorum.

Başka bir ülkede olmadığı için rahat bir nefes aldı. Bildiğim kadarıyla Las Vegas ve İtalya dışında hiçbir yere gitmedi.

"Bana söz ver," diye emrediyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve kısılıyor. "Sana ne sözü vereyim?"

"Benden başka kimseyi aramayacaksın." Bunu söylediğini duymam gerek. Ya da belki de onu terk etmemek için zaman kolluyorum. Ben bu evden çıktıktan sonra o tek başına kalacak ve ben burada olmazsam onu koruyamam.

"Senden başka kimseyi aramayacağım," diyor gözlerimin içine bakamayarak. Yalan söylediğinin açık bir işareti.

Çenesinden tutarak başını geriye itiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu bir oyun değil."

"Ben..."

"Bana yalan söylemeyi bırak," diye homurdanarak sözünü kestim. "Başkalarını tehlikeye atacaksın."

Geri çekiliyor ve çenesini ovuşturuyor. "Ama kendini tehlikeye atmaktan çekinmediğine inanmamı mı bekliyorsun?" Homurdanıyor. "Evet, bundan çok şüpheliyim. Sen de herkes gibisin ve beni umursamıyorsun."

Ellerimi yumrukluyorum ama cevap vermiyorum çünkü bizi bu ana getiren olaylar, sahip olduğum herhangi bir argümanın yalan olduğunu kanıtlayacaktır.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kalçasını dışarı itiyor. Kalçasında yırtık bir yırtık var ve kalça kemiğini görebiliyorum. Gözlerim amını örttüğünü bildiğim siyah dantel tanga'nın üzerinde geziniyor ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Git, Bones.

Zihnim bağılıyor ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Evimden çıktıktan sonra geri dönmek için bir nedenim olmayacak çünkü bu kadının beni hiçbir şey için aramayacağını biliyorum. O uyanmadan önce gitmeliydim.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor, bana ters ters bakarak.

Bunun buradan siktir olup gitmem için bir işaret olduğuna karar vererek ön kapıya doğru yürümeye başladım. Ama oturma odasından çıkamadan duruyorum. Yüzünü ona döndüğümde, ona baktığımda sertleştiğini fark ediyorum.

Bunun tek şansım olduğunu bilerek ona doğru yürüyorum, o da bir adım geri atıyor ama neyse ki kanepe geri çekilmesini engelliyor. "Bir şey daha var." Yanına geliyorum, iki elimle yüzünü kavırıyorum, onu hareketsiz tutuyorum ve başı geriye düşüyor. Çeyrek daire büyüklüğündeki gümüşü mavi gözler, yarı dehşet yarı şaşkınlık karışık duygularla bana bakıyor. Dudaklarımı yalıyorum. Sonra benimkini onunkine indiriyorum.

Nefes nefese kalıyor, dudakları dudaklarımdan ayrılıyor. Dilimi zorla boğazına sokmuyorum ya da onu istediğim gibi sırt üstü yatırmıyorum. Bunun yerine dudaklarımı onunkilerin üzerinde tutuyorum, ona verdiğim ilaçlardan gelen burbonun tadını alıyorum. Birkaç saniye oyalanmalarına izin veriyorum ve geri çekildiğimde, gözlerinin çırpınarak açıldığını izliyorum. Sersemlemiş görünüyor, neredeyse rüya gibi bir durumda. Ama sanki onu ayakta tutmak için bana ihtiyacı varmış gibi vücudunun benimkine yaslanışını görmezden gelemiyorum.

Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum ve şu anda nefes aldığından bile emin değilim. Başka bir şey söylemeden arkamı dönüp evden çıkıyorum ve en başından beri yapmam gerektiği gibi onu arkamda bırakıyorum.

MIA

Oturma odasındaki yerime KÖK SALMIŞ DURUYORUM ve ön kapının açılıp kapanmasını dinliyorum. Gizemli adam beni satın aldı, uyuşturdu ve öptü. Ve sonra onu bir daha asla göremeyeceğimi bilerek hayatımdan çıkıp gitti.

Öpücüğündeki burbonun tadını alıyorum. Bırakın içmeyi, alkol kokusunu bile hiç sevmemişimdir. Birazını zorla boğazımdan aşağı indirdi ve şimdi dudaklarımı yalayarak tadına bakıyorum.

Dizlerim bükülüyor ve kanepeye düşüyorum, oda ağır nefes alışımıyla doluyor. Yukarı uzanıp titreyen parmaklarımı ayrılmış dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Bunun benim ilk öpücüğüm olduğunu biliyor muydu? Bunu neden yaptı? Beni çok daha fazlasını yapmaya zorlayabilirdi. Yine de tek yaptığı dudaklarını dudaklarıma değdirmektir. Ben de onu öpmek istedim. Zihnim bunun kendim olmamak için tek şansım olduğunu söylüyordu.

Bir kez daha yalnızım. İleride olması beni korkutmuyordu. Vücudumun verdiği tepkiydi. Derim karıncalandı, kulaklarıma kan hücum etti ve nefes alamadım.

Dondum kaldım.

Gözlerimi kırıştıtarak sehpanın üzerindeki telefona bakıyorum. Kişileri açıyorum, programlanmış tek bir numara var: Dillan. Numarayı görmezden geliyorum ve parmaklarım uyuşuk bir şekilde ekranın üzerinde geziniyor, kendimi durduramıyorum.

Kontrolüm yok.

Telefonu kulağıma tutuyorum, bir, iki kez çalıyor. Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda. Duruyor, sessizliğin sesi diğer uçta beni karşılıyor.

"He-llo." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve titrediğimi fark ediyorum.

"Kimsiniz?" Tanıdık bir ses duyuyorum ve kalbimin bir kez daha çarptığını hissediyorum.

"Mia," diye fısıldıyorum.

"Ne...?" diye devam ediyor. "Mia, beni neden arıyorsun?" diye hırlıyor.

Gözlerim doluyor ve tırnaklarımı ısıyorum. "Ben... seni aramamamı söyledi."

"Yapmamalıydın," diye tersliyor kardeşim.

"Luca." Burnumu çektim. "Neler olduğunu bilmiyorum. Onu senin gönderdiğini söyledi. Ama o... o bana ilaç verdi." Boğazım düğümleniyor.

Uzun bir iç geçirdi. "Tek seçenek buydu Mia." Sesi acılı geliyordu. "Ama onu dinlemen gerek." Sesini fısıltıya indirdi. "Seni kurtarmak için düşünebildiğim tek yol buydu."

"Ama..."

"Lütfen beni affet, Mia."

"Luca-"

Telefonu kapatıyor ve artık orada olmadığını görmek için telefonu kulağımdan çekiyorum. Koltuğa yaslanıp telefonu kapatırken yüzümden bir damla gözyaşının aktığını hissediyorum. Kimseyi aramayacağım, asla. Kendi başımayım.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

BONES

Vegas'a döndüğümde özel jetimden inerken saatimi kontrol ediyorum. Saat sabah altıyı biraz geçiyordu. Güneş doğuyor ve ben gecenin üçüncü Red Bull'unu bitiriyorum. Karartılmış Lamborghini Reventon'um hangarın içinde beni bekliyor. Arabama binerken cep telefonumun çaldığını duyuyorum ve cevaplıyorum.

"Alo?"

"Beni aradı," diye homurdanıyor Luca selam verirken.

İçimi çektim. "Şaşırmadım. Güvenebileceğini *düşündüğü* tek kişiye ulaşmasını beklerdim." Ona yapmamasını söylesem de yapacağını biliyordum. Kafası karışık ve korkmuş. Muhtemelen eve gelip onu akla hayale gelmeyecek şeyler yapmaya zorlayacağım için sinirleri bozulmuş durumda.

Huff diye bir ses çıkarır. "Anlamamı beklemiyorum, Bones."

"Neden bunu bana açıklamaya çalışmıyorsun Luca?" diye çıkışıyorum ona, gaza basıp arabamın kükremesini duyuyorum.

"Yapılması gerekeni yaptım." Savunmaya geçti.

"Evet, kendine bunu söylemeye devam et," diyorum dişlerimi sıkarak.

Klik. Telefonu yüzüme kapattı.

Koltuğumda arkama yaslanarak, uzun bir gün olacağını bilerek Krallık'a giden otoyolda kıcıımı sürüyorum. Tıpkı diğerleri gibi.

Özel garajımıza giriyorum ve arabamdan çıkıyorum. Asansöre doğru yürüyorum, anahtar kartımı okutuyorum ve asansöre binerek on üçüncü kata çıkıyorum. On üçüncü katla ilgili her zaman bir hoşnutsuzluk ve batıl inanç olmuştur. Kingdom'ın dört kulesi var ve sadece birinci kulenin on üçüncü katı işlevsel. Diğerleri on ikiden on dörde atlıyor.

Diğer Krallar ve benim batıl inançlarımız yoktur. Krallığı devraldığımızda, on üçüncü katı bizim yaptık.

Asansörden inip hemen sağa dönüyorum ve çift camlı kapıları iterek konferans salonumuza açılıyorum. Burada her türlü elektronik cihazı çalışmaz hale getiren sinyal bozucularımız var. Burada dünya çapında çok güçlü insanlarla toplantılar yapıyoruz. İsteyeceğimiz son şey birinin bunu bize karşı kullanması.

Kardeşim zaten elinde bir Monster ve bir Crunch bar ile koltuğunda oturuyor. Vücuduna ne koyduğuna hiç dikkat etmedi-uyuşturucu dahil.

Cross onun karşısında oturmuş, her zamanki gibi Zippo'sunu açıp kapatıyor. Bir şeyler yakmayı seviyor. Kız arkadaşının erkek kardeşi de yüzünde endişeli bir ifadeyle yanında oturuyor. Derek bizden korkuyor. İyi bir sebebi var.

Titan onun sağında oturuyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış. "New York'tan yeni mi döndün?" Ben yerimi alırken Grave soruyor masanın başında.

"Evet," diye yalan söyledim kardeşime.

"Olaylı bir yolculuk olmuş olmalı," diye gözlemliyor Titan, buruşuk düğmeli ceketime bakarak. Çocuklar ve ben ellinci kattaki Kral Dairesi'nde kalıyoruz, diğer adıyla Kraliyet Katı. Sabah toplantımızdan sonra oraya koşup duş alacağım.

"Hadi başlayalım," diye öneriyorum, Derek'e başımı sallayarak, bu işi bitirmeye hazırım.

"Düşünüyordum da." Ağabeyim dövme kollarını siyah masanın üzerine koyuyor ve öne doğru eğiliyor. "Geçen gün Alexa'dan, ben yerime birini bulana kadar Crown'u benim için çalıştırmaya devam etmesini istedim."

Krallık'ı dördümüz birlikte yönetiyoruz ama diğerlerinin de otel ve kumarhane içinde kendi sorumlulukları var. Cross'un dövme dükkânı Tit-For-Tat var. Titan, Kraliçelerimizi, yani gizli telekızlarımızı denetler. Dünyanın dört bir yanından erkekler kızlarımızla buluşmak için geliyor. Geceyi bir Kraliçe ile geçirmek için kimin para ödeyeceğini bilerseniz şaşırsınız. Listemizde çok yüksek profilli erkekler var. Grave, gece kulüplerimizden Crown'ı işletiyor. Peki ya ben? Kingdom'ın yanı sıra birkaç işim daha var.

Söyledikleri aklıma geliyor.

Hepimiz Grave ve April'in resmi yemek masasının etrafında oturuyoruz. Artık bizim için bir gelenek haline gelmeye başlayan bir Pazar buluşması. Birlikte büyüdüğ ve anlaşmazlıklarımız olsa da, hepimiz büyümeye devam eden bir aileyiz. Grave'in April'i var. Titan'ın Emilee'si var ve

Cross'un Alexa'sı var. En iyi arkadaşlarım ve kendileri için buldukları hayat için daha mutlu olamazdım.

"Hey, Alexa," diye başlar Grave.

"Hmm?" Çiğnemesini yavaşlatarak ona bakıyor.

"Crown'da kalmanın bir sakıncası var mı? Yani Lucky's tekrar faaliyete geçene ve ben devralacak başka birini bulana kadar?"

Cross'a bakar, kafası karışmıştır ve sonra tekrar ona bakar. Yemeğini yutar. "Sorun değil, ama bunu senden almak istemiyorum."

"Sen değilsin." Uzanıp April'in elini tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Parmak eklemlerini öpüyor ve April kızartıyor. "Krallık'ta geçirdiğim uzun bir günün ardından eve gelip karımla birlikte olmak istiyorum."

Alexa başını sallamaya başlar. "Evet, tabii, bu ..."

Odaya bir sessizlik çöküyor ve April gülmeye başlıyor.

"Hayır!" Jasmine avuçlarını masaya vurarak nefes alıyor. "Biz olmadan mı evlendin?" diye soruyor inanamayarak.

"Hayır, ama..." April sol elini kaldırıyor ve yüzük parmağındaki kocaman pırlantayı göstererek ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Planlamamız gereken bir düğün var."

Grave'in Crown'da koşmaya devam edemeyeceğini hep biliyordum. İyileşmekte olan bir bağımlı olarak, bunun çok fazla ayartıcı olacağını düşündüm. Alkol tek başına dikkat dağıtıcı olurdu. Biz aptal değiliz. Uyuşturucu ticareti yapmasak da kulüplerde elden ele dolaştığını biliyoruz.

"Anlamıyorum." Derek hızla etrafına bakınır. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Grave, "Size Crown'ı sunmak istiyorum," diyor.

Herkes adama bakar ve o daha dik oturur. Sanki odada birden fazla Derek varmış gibi kendini işaret ederken gözleri büyüyor. "Ben mi?" diye sorar.

"Neden olmasın?" Kardeşim Monster'ından bir yudum alıyor. "Alexa'nın Lucky's'i işletmesine yardım ettin, değil mi?"

Derek başını sallıyor, gözleri hâlâ şaşkınlıkla kocaman.

"Alexa yakında yeni kulübü açacak ve ikisini birden yönetemeyecek. Crown'a geri dönmeyi planlamıyorum. Yani..." Omuz silkiyor. "Bu mantıklı."

Alexa ve Lucky's ile ilgili bir şeyler oldu. Lucky öldüğünde ona verilen bar. Şu anda inşaat halinde. Ancak Cross en kısa zamanda orayı açmaya ve her zamankinden daha iyi hale getirmeye kararlı.

"Diğer Krallarla çoktan konuştum ve bunun senin için iyi bir fırsat olacağını düşünüyoruz," diye devam ediyor Grave.

Dün gece sahilde oturmuş Mia'nın uyanmasını beklerken bize bu konuda mesaj atmıştı. Derek'i yakınımızda tutmanın iyi bir fikir olduğu konusunda hepimiz hemfikirдик. Ve bunu yapmak için onu Krallık'ta çalıştırmaktan daha iyi bir yol olamazdı. Her an gözümüzün üzerinde olabileceği bir yere.

"Bu..." Cross'a bakıyor, o da ona bakıyor, Zippo'sunu açıyor, konuyla ilgili duygularını belli etmiyor. Daha az umursayamazdı. Gerekirse Cross onu şimdi ve burada ateşe verebilirdi. "Harika bir fırsat." Derek endişeyle yutkundu. "Ama Lucky'ninki çok daha küçük ölçekliydi-"

"Bu sabah Alexa ile konuştum." Grave onun sözünü keser. "Yeni kulübü açana kadar orada seninle çalışmaya devam edeceğini söyledi. Bu şekilde, bu işi hemen tek başına yapmayacaksın. Bu sana biraz eğitim alman için zaman kazandıracak."

Derek bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Bu harika olur." Kendi kendine başını sallar. "Teşekkürler çocuklar."

"O zaman karar verildi," diyorum, bu görüşmeyi bitirip günüme devam etmeye hazırım. Sahildeki evimde kalan güzel esmer kızı aklımdan çıkarmak için kendimi işime vermem gerekiyor. Oraya kamera yerleştirmedığım için kendi kıcıma tekmeyi basmak istiyorum. Kurmuş olsaydım, onu istediğim zaman izleme seçeneğim olurdu. Bu beni ne kadar ürkütücü yaparsa yapsın.

Cross Zippo'sunu kapatıyor ve uzanıp elini Derek'in omzuna vuruyor, Derek temastan irkiliyor. "Bize kazık atarsan seni öldürürüm. Anladın mı?"

"Oh, ben asla ..."

Titan sert bir kahkaha atar. "Bunu daha önce de duymuştuk."

"Söz veriyorum." Derek ellerini havaya kaldırır. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bununla birlikte, başka bir şey söyleme zahmetine girmeden kalkıp konferans odasından çıkıyorum. İnsanlar çok saçmalayabilir. Ben eyleme geçeceğim ve sadece zaman onu haklı çıkaracak.

Özel asansöre doğru ilerliyorum, içeri giriyorum ve ellinci katın düğmesine basıp cebimden telefonumu çıkarıyorum. Onun adına gidip üzerine geliyorum. Mia'yı aramalımıyım gibi hissediyorum. Luca'yla konuştuktan sonra muhtemelen daha da korkmuştur. Ona söylediğim şeyi yineledi - tek başına.

Yardım için bana geldiğinde enkaz halindeydi. İkimiz de onun tek umudunun ben olduğumu ve bunun iyi bir şey olmadığını biliyorduk.

"Ne demek o senin kız kardeşin?" Talep ediyorum. "Ne zamandan beri bir kız kardeşin var?" Belki de ailesi Oliver Nite'ı evlat edindiği gibi o da evlat edinilmiştir.

"Bizden altı yaş küçük," diye kısık sesle cevap veriyor Luca. "Annemin ben doğmadan önce bir kızı olmuş. Babam onu öldürmüş..."

"Tanrım!"

"Ondan sonra beni doğurdu, ardından Matteo, sonra da ikiz kardeşlerim. Onlar başka bir çocuk için gittiler ve Mia doğdu." Bana bakmak için dönüyor. Koyu renk gözleri çaresiz ve bu göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Aklına gelen planı gerçekleştirmek için her şeyi yapacaktır. "Mia doğduğunda ben de oradaydım. Annem onu doğurması için babama yalvardı. O da Mia'nın kalabileceğini ama soyadını hak edeceği bir zamanın geleceğini söyledi."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Onun rolü her zaman bir silah olmaktı, Bones. Onu kullanmak istedi."

"Ne için?" Ben soruyorum. "Kimsenin haberi yokken onu nasıl kullanacak?"

"Sen."

"Peki ya ben?" Bu bilgiden ve videoda gördüklerimden tedirgin olmuş bir şekilde bağırdım.

"Onun seninle evlenmesini istedi. Böylece Krallığa sahip olabilecekti." "Bu delilik," diyorum ve uzaklaşmak için dönüyorum.

Kolumu tutup beni durdurdu. "Anlamıyorsun. Mafyada güç için evlenirsin. Onun adının seninkine eklenmesi babama bu gücü verir. Bu onu daha da dokunulmaz yapar. Babam bir el kazanmaya ihtiyaç duyduğunda o her zaman oynanacak bir karttı. Ve senin krallığın onun her zaman istediği şeydi."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım. Gerçekten çok saçma.

"Birkaç ay önce bana geldi ve Mia'nın öne çıkıp üzerine düşeni yapmasının zamanının geldiğini söyledi. Onu ektim. Sen ve Mia'nın asla birlikte olamayacağınızı bilerek zaman kazanmaya çalıştım. Ama artık bunu yapamam, Bones." Çıplak göğsünü yumrukluyor. "Onu kurtaramam."

"Ve?"

Elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. "Ve Matteo bana o videoyu bir saat önce gönderdi."

"Videodakinin o olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" Endişesini giderebilecek bir şeyler düşünmeye çalışarak uzanıyorum. "Yüzü görünmüyordu."

"Çünkü biliyorum!" diye tersliyor ve sonra derin bir nefes alıyor. "İzledikten sonra Matteo beni aradı, yoksa daha erken gelirdim. Geçen hafta alındığını söyledi. Video İtalya'da çekilmiş ve sonra bir kargo uçağına bindirilip diğerleriyle birlikte New York'a gönderilmiş."

"Neden seni arayıp bunu söylesin ki?"

"Çünkü onu umursayan tek kişinin ben olduğumu ve onu babamın onun için belirlediği gelecekte kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyor."

Başımı eğiyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" "Mia'yı satın almanı istiyorum."

"Siktir Luca," diye tıslıyorum. "Onunla ne yapacağım ben?" "Bırak onu gitsin."

"Nereye gitmesine izin vereyim?" Sanki uçup gitmesine izin vermem gereken bir kuşmuş gibi konuşuyor.

Bana profilden bakarak dönüyor ve şehre tekrar bakıyor. "Bir sürü tatil eviniz var. Onu satın alıp onlardan birine göndermeni istiyorum."

"I-"

"Bana onu nereye gönderdiğini söyleme." Sözümü kesti. "Luca..."

"Yapman gerekeni yap," diye ekliyor gizemli bir şekilde. "Bu da ne demek şimdi?"

"Nite'ı gönderebilirim ama Mia onu tanıyor. Bunun gerçek olmadığını bilmesine izin veremeyiz. Gönderecek başka kimsem yok. Ve kız kardeşim Bones'u tanıyorum. Eğer sen onu almazsan ve başkası alırsa... o ölür."

"Luca, bu ..." Adım atmaya ve bir elimi saçlarımda gezdirmeye başladım. "Benden yapmamı istediğin şey..."

"Sana yalvarıyorum, Bones." Omuzlarımdan tutarak beni durdurdu. Hâlâ üzerinde sadece boxer külotu olduğunu düşünürsek bu çok garip. "Artık onu kurtaramam. Sana ihtiyacı var. Babam onu neden açık artırmaya çıkarıyor sanıyorsun? Onu en yüksek teklifi verene satmak için. Eğer sen yapmazsan, başkası yapacak. Ve ikimiz de biliyoruz ki bu kişi her kimse onu tıpkı o videoda gösterilmek istendiği gibi kullanacak."

Yine de anlamıyorum. Onu satın alıp serbest bıraktığımda babası öğrenecek. Peşimize düşecektir. Onu aramaktan ne alıkoyacak?

Onu mu? O kadar kolay pes etmez, değil mi? "Baban onu satın alanın ben olduğumu bilecek," diyorum.

Başını sallıyor. "Hepsi anonim. Ödemeyi alacak ve bileceği tek şey bu olacak. Satıcının ödeme almasını ve sonra ürünü geri çalmasını engelliyor."

"Onu arayacak," diye mırıldandım.

"Hayır. Parayı aldıktan sonra onu unutacak. Kızdan para kazanmak için soyadını kullanıyor."

"Seks ticareti hakkında hiçbir şey bilmiyorum Luca. Ona yardım etmek istesem bile ne yaparım? Nerede olacak? İçeri nasıl girerim...?"

"Bunların hiçbirini bilmiyorum." İç çekiyor, yüzü düşüyor. "Matteo, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmediğim için babamızın onu sattığını bilerek acı çekmemi istiyor."

"Buna inanamıyorum." Ona sırtımı döndüm ve odada volta atmaya başladım. "Bana söylemeliydin. En azından bana haber vermeliydin, böylece ona biraz zaman kazandırabilirdim."

"Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum..."

"Biz kendi başımızın çaresine bakarız!" Her geçen saniye daha da sinirlenerek bağıríyorum. "Ona neler yapabileceğini bilseydim bunun olmasına izin verir miydin sanıyorsun?"

"Buraya sizinle geçmiş hakkında tartışmaya gelmedim. Ona bir gelecek şansı vermeme yardım etmeniz için yalvarıyorum. Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Ben yaparım," diye homurdanıyorum, bu durumdan memnun değilim ama bu kadının başka ne seçeneğı var ki? Videoyu gördüm ve seçeneklerinin korkunç olduğunu biliyorum.

Odaya bir sessizlik çöküyor ve sonra başını sallayarak giyinmeye başlıyor ve başka bir şey söylemeden ofisimden çıkıp gidiyor.

Masama oturdum ve elimi yüzümde gezdirdim. "Siktir!" Tıslıyorum.

Cep telefonumu açıp New York'ta yaşayan bir arkadaşımı aradım. İkinci çalışta cevap verdi. "Alo?"

"Hey, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne oldu?" Tristan Decker soruyor.

"Yakında yapılacak bir açık artırma biliyor musunuz?" Bilen biri varsa o da Tristan'dır. Bu onun işi. Bu onun hayatı.

Gülmeye başladı. "Ne zamandan beri sanat eseri satın alıyorsun?" "Birine iyilik yapıyorum."

"Tesadüfe bakın ki, geçen hafta bir sevkiyat teslim edildi. Kargonun açık artırması beş gün içinde yapılacak. Söylentilere göre pek çok balina sanatı görmek için orada olacak.

Satın almak mı istiyorsunuz yoksa sadece gözlem mi yapıyorsunuz?" "Satın almak. On milyon."

Islık çalıyor. "Vay canına, bu ne büyük bir iyilik."

Bir de bana sor. "Satın aldıktan sonrası için bir şeye ihtiyacım var." "Sonra...?"

"Bilirsin, böylece sanatı alıcıya gönderebilirim." Şifreli konuşmaya devam ediyorum. Bugünlerde asla çok dikkatli olamazsınız. Cep telefonları bile kurcalanabiliyor. Bu yüzden tüm iş toplantılarımızı sinyal bozucularla donatılmış bir odada yapıyoruz.

"Ahh, ihtiyacınız olan şey bende var. Alışverişinizi yaptıktan sonra evime getirin, ben de teslimata hazır hale getireyim."

Yapılması gerekeni yaptım. Ve bu işin peşini bırakmalıyım. Asansör çalıyor ve iç çekerek telefonumu kaldırıyorum. Onunla ne kadar az temasım olursa o kadar iyi. Beni asla aramayacak ve bu ikimiz için de en iyisi.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

MIA

Üç hafta sonra

Sahil evine yaklaşırken kulaklarımda TeZATalks'tan "FIND ME" çalıyor. Yavaşlayarak yürüyorum, kulaklıkları çıkarıyorum ve cam ön kapıdan girip cep telefonumu antredeki masanın üzerine koyuyorum. Koşarken çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak mutfığa doğru ilerliyorum.

Ev, okyanusun hemen üzerinde tek başına oturuyor. Evin arka tarafında tavandan tabana sürgülü cam pencerelerden başka bir şey yok. Onları her zaman açık bırakıyorum. Okyanusu duymak hoşuma gidiyor. Esinti ve koku bana İtalya'yı hatırlatıyor. O kaleye hapsolmuş olsam da manzarayı ve sıcak havayı özliyorum. Acaba beni satın alan adam bu yüzden mi beni buraya gönderdi?

Onu hayal ediyorum. Beni öpüşünü ve sonra gidişini. Uykumda bile vücudumun ona tepki vermesinden nefret ediyorum. Tenim karıncalanırken yalnız uyanıyorum. Bu yüzden koşuyorum. Zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor. Onu unutmaya çalışıyorum ama asla işe yaramıyor. O hala burada, ilgi bekliyor. Onun varlığı büyük evi dolduruyor. Kokusu havada asılı kalıyor. Okyanus bile onu maskeleyemiyor.

Arkamı dönüp oturma odasına girmek istiyorum ama donup kalıyorum. Soğuk bir ürperti omurgamdan yukarı doğru akıyor ve durduğum yerde beni felç ediyor. Burada biri var. Tenim karıncalanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Döndüğümde garaj yolunda hiç araba görmedim. Ama yine de sadece otuz dakikalığına gitmiştim. Olduğum kadar uzağa koşmadım. "Alo?" Seslendim.

Sessizlik beni karşılıyor ve nefes alış verişim daha da hızlanıyor. Kulaklarıma kan hücum ediyor ve yutkunuyorum. "Orada olduğunu biliyorum." Bunu hissedebiliyorum. Odadaki soğukluğu. Belki de adam beni kovmak için buradadır. Ya da beni babama geri götürmek için. Beni götürmemesi için ona yalvaracağım. Hayatımda hiç bu kadar özgür hissetmemiştim ve bu çok üzücü.

Arkamdan kahkahalar geliyor ve midem bulanıyor. Hayatım boyunca tanıdığım iki farklı ses.

Arkamı döndüğümde kardeşlerim Matteo ve ikizlerin orada durduğunu görüyorum. Matteo cam kapağa yaslanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir adım geri çekilerek soruyorum. Beni nasıl buldular?

"Mia?" Matteo, ağabeylerimden biri, başını sallayarak iç geçiriyor. Beni havuzdan çıkaran ve uyuşturan kişi. "Asıl soru, burada ne işin var?"

Kendimi savunmak için kullanabileceğim her şeyi arıyorum. Ama elimde dolu bir silah olsa bile, onlara karşı kullanamadan beni öldürmüş olurlar. Babamız onları köpek gibi eğitti. Para. Güç. Öldürmek. Tek bildikleri bu. Kuku sadece eğlence için yaptıkları bir şey. *Bir erkek bunu her yerde bulabilir*, babam hep söyler.

Matteo'nun gözleri siyah yoga pantolonumda ve kırmızı spor sütyenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. Sanki orospularından biriymişim gibi bana gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Güzel yemiş." Lorenzo başını sallıyor ve açık mutfığa doğru yürürken etrafına bakınıyor.

"Lütfen git." Gözyaşlarım gözlerimi yakarken nefes alıyorum. Bana zarar vermelerini istemiyorum ve bu evi yok etmelerini de istemiyorum. Hiç fotoğrafı ya da dekoru yok ama buna ihtiyacı da yok. Bazı şeyler doğal olarak güzeldir.

Matteo çenesini ovuşturarak camı itiyor. "Korkarım bunu yapamayız." "Ne istiyorsun?" Bir adım geri çekiliyorum.

Matteo beni kendine doğru çekiyor, vücudumu onunkine çarpıyor. Onu itmeye çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor. Eli yüksek belli yoga pantolonumdan aşağı kayarak kıkımını avuçluyor. "Dur!" Kalbim küt küt atarken dehşet içinde çılgılık atıyorum.

"Matteo," diyor Lorenzo, sıkılmış bir sesle. "O senin kız kardeşin."

"Ee?" Matteo eğiliyor ve terli boynumu öpüyor. Boğazımda safra hissediyorum. "Am amdır ve benim aletim de şu anda sert."

Yumruklarımı göğsüne indirdim. Beni iterek bacaklarımı kanepenin yanındaki sehpağa çarpıtıyor. Ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken masanın yerde çıkardığı ses odayı dolduruyor.

Bana gülüyor.

Gabriel sonunda konuşarak, "Hâlâ bakire olmasına ihtiyacımız var," diye ekliyor. Her zaman sessiz olan o olmuştur.

Matteo gülümsüyor. "Bakirelerin favorim olduğunu biliyorsun." "Sana sonra bir tane bulurum."

Gözlerini deviriyor.

Hasta olacağım.

"Ağzını sikebilirim." Umursamazca omuz silkiyor.

"Isırıp koparırım," diye uyarıyorum. Bana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim. Gülüyor. "Örümcek tıkaçı olarak bilinen bir cihaz var.

Ağzının kapanmasını engeller." Bunu bildiği için bile gözlerim açılıyor.

"Ağzına istediğim her şeyi sokabilirim ve sen bunu yapamazsın. bu konuda bir şey yapmak için."

"Neden buradasınız?" Buraya beni becermeye gelmediklerini bildiğim için soruyorum. Hasta piç bunu düşünmüş olsa bile.

Babam hayatımın büyük bölümünde beni ikizlerle birlikte İtalya'da kilit altında tuttu ama Matteo beni hiç ziyaret etmedi. Sanırım babamın bunu yapmasının bir sebebi vardı. Ya da en azından beni o canavardan korumaya çalıştığını düşünmek istiyorum.

Lorenzo mutfak tezgahından atlar. "Seni geri göndermek için buradayız." Başımı sallıyorum. "İtalya'ya geri dönmeyeceğim."

"Las Vegas'a gidiyorsun. Bones'a dönüyorsun."

Bones mu? Bones nasıl bir isim? Vegas mı? Babam beni İtalya'ya göndermeden önce orada yaşıyorduk. "Hayır..."

Matteo uzanıp yüzümü sıkıca kavırıyor. Parmakları yanaklarıma batıyor ve beni inletiyor. "Yapmak için yetiştirildiğin şeyi yapacaksın ve lanet bacaklarını açacaksın," diye homurdanıyor. "Ağzın yarak emmek için yaratılmış, konuşmak için değil. Otoritenin en dibindesin ve sana söyleneni yapacaksın."

"Beni istemiyor," demeye çalışıyorum. "Neredeyse beni öldürüyordu." Bu doğru olsa da, bir nedenden dolayı öldürmedi. Bir parçam onun bana yardım etmeye çalıştığını biliyor. Yoksa neden o kadar para ödesin, bana ilaç versin ve sonra da beni göndersin ki? Üç hafta önceki o gecedan beri hiç iletişim kurmadım. Bir cep telefonum var ama içinde sadece bir numara var - tanımadığım için onun numarası olduğunu tahmin ediyorum. Nedenini bilmiyorum. Bana bıraktığı telefonun numarasının onda olduğuna eminim, ancak onunla hiçbir temasım olmadı. Bones hayatımı bağışlamış olabilir ama beni bir daha görmek gibi bir planı yoktu.

"Eğer kendi isteğinle geri dönmezsen, seni zorla geri göndeririz." Beni bıraktı.

"Neden beni bu Bones denen adamla istiyorsun?" Gözlerimde yaşlar birikirken soruyorum. Luca'nın neden burada olmadığını merak ederek etrafıma hızlıca bir göz atıyorum. Bana zarar vermelerine asla izin vermezdi. Luca her zaman benim kurtarıcım olmuştur. Benim koruyucum. Ailede beni önemseyen tek kişi o.

"Babam Krallık'ı istiyor," diyor beni iterek.

Ne demek istediğini tam olarak bildiğim için göğsüm sıkışıyor. Adamın elindeki kafatası yüzüğünden anlamalıydım. Tanıdık geldiğini biliyordum. Bones'la bir kez karşılaşmıştım. Çok uzun zaman önce. "O bir Kral," diye fısıldıyorum daha çok kendime.

Krallığın ne olduğunu biliyorum. Babam otel ve kumarhane sahiplerinden biri olan Bay Reed ile çalışırdı. Bir hayatım olmasına izin verilmemiş olabilir ama ailemin ne ve kim olduğunu biliyordum. Ve babam evimizin dışında pek çok iş yaptı. Neler yapabildiğini gördüm ve her gün kimlerle uğraştığını biliyorum. Hepsi onun kadar hastaydı.

"Bones'a geri dönmem babamın Krallığı almasına nasıl yardımcı olacak?" Bunu anlamaya çalışarak yüksek sesle merak ediyorum.

"Çünkü Krallık artık Kralların. Yıllardır sahipler."

Başımı sallıyorum, üzerine düşmeden önce kanepeyi yokluyorum. Ama bunun benimle ne ilgisi var? "Ona geri dönerek bunun olmasını nasıl sağlayabilirim?"

Gabriel fıkra anlatmışım gibi gülüyor.

Matteo iç çeker. "Bunun için babamı suçluyorum. Ona hiçbir şey öğretmedi."

Lorenzo'nun gözleri benimkilerle buluştu. "Onu baştan çıkar. Sana aşık olmasını sağla."

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor ama bana attığı sert bakış yutkunmama neden oluyor. "Sen ciddi misin?"

Hiçbir şey söylemiyorlar.

"Sana iki hafta veriyorum."

Lorenzo homurdanarak Matteo'nun sözünü kesti. "İki hafta mı? Ciddi ol dostum. Bu Bones." Lorenzo beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ama şehvetle değil, tiksintiyle.

Tanrı'ya şükür.

"İki hafta içinde onun saçmalıklarına kanacak değil ya. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını bile bilmiyor." Başını yana eğiyor. "Sana üç ay veriyorum."

"Bu imkânsız," diyorum. "Hiçbir zaman bunu başarmamda bana yardımcı olamaz. Siz onu tanıyorsunuz-"

"Oh, var." Matteo sözümü kesiyor. "Nelerden hoşlandığını biliyoruz. Neyi arzuladığını. Ve sen de onu kırmak için ihtiyaç duyduğu orospu olacaksın."

Ellerim kucağımda yumruk oldu. "Neredeyse beni öldürüyordu."

Matteo gülümsüyor. "Senin gibi kızlar istediğimizi almayı çok kolaylaştırıyor." İç geçiriyor ve neden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Adam hoşlanıyor"

itaatkar bir kadın."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğim için yutkunuyorum ama yine de soruyorum. "İtaatkâr mı?"

İkisi de başını sallıyor ama cevap veren Gabriel oluyor. "Bones elleri ve dizleri üzerinde sürünerek sikilmek için yalvaran kadınlardan hoşlanır."

Bunu görebiliyorum. Limuzindeki hakimiyeti onun hakkında bilmem gereken tek şeydi. Odaya hükmediyor. "Üzgünüm ama bu ben değilim." Hayatım boyunca korunmuş olabilirim ama hâlâ internetim vardı ve ikizlerin İtalya'ya gelip giden kızları vardı. Hiç deneyimim olmasa da seksin ne olduğunu biliyorum. Ne kadar aşk romanı okumuş olursam olayım, beni onun istediklerine hazırlayamazlar. Koltuktan kalkıp odayı adımlamaya başlıyorum. Bones'un beni neden istemediğine dair bahaneler bulmaya çalışarak, "Ve neredeyse beni boğarak öldürüyordu," diye çıkışıyorum. "Daha yeni ortaya çıktığımda ne diyecektim ki?" Homurdanıyorum. Delirmişler.

Matteo elini havada salladı. "Bunun icabına bakacağız."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Nasıl?"

"Bunun için endişelenme."

"Benden imkânsızı yapmamı istiyorsun," diye tükürdüm.

Matteo sinirlenerek, "O kadar da zor değil," diye tersliyor. "Uzan ve bacaklarını aç. Bırak istediği deliği, istediği şekilde siksın."

Lorenzo elini saçında gezdiriyor. Onun da sinirlenmeye başladığı anlaşılıyor.

"İstemiyorum."

"Ne istediğinin bir önemi yok!" Matteo bağırıyor. "Geri döneceksin ve eğer kendi isteğinle gitmezsen, kışını onun kapısının önüne bırakacağım, çıplak ve bir kutuya tıkılmış halde!"

Dayak yemek istemediğim için birkaç kelimeyi ısırarak geri alıyorum. Yüzüme bir elin değmemesi güzeldi. "Babam Krallığı neden bu kadar çok istiyor ki? Sadece bir otel."

Bu onların gülmesine neden olur. Matteo, "Yine babam ona hiçbir şey öğretmemiş," diye ekliyor.

"Ve üç iş ortağı daha var." Üç Kral daha varmış; Bones'un Grave adında bir kardeşi varmış, sonra iki tane daha. Artık Kings'in olduğunu söylediler. Böylece dört kişi oldular. "Babamın Bones'un payını alması ona yardımcı olmayacak."

Lorenzo, "Bırak da bunu biz düşünelim," diyor. Matteo bana yine o iğrenç gülümsemesini takınıyor.

"Ne?" Karşılıklı bakışirlarken kalbim hızla çarpıyor. Krallara zarar mı verecekler? Hepsini almalarının tek yolu bu.

Gabriel ona bir kez başını sallar.

"Ne?" Talep ediyorum.

Matteo bana doğru bir adım attı. "Sana yardım etmek için buradayız, kardeşim." Sözleri karşısında korkuya kapıldım. Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. "Ağabeyler ne içindir ki?"

Lorenzo, Matteo'ya "İyi yap" dedi.

"Neyi iyi yapmak?" Titriyorum, bacaklarım bükülüyor.

"Göreceksin." Matteo, yumruğu başımın yan tarafına çarpmadan hemen önce gülümsüyor.

Bedenim sert ve acımasız zemine çarpıyor ve kulaklarım çınlamaya başlıyor. Bir ayakkabının bana vurduğunu hissettiğimde top gibi kıvrılıyorum.

Bir el saçımı yumrukluyor ve başım yukarı kalkıyor. Matteo önümde diz çökmüş, yüzüme doğru bağılıyor ama onu duyamıyorum. Acı çok fazla, çınlama çok yüksek. Kan tadı alıyorum ve yuttukça midem bulanıyor. Neyse ki karanlık beni çok geçmeden ele geçiriyor.

BONES

Ofisimde oturuyorum; saat neredeyse gece yarısı ve kapım açıldığında bir e-postayı bitiriyorum. Titan'ın içeri girdiğini görmek için kafamı kaldırdım. Karşımdaki koltuğa oturuyor ve yüzünde boktan bir sırıtışla ellerini başının arkasına koyuyor.

"Ne istiyorsun?" Havamda olmadığım için soruyorum.

"Son birkaç haftadır çok sinirlisin. Her zamankinden daha fazla. Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

Dürüst olmak gerekirse, benim sorunum ne bilmiyorum. Sadece bunalımdaydım. Ama iki haftadan fazla oldu. Luca'ya ona bir iyilik yapacağıma söz verdikten sonra başladı. Kız kardeşi için olduğunu nereden bilebilirdim ki? Biraz kurşun, biraz kan ve belki de bir mezar kazmak gerekir diye düşünmüştüm. Ama hayır. Hayal edebileceğimden çok daha derinmiş.

Onu Kaliforniya'ya uçurdum ve sahildeki evime bıraktım. Yıllardır

bendeydi ve bir kez bile kullanmadım. Size söylemedikleri şeylerden biri de

Multimilyarder olmak, eğer öyle kalmak istiyorsanız, izin alamamanızdır.

Zaten hiçbir zaman tatil yapmayı seven biri olmadım. Kafamı işime vermeyi tercih ederim. Her an işimde olup biten her şeyi bilmek isterim. Ama onu bıraktığımdan beri aklımdan çıkmıyor.

Onu öptüğümde vücudunun benimkinin içinde erimesi. Sanki hiç kontrolü yokmuş gibiydi. Tıpkı benim gibi. O zamandan beri aklımı kurcalıyor.

"Eve gitmek üzereyim." Titan dikkatimi çekerek ayağa kalktı. "Gitmeden önce yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Ona buradan defolup gitmesini söyleyecektim ama telefonum çaldı. Açtığımda Lane olduğunu gördüm, Krallık için kullandığımız bir doktor. Kraliçelerimizle ve doktor gerektiren bir durumla karşılaştığımız diğer zamanlarda ilgileniyor. Kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" Titan sorar.

"Emin değilim." Ekranı okuması için telefonumu kaldırıyorum, kaşları birbirine çarpıyor. Tekrar çalmadan önce cevapla tuşuna basıyorum. "Hoparlördesin Lane. Titan'la birlikteyim," diye selamlıyorum onu.

"Bones." İç çekiyor ve ekliyor, "Titan."

"Neler oluyor?" Titan ona sorar. "Her şey yolunda mı?"

"Luca'nın yolda olduğunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Yolda derken neyi kastediyorsun?" diye sordum. "Ne için?" Şu anda Glass'ta çalışıyor olmalıydı.

"Bunu çabuk yapmalıyım," diye aceleyle dışarı çıkar. "Ambulans her an gelebilir."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Titan sabırsızca tersler.

"Haven beni Luca'nın telefonundan aradı. Onu Glass'ta bulduğunu söyledi. Neyse ki bu gece zaten hastanedeydim. Fazladan bir vardiya aldım," diye saçmalıyor.

"Sadede gel," diyor Titan. "Tek bildiğim birden fazla silah yarası olduğu." "Siktir."

Titan sandalyesine düşer.

"Bunu gizli tutmak için elimden geleni yaptım ve en iyisi olduğunu bildiğim ve çenelerini kapalı tutacak bir ekibi hızla bir araya getirdim. Ama en kısa zamanda buraya gelmenizi ve gizlilik sözleşmesi getirmenizi öneririm. İsteyeceğiniz son şey vurulduğunuzun tüm dünya tarafından bilinmesi ve Haven'ın zaten olduğundan daha fazla tehlikeye atılmasıdır." Telefonu kapatır.

"Orospu çocuğu!" Titan sandalyesinden fırlıyor ve ihtiyacımız olanı almak için ofisimden dışarı fırlıyor. Telefonumda Haven'ın adını buldum ve onu aradım.

Hemen telefonu açıyor. "Bones-"

"Lane beni aradı." Sadede geliyorum ve onun burnunu çektiğini duyuyorum. "Titan ve ben yoldayız. Kimseyle konuşma, anladın mı?" Durumun ne kadar vahim olduğunu anlaması gerekiyor. Onu sonra teselli edebilirim.

"Evet." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Çok fazla kan vardı-"

"Tek kelime etme Haven." Sözünü kesiyorum, duygularını bir saniyeliğine kontrol altına almasını istiyorum. Oraya gittiğimde omzumda ağlayabilir. "Bu çok önemli. Kimsenin onun orada olduğunu bilmesine izin veremeyiz."

"Yapmayacağım," diye burnunu çekerek kabul ediyor.

"Birazdan orada olurum." Telefonu kapatıyorum, masamdan anahtarlarımı alıyorum ve Titan'la buluşacağım asansöre koşuyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIA

Dizlerimi göğsüme çekmiş, gece esintisinin tadını çıkararak sahilde oturuyorum. Saatin kaç olduğundan emin değilim. Hava karanlık. Su siyah görünüyor. Kardeşlerim ortaya çıkıp beni tehdit edeli birkaç gün oldu. Bir dakika bile uyumadım. Beni izlediklerinden ve emrettikleri şeyi yapmak için gitmediğimi gördüklerinde geri döneceklerinden çok korkuyorum.

Sayıklamaya başladım. Sanırım gerçekte olmayan şeyler görüyorum. Emin olamıyorum. Bir bakıyorum, figür yatak odasının köşesinde duruyor, bir bakıyorum, gitmiş.

Dillan bana para ve kredi kartı bırakmıştı ama nereye gideceğimden emin değilim. Kasabaya doğru yürüdüm. Sadece birkaç mil ötede, güneşin ve temiz havanın tadını çıkarıyorum. Ben de öyle yaptım.

Dayaktan uyandığımda sürünerek banyoya gittim, sıcak bir banyo yaptım ve sonra yatağa girdim. O zamandan beri ilk kez dışarı çıktım. Okyanusu görmeye, dalgaları duymaya ve temiz deniz havasını solumaya ihtiyacım vardı. Bu güzel ev lekelendi. Artık güvenli değil ve nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Vücudum ağrıyor. Bazen nefes almakta zorlanıyorum. Bir gün boyunca başım ağrıdı ama sonunda geçti. Bunu daha ne kadar yapabileceğimden emin değilim. Uyanık kalıp tekrar ne zaman ortaya çıkacakları konusunda endişeleniyorum.

Yorgunum. Bitkinim.

Luca'yı aramam lazım. Dillan ve Luca onu aramamamı söyledi ama işler değişti. Dillan, Luca'nın beni güvende tutmak için götürdüğünü söyledi. Artık güvende değilim. Dillan'ı aramayacağım. Ama belki Luca benim için onunla konuşabilir? Luca'yı arayıp ona her şeyi anlatırsam, Dillan'ı kardeşlerimin ve babamın ne yapmayı planladıkları konusunda uyarabilir. Ona bildiğim her şeyi anlatırım, böylece önceden haberdar olur. Dillan'ın ölmesini ya da diğer kralların tehlikeye girmesini istemiyorum. Ben babamın kardeşlerimi yetiştirdiği gibi bir katil değilim. Ama esas olarak, babamın kazandığını görmek istemiyorum. Krallığı hak etmiyor. Ve eğer onun için almazsam, farklı bir yol izleyecektir.

Kararımı verip kendimi ayağa kaldırıyorum ve sallantılı bacaklarımla eve doğru ilerliyorum. Tüm ışıkları her zaman açık tutuyorum. Koridorda tökezleyerek sağdaki son kapıya doğru ilerliyorum. Cep telefonum komodinin üzerinde duruyor. Benden kurtulmaya çalışan bir dünyayla iletişim kurmamın tek yolu.

Bana arama dediğinden beri Luca'yı aramaya çalışmadım. Sadece cevap vermesi için dua ediyorum. Belki onunla konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissederim. Belki sesini duyunca uyuyabilirim.

Bir kez çalıyor... iki kez... ve ben patlamış dudakımı ısıırıyorum. Beni görmezden geleceğini düşündükçe midem bulanıyor.

"Alo?" diye bir kadın sesi cevap verir.

"Haven mı?" Kalbim hızla çarparak soruyorum. Neden onun telefonuna cevap veriyor? "Evet." Burnunu çekiyor.

"Kimsiniz?"

"Benim, Mia." Luca'nın telefonunda bu numaranın kayıtlı olmaması, onu aradığımda bana söylediği şeyi daha da kanıtlıyordu. Benimle bir daha konuşmaya hiç niyeti yoktu. "Kardeşimle konuşmak için aramıştım."

"Aman Tanrım..." diye boğulur. "Mia. Luca... Luca'nın başı dertte."

BONES

"BURADA," diyorum ve Haven'a bir fincan kahve uzatıyorum.

"Teşekkürler." Boşta kalan eliyle gözyaşlarıyla kaplı yüzünü silerken bir esnemeye alıyor.

Emilee-Titan'ın karısına kendi ellerini uzatıyorum ve o da Haven'ın sırtını ovmaya dönmeden önce bana teşekkür ediyor.

Saatlerdir hastanedeyiz. Güneş birazdan doğacak ve ben üçüncü kahvemi içiyorum. Kafein işe yarıyor gibi görünmüyor. Genelde çok fazla uykuya ihtiyaç duyan biri değilimdir ama adrenalinin etkisi geçti ve kalan azıcık enerjimi de beraberinde götürdü.

Bizi özel bir odaya aldılar. Oraya vardığımızda bir hemşire çoktan Haven'ın yanında oturuyordu ve bize durumu hakkında bilgi verdi. Titan, şu anda Luca üzerinde çalışanlar dışında Luca'nın burada olduğunu gören ya da duyan herkese Gizlilik Sözleşmesi imzalatmak için zaman ayırdı. Ameliyattan çıktıktan sonra imzalamaları gerekecek.

Emilee ve Haven'ın karşısındaki koltuklara geçip Titan'ın yanına oturuyorum.

"Sence bunu kim yaptı?" diye kızların duyamayacağı bir ses tonuyla soruyor. Haven'ı endişelendirmek istemiyoruz. Ama bu düşüncenin aklından çoktan geçtiğine eminim - sırada o mu var?

Buna cevap veremeyerek başımı sallıyorum. *Liste bir mil uzunluğunda.* Hakkında bir suikast olmadan mafyanın bir parçası olamazsın. Eğilerek, eşit derecede sessiz konuştuğumdan emin oluyorum. "Durumu hakkında bilgi aldıktan sonra Glass'a gidip ne bulabileceğime bakacağım."

Arkadaşımız vuruldu. Birden fazla kez. Bildiğimiz kadarıyla silahını ateşlememiş, bu da bana kişisel olduğunu düşündürüyor. Bunu kim yaptıysa nerede olacağını biliyordu ve rahat hissetmesini istediler. Herhangi bir tehdidin farkında değil. Aksi takdirde Luca'nın yaşayıp yaşamayacağını beklemek yerine şu anda o zavallı piçin cesediyle ilgileniyor olurduk.

"Orada yalnız olmamalısın. Ben de seninle geleceğim," diyor Titan ve sonra onunla tartışmaya yer bırakmayacak şekilde geri çekiliyor.

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıp Grave olduğunu görüyorum. "Alo?" Cevap veriyorum, ayağa kalkıp odadan çıkıyorum, diğerlerinin konuşmamı duymaması için sessiz koridora doğru ilerliyorum.

"Haber var mı?" diye soruyor selamlayarak.

"Hayır, hâlâ ameliyatta" diye cevap veriyorum, sırtımı duvara yaslayarak.

Uzun bir iç geçirdi. "April çiçekçi dükkânını onun için birine açtırıyor. Birazdan yola çıkacağız."

"Tamam." Kendi kendime başımı salladım.

"Cross'la konuştum, yolda. Her an orada olabilir."

Titan ve ben hastaneye vardığımızda Grave ve Cross çoktan evde yataklarına yatmışlardı. İkisini de aramaya çalıştık ama cevap vermediler. Kardeşim yatağa girdiğinde telefonunu sessize alır. Krallık'ta değilse, kontrolden çıkmıştır. Aslında müstakbel eşiyle vakit geçirmeyi seviyor - bir gece onu aramaya çalıştığımda telefonunun açık olmamasını sorduğumda bana aynen böyle söylemişti.

"Bir saat önce Nigel'la konuştum. Biz oraya varana kadar Krallık'taki her şeyle ilgileniyor." Luca için burada yapabileceğimiz bir şey yok ama ameliyattan çıktığını öğrenene kadar buradan ayrılmayacağız. O zaman bile aklanmayacaktır ama Haven'ı burada yalnız bırakmayacağız.

"Bir saniye, bebeğim." April'a seslendiğini duyuyorum. "Tamam, hazır sayılır," diye bilgilendiriyor beni. "Birazdan orada oluruz." Telefonu kapatıyor ve ben de cep telefonumu cebime atıyorum.

Odaya geri dönüp Titan'ın yanına oturuyorum, tam o sırada kapı arkamdan açılıyor. Ayağa fırladım ve arkamı döndüm, Lane'in gelmesini bekliyordum.

Ameliyatın nasıl geçtiğini ya da bir hemşirenin bizi bilgilendirmesini bekliyordum ama içeri koşan küçük çerçeveli esmer kızı görünce donup kaldım.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Mia mı?" Yanılıyor olmalıyım diye düşünerek soruyorum. Belki de uykusuzluk boktan şeyler görmeme neden oluyordur.

Kadın durur, uzun siyah saçları gözyaşlarına boğulmuş yüzüne tokat gibi çarpar. "Bones?" Gümüşü mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor.

Bana Bones dedi, bu da iki şeyden biri demek. Ya kim olduğumu anladı ya da onu New York'ta satın aldığımdan beri biliyordu ve bilmiyormuş gibi davrandı. Hangisinin doğru olmasını istediğimden emin değilim.

"Nesin sen...?"

"Mia!" Haven ayağa kalkar ve Mia'yı görünce sözünü keser. "Aman Tanrım. Gelebilmene çok sevindim." Ona doğru koşar ve sarılmak için kendine çeker.

Onun burada ne işi var? Onun sulu gözlerine bakarken düşünebildiğim tek şey bu. Kolları Haven'a yapışmışken gözleri benimkilere yapışıp kalıyor. Sanki baldızının onu benden kurtarabileceğini düşünüyor.

Haven yutkunarak, "Bana onun iyi olduğunu söyle," diye soruyor.

Haven hâlâ ona tutunarak, "Ameliyatta," diye cevap veriyor. "Bize yeni bir şey söylemeyecekler."

Mia'nın gözleri hâlâ benimkilerde ve ben ellerimi yumruklayarak Luca'yı nasıl öğrendiğini ve neden buraya geldiğini anlamaya çalışıyorum. Onu satanın babası olduğunu biliyor olmalıydı. Ya babası buradaysa? Haven onu Luca'nın durumundan haberdar edebilecekken neden özgürlüğünü riske atsın ki?

"Mia da kim lan?" Titan soruyor. Kolunu sandalyemin arkasına dayamış, onlara bakmak için dönüyor.

"Ben Luca'nın kız kardeşiyim," diye yanıtlıyor onu, gözleri sonunda benimkilerden ayrılıp onunkilerle buluşuyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirip düşüncelerimi hizaya sokmaya çalışıyorum. O burada olamaz. Gitmesi gerekiyor.

Emilee şaşırmış, Titan ise kafası karışmış görünüyor. Nite da burada canlı olarak bulunmasına benim kadar şaşırmış görünüyor.

"Neden buradasın Mia?" Şokum geçince sandalyelerin etrafından dolanıp onlara doğru ilerleyerek soruyorum. Ona boşuna ilaç verip saklanmaya göndermedim.

"Kardeşim vuruldu," diye tersledi ve sonunda Haven'dan uzaklaştı. "Başka nerede olabilirdim ki?"

"Nereden bildin ki-"

"Ona söyledim." Haven sözümü kesti.
Ellerimi yumruk yaptım. "Sana bir şey söyleme demiştim." Haven savunmaya geçercesine, "O onun kız kardeşi," diyor.
"Gitmen gerek," diye bağırarak üst kolunu kavradım.
"Dillan, hayır... Burada kalmalıyım." Burnunu çekiyor, bana ilk adımla hitap ediyor. "Onunla birlikte olmak zorundayım. Bu benim hatam."
Ne demek onun hatası? Neden böyle düşünsün ki? "Mia ..." "Bırak onu, Bones," diyor Haven, Mia'nın kolunu çekmeye çalışarak.
Tutuşum. "Ona zarar veriyorsun," diye ekliyor ve daha sert sarsıyor.
Onu bırakıp Oliver Nite-Bianchi-Luca'nın evlatlık erkek kardeşine doğru yürüyorum, o da uyuyan Jasmine'i omzundan itip ayağa kalkıyor. "Onun gitmesini istiyorum," diyorum ona.
Başını sallıyor.
"Bones?" Haven'ın seslendiğini duyuyorum ama onu duymazdan geliyorum. Fikrimi değiştirmeyecek.
"Şimdi." O burada olamaz. Ya Bay Bianchi gelirse? Hayatı tehlikede ve ben en iyi arkadaşıma bir söz verdim, o da hayatını kaybedebilir. Sözümü tutacağım. "Bir saat içinde jete binip gitmeye hazır olmasını istiyorum." Onu Alaska'ya göndereceğim. Onu tutmak için orada mülk satın almam gerekse bile.
"Bones?" Haven emrediyor.
"Ne?" Onunla yüzleşmek için döndüm.
Haven, Mia'yı tutarken "Bir sorun var," diye ağlıyor.
Gözlerim ona kayıyor; ağır ağır nefes alıyor, elini böğrüne bastırmış.
"Mia?" Ona doğru yaklaşıyorum ve bana bakıyor. Güzel gözleri benimkilerle buluştuktan sonra başının arkasına yuvarlanıyor ve dizleri bükülmeye başlıyor. Kollarımı uzatıp yere düşmeden önce onu yakalıyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MIA

Ağırlaşmış gözlerimi açıyorum, görüşüm biraz bulanık. Uzanıp gözlerimi ovuşturuyorum ve tekrar açıyorum. Bu sefer artık bekleme odasında değil, bir hastane yatağında yattığımı görüyorum. Doğruluyorum ve oda dönüyor. "Ne?" Elim çarpan başıma gitti. "Ne oldu?" Kendime soruyorum.

"Bayıldım," diye anons ediyor sağımdan bir ses.

Kafamı çevirdiğimde, fark etmediğim *Bones*'un sırtının pencerede durduğunu görüyorum. Yatağa uzanıp iç geçiriyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Neden bir yataktayım? Yüce Tanrım, beni kabul ettiler mi?" Lütfen, hayır. Luca'yla birlikte olmalıyım. Burada, kendi yatağımda değil.

Yavaşça bana doğru dönüyor, elleri kot pantolonunun ön ceplerinde. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi gözleri benimkileri deliyor. *O biliyor.* "Henüz değil." Sonunda konuşuyor ve gergin sessizliği bozuyor.

"Henüz mi?" Çığlık atıyorum. "Yapamam-"

"Önce bazı testler yapmak istediler," diye ekliyor, pencere pervazına rahatça yaslanıp bir bileğini diğerinin üzerinden geçirerek.

Tavana bakıyorum, şu anda onun korkutucu bakışlarına karşılık veremiyorum. Bir kez daha savunmasızım. Bunun için zamanım yok, Luca'nın da yok. Uykusuz geçen üç gün ve gecenin beni yakalayacağını biliyordum. "Luca?" Göğsüm sıkışsa da sesimi çıkarmayı başarıyorum. Bunu ben yaptım. Haven beni asla affetmeyecek. Ben de kendimi asla affetmeyeceğim. Beni Kaliforniya'da bıraktığı an kaçmalıydım. Ama adıma hiçbir şey yok. Gerçek adım bile yok. Dillan bana ihtiyacım olan her şeyi vermeye çalıştı ama hiçbir zaman tamamen kendi başıma kalamadım. Ne yapacağımdan ya da nereye gideceğimden emin değildim. İş tecrübem yoktu. Herhangi bir yetişkinin hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağı yaşam becerileri yoktu. Hayatta kalmak için başkasına bağımlı olarak yetiştirildim.

"Hâlâ ameliyatta," diye cevap veriyor.

"Ne kadar oldu?" Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Neredeyse altı saat oldu."

Yüzümü ellerimin arasına gömüp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Altı saat mi? Ameliyatlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu çok uzun bir süre gibi görünüyor. "Bunların hepsi benim hatam."

"Neden buradasın, Mia?"

Gözlerimi açtığımda yatağımın ayak ucunda durmak için hareket ettiğini görüyorum. Koyu mavi gözleri bana dik dik bakıyor.

"Ben... Luca-" İhanetim yüzünden kalbim göğsümde çarpıyor. Yaptığım şey yüzünden. Bunu asla geri alamam. Kardeşimin sözünü bir tehdit olarak algılamalıydım. Luca'nın peşine düşeceklerini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi mantıklı geliyor. Benim tarafımda olan oydu. Neden tek müttefikimi ortadan kaldırmasınlar?

Uzun süren sessizliğim karşısında dövmeli kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sana bir kez daha soracağım. Neden buradasın?"

Ellerimi yumruk yaptım. "Sana söyledim. Kardeşim vuruldu."

Başını yana yatırır. "Şunu tekrar deneyelim. Birden fazla yerde morluklar, patlamış bir dudak ve beyin sarsıntısıyla ortaya çıkıyorsun ve Luca için geri döndüğüne inanmamı mı bekliyorsun?" Başını sallayarak, "Son kez soruyorum, neden buradasın?" diye ekliyor.

"Ne?" Nefes alıyorum. Elimi ağrıyan tarafıma bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Testleri yap. Biliyorlar.* Kardeşim ve yengemle birlikte olmak için Las Vegas'a koştüğümde nasıl göründüğümü hiç düşünmemiştim. Günlerdir kendime bakmadım, hoş bir görüntü olmadığını biliyordum.

"Mia." Sessizliğim üzerine adımı şaklattı.

Başımı eğdim ve fısıldadım, "Onlara hiçbir şey söylemedim." Bunu asla yapmayacağımı biliyor olmalı. Luca bu yüzden ameliyatta zaten.

"Kim?" diye soruyor.

Henüz bir araya getiremediği için gülmek istiyorum ama neden gülsün ki? Babamın benim için planını bilmiyor. Onun için de. O da Luca gibi karanlıkta.

Çenemi kaldırıyorum ve yatağımın ucunda duran ona bakıyorum. Dövmeli kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bacaklarını iki yana açmış. Siyah bir tişört ve solmuş mavi bir kot pantolon giymiş. Çenesi camı kesebilecek kadar keskin. Son derece kızgın görünüyor. Ona bildiklerimi anlattıktan sonra beni öldürmek isteyecek ama gerçeği bilmeyi hak ediyor. Mafyanın içinde doğmuş olabilirim ama onların ahlak kurallarına göre yaşamıyorum. Babamın sırlarını korurken ölmeyeceğim. "Bana geldiler. Bana bunun olacağını söylediler."

"Onlar da kim, Mia?" diye homurdanıyor.

Onun sabırsızlığını görmezden geliyorum. Onun yerine "Krallık istiyorlar," diyorum. Homurdanıyor. Sanırım bu bir sürpriz değil. Kardeşimin uzun bir düşman listesi olduğu gibi, Kralların da olduğunu tahmin ediyorum.

"Mia!" diye bağıyor ve ben irkiliyorum.

"Babam," diye söze giriyorum, kara kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve usulca ekliyorum, "Krallığınızı istiyor."

Soğuk gözlerinde kızgın bir ifadeyle bana bakıyor. Ben onun için bir sorundan başka bir şey değilim. Tıpkı diğer herkes için olduğum gibi.

Patlamış dudağımı yalayarak iç geçiriyorum. "Birkaç gün önce kardeşlerim bana geldi.

-ikizler ve Matteo- ve sana geri dönmemi söyledi. Bana aşık olman ve benimle evlenmen için ne gerekiyorsa yapmamı." Burnumu çektim. "Babam diğer krallarla birlikte senin de ölmeni istiyor. Krallığını istiyor." Sesimi alçaltıyorum. "Ve bunu benim yapmamı istiyor."

Sessizliği devam ediyor.

"Bunu yapmayacaktım." İtirafımdan sonra gözlerine bakamadığım için başımı sallıyorum. Babam, Bones'un bana, varlığından bile haberdar olmadığı bir kadına aşık olduğunu düşünecek kadar aptal olmalı. Hiç deneyimim olmadığını biliyor. Beni öptü ve ben donakaldım. Ne yapacağımı bile bilmiyordum. Vücudumdan başka sunacak bir şeyim yok. Ailemde bir kadın sadece tek bir şey için iyidir. Ve eminim Bones onu her yerde bulur. "Yemin ederim. I-"

"Nasıl hissediyorsunuz hanımefendi?" diye soran bir hemşire odaya giriyor ve araya girdiği için minnettarım. Bones da odadayken burada nefes almak çok zor. Biraz boşluğa ve temiz havaya ihtiyacım var. Sanki eli boğazımda limuzine geri dönmüş gibiyim.

"Tamam." Battaniyeyi üzerimden atıyorum. "Luca nasıl?"

"Ameliyattan yeni çıktı ve yoğun bakıma alındı. Doktor gelip sizinle bu konuda daha ayrıntılı konuşacak."

Başımı salladım.

"Bu iyi haber, bayan."

"Teşekkür ederim. Onu görebilir miyim?" diye sordum.

Bana nazik bir gülümseme veriyor. Mükemmellik için pratik yaptı. Yaraları nedeniyle öldüğünü söylemek zorunda kalsa bana da aynısını yapacağını hissediyorum. "Üzgünüm ama şu anda olmaz."

Kapı kapanıyor ve bir kez daha onunla yalnız kalıyorum. Artık gözlerine bile bakamıyorum. Çok utanıyorum. Utanıyorum. Luca sahip olduğum her şey ve kendi ailem onu benden almak istedi. Luca ölürse ne kadar ileri gidecekler? Bunun için de beni suçlayacaklar.

BONES

"BİR ŞEY SÖYLE," diye fısıldar, gözlerini yataktan ayırmadan.

Söyleyecek bir şeyim yok. Babasının ne istediğini biliyorum. Benim olanı almaya karar verdiğini mi sanıyor? Onu alamayacak. Bana ne kadar amcık atmaya çalışırsa çalışsın.

Kollarımı açıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. En yeni endişem o ve yaşam savaşı veren en iyi arkadaşım.

Üç gün önce ortaya çıktılar ve onu tokatladılar. Emirlerine itaat etmediği için nihai bedeli ödeyeceğini bildirdiler. "Neden beni aramadın?"

Gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için yukarı bakıyor.

"Eve geldiklerinde neden beni aramadın? Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramanı söylemiştim." Cep telefonuna sadece bir numara bırakmışım ve o da Dillan'ın numarasıydı. Beni Bones olarak tanısaydı, bana ulaşmaya korkacağından korkuyordum. Dillan'ın beni daha ilgili ve nazik gösterdiğini düşünmüştüm. Şimdi düşününce bunun aptalca geldiğini fark ediyorum çünkü onu neredeyse boğuyordum ve sonra ona ilaç verdim.

"Beni kaçırdın. Bana ilaç verdin," diye homurdanıyor, düşüncelerimi duyuyor ve gözlerim ona dikiliyor. "Sonra da beni uzaklara gönderdin. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen birini neden arayayım ki?"

Ellerimi yumrukladım. Bunu onu kurtarmak için yaptım. Onu benden olabildiğince uzağa götürmek için, ama o burada çürükler içinde. İstediklerini elde etmek için Luca'yı kullandılar. Daha ne kadar ileri gidecekler?

Bana dik dik bakıyor, o koca yatakta çok küçük görünüyor. Koyu renk saçları dökülmüş ve birçok yere dağılmış. Gümüşü mavi gözleri donuk ve yorgun görünüyor. Dolgun dudakları kuru. Onu satın aldığım zamanki gibi yetersiz beslenmiş görünüyor. Neden kendine bakmıyor? "Orada ne kadar kaldılar?" Bunun yerine detayları bilmek istediğim için soruyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Beni itip yere düşürdükten ve tekmeledikten sonra bayılmışım. Uyandığımda gitmişlerdi."

Çenem sıkıştı. "Hepsi sana dokundu mu?" Bir kadına karşı üç erkek yeterince korkunç, ama bir de onun boyunda biri olması? Kardeşleri olduklarından bahsetmiyorum bile. Onu korkutmak, hırpalamak istiyorlardı ama öldürmek için değil. Hayır, yardıma ihtiyacı varmış gibi davranarak sürünerek bana gelmesini istediler. Bana kurtarıcı olma ve zor durumdaki genç kıza aşık olma şansı verdiler. O yapmayınca da Luca'nın peşine düştüler,

Bunu yapacağını bilerek. Onun için bir anlamı olan tek kişi. Ona hiç ihanet etmedi, ailesinin geri kalanı gibi değil.

Başını sallıyor. "Bütün işi Matteo yaptı."

Tam o sırada kapı tekrar açılır ve Haven koşarak içeri girer. "Aman Tanrım, Mia." Yatağına doğru koşar ve ona sıkıca sarılır. "Hemşire bana ayağa kalktığını ve konuştuğunu söyledi," diye ekliyor Haven. "Seni görmem gerekiyordu."

Dönüp odadan çıkıyorum ve boş koridorda adımlamaya başlıyorum. Kafamı kaldırdığımda Lane'in hâlâ kanlı önlükleriyle bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Yutkunuyorum, onunla yarı yolda buluşuyorum.

"Luca-?"

"Durumu stabil. Şimdilik." Ellerini kalçalarına koyuyor ve ben uzun bir nefes alıyorum. "Ama henüz tehlikeyi atlatmış değil."

Öyle olacağını düşünerek başımı sallıyorum. "Peki ya Mia? Test sonuçlarına bakabildin mi?" Başka kimsenin bakmasını istemedim. Gizlilik sözleşmesi vermemiz gereken bir kişi daha eksildi.

Kırık olmadığını zaten biliyordum ama dayak yediği anlaşılnca başka testler de yaptılar. Kardeşinin vurulduğu gerçeğini de ekleyin. Çok titiz olmasını istedim.

"Tecavüz testleri ve hamilelik testi negatif çıktı. Size daha önce de söylendiği gibi, büyük olasılıkla kafasında bulunan yırtık nedeniyle beyin sarsıntısı geçirmiş, ancak bunu söylemek için artık çok geç."

Kardeşlerinin ona tecavüz edeceğini beklemiyordum, ama asla bilemezsin. Bu noktadan sonra onları hiçbir şey beklemezdim. "Başka bir şey var mı?"

"Susuz kalmış ve tahminimce günlerdir uyumuyor. Belki de saldırı yüzünden. Kurbanlar her türlü travmaya farklı tepkiler verirler. Buna uykusuzluk, açlık ve Luca'yla ilgili stresi de eklerseniz, bayılmanın nedeni bu olabilir."

"İyileşmek için ne önerirsiniz?" Ben soruyorum. Şu anki endişem onu güvende tuttuğumdan emin olmak. Hem onun hem de Luca'nın ölmesine izin veremem.

"Dürüst olmak gerekirse, kendini toparlaması uzun sürmez. Düzenli olarak yemek yemesi gerekiyor. Aç olmasa bile. Hastalanma ihtimaline karşı ona mide bulantısı hapları için bir reçete yazacağım. Şu anda onun için en iyi şey dinlenmek."

Başımı salladım, geri çekildim.

"Haven'la konuşmam gerek."

"Mia'nın odasında." Kapısını işaret ediyorum ve o da onlarla özel olarak konuşmak için yanımdan geçiyor.

Duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Şimdi ne yapacağım ben?

"Özel bir yoğun bakım odasına yerleştirildi," diye konuşuyor Titan, koridorda bana doğru yürürken. "İstedığınız gibi. Ve kendi kanadında. Gizlilik sözleşmeleri imzalandı."

Mia'nın kapısına doğru başımı sallıyorum. "Lane şu anda Haven ve Mia ile konuşuyor."

Gözleri ona kayıyor, ama odadaki fili gündeme getirmiyor

-O kim ve ben onu nereden tanıyorum? Onun yerine, "Luca için 24 saat özel güvenlik isteyeceğim." dedi.

"Asla çok dikkatli olamazsın," diyerek ona katılıyorum. "Peki ya o? Aynı şeyi mi istiyorsun?"

"Burada fazla kalmayacak." Bugün serbest bırakılacak. Mia için yapabilecekleri bir şey yok. Saldırıya uğradığında derhal tedavi görmeliydi. Luca'nın vurulmasının ona yardımcı olduğunu söyleyebilirim. Yoksa sahildeki evimde tek başına bayılırdı. Ama yine de Luca onun yüzünden vuruldu, ya da o öyle sanıyor.

Mia'nın odasının kapısının açıldığını duyunca Haven'ın çıktığını ve kelimenin tam anlamıyla bana doğru hücum ettiğini görmek için bakıyorum.

"Sen ve Mia benim evimde kalabilirsiniz," dedim ona. Titan, Grave ve Cross yan tarafta olacak. Burası bizim kendi özel, kapılı topluluğumuz. Kralların bilgisi olmadan kimse girip çıkamaz. "Eviniz güvenli olmayacak ve birinin ona göz kulak olması gerek." Zaten hiç evde olmuyorum. Krallık'ta yaşıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor.

"Haven..." Onunla tartışacak havada olmadığım için adını sayıklıyorum. "Luca'nın odasında olmadığım zamanlarda bizim evde olacağım."

"Korkarım orada kalamazsın," diyorum ona. Luca yaşayacak ve Bianchi kardeşlerin evlerine gidip Haven'a zarar verme riskini göze alamam. Luca, karısı öldürülürse yaşamak istemeyecektir.

"O zaman ben burada Luca'yla kalırım," diye teklif ediyor. "Ama bence sorun olmaz. Doğrusu, Nite'a ev için ekstra güvenlik tutmasını söyleyeceğim. Mia'yla birlikte orada kalabilir."

"Hayır. Haven ..."

"Hiç kimseyi sevmemiş olmanı anlıyorum *Dillan*," diye gerçek adımlı söyleyince çenem geriliyor. "Ama kocam vuruldu! Ve onu terk etmeyeceğim." Bununla birlikte, koridordan aşağıya doğru yürüdü.

Titan, ondan ne yapmasını beklediğimi sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Herkes benim kadar taş kalpli değil. Kendimi savunmak yerine uzaklaşıyorum, inatçılık edeceği için Haven için birkaç şeyi düzene sokmam gerekiyor. Ama bir konuda haklıydı, Luca'nın ve onun evinin ekstra güvenliğe ihtiyacı vardı. Mia bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünse de, bunu yapanın aklında başka fırsatlar olmadığı anlamına gelmez.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

MIA

Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyiyorum. Doktor bir saat önce gelip beni gördü. Haven'a ve bana Luca hakkında bilgi verdi ve taburcu edilmem için evrak işlerinin başladığını söyledi. Bana birkaç reçete verdi ama asıl ihtiyacım olan şeyin dinlenmek olduğunu söyledi.

Hiç almayacağım. Kardeşim burada ilaç komasındayken olmaz. Doktor ona ne olduğunu bize bildirdiğinden beri Haven beni bilgilendiriyor. Luca'nın iki kez vurulduğu ortaya çıktı. Biri göğsünden, diğeri de bacağından. Ameliyat bu yüzden bu kadar uzun sürmüş. Bacağını kaybedeceğini düşünmüşler ama kurtarmayı başarmışlar. Durumu stabil ama hala yokuş yukarı tırmanıyor.

Kapı açılıyor ve Dillan'ın içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Tenis ayakkabılarımı bağlamayı bitiriyorum ve yataktan çantamı alıyorum. "Ben gidiyorum."

"Hemşirenin size tekerlekli sandalyede eşlik etmesini bekleyeceksiniz," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Kalçamı dışarı itiyorum.

"Ben iyiyim." "Hastane politikası böyle."

"Oh." Daha önce hiç binmemiştim. Bana yalan söylüyor olabilir. Ona bakıyorum ve bana dikkatle bakıyor. Mavi gözleri patlamış dudağımı ve dağılmış saçlarımı inceliyor. Fırçalamaya çalıştım ama yıkanması gerekiyordu. Uzun, kalın saçlarım var. Her zaman kolayca karışır.

"Luca'dan haber var mı?" Neden buraya geri döndüğünü merak ederek soruyorum. Haven beni görmeye geldiğinde gittiğinden beri onu görmemişim.

"Benimle eve geliyorsun," diyor.

Buna gülüyorum. Zaten ağrıyan yanımı sızlatan derin, iki büklüm bir kahkaha. "Senin bir komedyen olduğunu asla tahmin edemezdim, Bones."

"Ben ciddiym, Mia."

Kahkahalarım kesildi. Gözleri bir şey anlatmıyor ama yumruk yaptığı elleri anlatıyor. Benim onun yanında olmak istemediğim kadar o da benim onunla gitmemi istemiyor. "Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

Önüme geçerek durmamı sağladı. "Aslında kendi başının çaresine bakamayacağını kanıtladın."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum.

Öne doğru bir adım atarak aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyor ve ben de başımı geriye eğerek ona bakıyorum. Boyu korkutucu.

O bu kadar yakınımdayken karnımın zonklamasından nefret ediyorum. Tek düşünebildiğim, dönüp beni sahil evinde bırakmadan önce bana verdiği öpücük. Ve limuzinde bana bakışı. Gözlerinin vücuduma bakışı, sanki onu istiyormuş gibi. Onun için bir şey hissetmek büyük bir hayır. Benim için kızgınlıktan başka bir şey hissetmezdi ama yine de. Ailem asla mutlu olamayacağımdan emin olacak. Ve onun bana bakışlarından hoşlandığım gerçeğinden bile nefret ediyorum, ben bir et parçası değilim. Ne onun için, ne de başkası için. Ama hayatınız boyunca görmezden geldiğinizde, herhangi bir ilginin ilk işareti vücut ısımın yükselmesine neden oluyor.

"En son ne zaman uyudun?" diye soruyor. Bu tuhaf soru karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Yeni uyandım..."

"Bayıldın," diye düzeltti beni. "En son ne zaman bir şey yedin?"

Oflayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sen benim ..." Sözümü kesiyorum. "Senin neyin değil?" Sırıttırıyor, gözümü korkuttuğu gerçeğinden hoşlanıyor.

Siktir et onu. "Neredeyse baba diyecektim. Ama bir bakıma ona benziyorsun." Konu bu Kral olunca kendimi tutmayacağım. Çekinmek zorunda değilim. Onu kızdırırsam belki gitmeme izin verir.

O sırtış yüzünden düşüyor ve daha da yaklaşıyor, göğsü artık benimkine çarpıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Söylediklerine çok dikkat et Mia," diye uyarıyor.

Bu sadece kelebeklerin daha da yoğunlaşmasına neden oluyor. "Neden?" Omuzlarımı dikleştirerek soruyorum, ondan geri adım atmaya niyetim yok. Zayıflık benim ailemde ölümcüldür. Ve ondan ne kadar korkuyor olursam olayım, bunu göstermeyeceğim. "Beni yine gönderecek misin?" Lütfen gönder. Bu ikimizi de bir sürü dertten kurtarır.

Mavi gözlerinin benimkilere bakarken nasıl karardığını izliyorum, elleri iki yanında yumruk olmuş ve nefes alış verişinden kendini sakinleştirmeye çalıştığını anlıyorum. Kendini tutmadığı zaman nasıl bir adam olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Yap hadi." Ona yem attım. "Ellerini boğazıma dola ve beni boğ. Tıpkı seninle son kez birlikte olduğumda yaptığın gibi." Dillan lanet olası bir piç. Çocukken onunla ve Krallarla ilgili hikâyeleri hatırlıyorum. On üçüncü yaşımdı.

Babam beni gönderdiğinde doğum günümdü. Krallar ve Luca benden altı yaş büyüktü. Grave hariç, o diğerlerinden bir yaş küçüktü. O benden sadece beş yaş büyüktü. Ama Kings hakkında hikayeler duymuştum ve onlar çoktan Vegas'ın altını üstüne getirmişlerdi. Büyüyünce nasıl bir adam olacaklarını tahmin etmek zor değildi.

Elini kaldırıyor ve ben irkiliyorum. O sırtış dudaklarına geri döndü. Yumruğunu açıyor ve dövme parmaklarını yüzümde gezdiriyor. Kafatası halkası tenime soğuk geliyor. Nefesim kesiliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Bana en son dokunduğunda beni öpmüştü. Bu düşünceyle dudaklarım kendiliğinden ayrılıyor. "Eğer bu seni biraz dinlendirecekse. Ben bir sorun çözücüyüm."

Beni bu kadar kolay tehdit ettiği için kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Limuzinde beni boğarak öldürdüğü anı aklıma geliyor. O güçlüydü ve ben çok zayıftım. Korkuyu yutuyorum, kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "O zaman yap şunu." Beni boğmasını mı yoksa öpmesini mi istediğimden emin değilim. Bu noktada, sanırım ikisini de hoş karşıladım.

Kapı açılıyor ve ben titrek bir nefes alarak ondan uzaklaşıyorum. Eli yanına düştü. "Merhaba hanımefendi." Az önceki hemşire elinde tekerlekli sandalyeyle içeri giriyor. "Buradan çıkmaya hazır mısınız?" Bana gülümsüyor, sonra ona bakıyor. "Dr. Lane bana onun sizinle eve gideceğini söyledi."

Midem bulanıyor. *Doktor mu?* Doktorun buna izin vermesi için ne dedi?

"Öyle," diye onaylıyor.

"Harika." Bir kez başını salladı. "Arabayı girişe çekmek istersen, seninle orada buluşuruz."

Odadan çıkıyor ve ben de kucağımda çantamla tekerlekli sandalyeye oturuyorum. "Haven Bianchi'yi gördün mü?" Belki onu bulabilirsem Luca'yla onun evine gitmeye ikna edebilirim.

"Evet, hanımefendi. Bones Dr. Lane'le konuştu ve o da bazı torpillerde bulundu. Luca kendi kanadında özel bir yoğun bakım odasına yerleştirildi ve Luca onunla birlikte kalacak."

Bones, Dr. Lane ile mi konuştu? Haven onunla mı kalacak?

Tekerlekli sandalyeye geri yığıldım ve çantama yapıştım. Dillan bunu onun için neden yapsın ki? Belki de Luca içindir? Hepsi arkadaş. Ben dışlanmışım. Yüküm.

Beni sert öğleden sonra ışığına doğru itiyor. Gözlerimi kısarak girişte duran mat siyah bir araba görüyorum. Onun yapabileceği bir şeye benziyor.

Sür. Şık ve pahalı. Muhtemelen sınırlı sayıda üretilmiştir. Eminim ona küçük bir ülkeyi bir yıl boyunca besleyecek kadar pahalıya mal olmuştur.

"İşte başlıyoruz," diyor hemşire neşeyle. Hastaneden ayrılacağım için mutlu. Amaçları da bu zaten. Tökezleyip yüzüstü düşmek istiyorum, böylece beni tekrar yatırmak zorunda kalacak. En azından bu, Luca'ya daha yakın kalabileceğim anlamına geliyor.

Tekerlekli sandalyeden kalkıyorum ve o da arabasının önünden geçerek yolcu kapısını bana açıyor. İçine düştüm ve o da kapıyı çarparak kapattı. Bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu bana bir kez daha gösterdi.

Siyah iç mekana bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Araba, o gece limuzinde kullandığı kolonya gibi kokuyor. Temiz, taze keten gibi. Elleri üzerimdeyken, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Sonra öpücüğü hatırlıyorum. Başkası için masum olabilirdi ama benim için? Bu düşünceyle kollarımda tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Bu benim ilk öpücüğümdü. Bunu bildiğinden şüpheliyim. Ve eğer bilseydi, bunu yapacağından da şüpheliyim.

Sürücü koltuğuna oturuyor ve arabayı girişten uzaklaştırıyor. Luca'ya bu kadar yakın olduğum için içimi çekiyorum. En azından Haven'ın onun yanında olduğunu biliyorum. Luca zaten beni görmek istemezdi, bilinci yerinde olsa bile. Şu anda birçok nedenden ötürü beni hayal kırıklığına uğratmış olurdu.

"Haven'ın Luca'nın odasında kalmasına izin vermesi için doktorla neden konuştun?" Ona sordum. Dillan'ın size yalan söyleyecek bir adam olmadığını hissediyorum. Duymaktan ne kadar nefret ederseniz edin size gerçeği söyleyecektir.

"Çünkü kocasıyla birlikte olmak istedi," diye soğuk bir cevap verdi.

"Ben de kardeşimle birlikte olmak istiyordum," diye çıktım ona.

Sol bileğini direksiyonun üzerine koyarak beni görmezden geliyor. Gözlerim dövmeli ve kaslı kollarında geziniyor ve siyah tişörtünün geniş omuzlarını nasıl sıktığını fark ediyorum. Gözlerim boynundaki dövmeye doğru ilerliyor. Belirgin çenesine kadar geliyor. Onu aynı anda hem şeytani hem de seksi gösteriyor. Yasaklanmış ama uzak durulamayan bir şey gibi. Hiçbir annenin kızının çıkmasını istemeyeceği türden bir adam. En azından aşk için. Hayır, Dillan gibi bir adam sıkıldığında seni siker ve terk eder - ki bu muhtemelen uzun sürmez. Eminim telefonu her an arayabileceği kadınlarla doludur ve bir saniye zaman ayırması için elleri ve dizleri üzerinde sürünürler.

Başını çevirdiğinde mavi gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor, sonra bakışlarını kaçırıyor, beni bakarken yakalıyor ama sessiz kalıyor.

Gözlerimi kapatıp başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Las Vegas'ta çok uzun süre kalacağım çünkü kardeşim uyanana kadar gitmeyeceğim ve ondan sonra da kaçmayacağım. Bu sefer beni fiziksel olarak götüren kişi o olacak.

BONES

Mülkümüzün, ortasında altın bir K harfi bulunan siyah demir kapısından içeri giriyorum. Krallar ve benim, her birimizin bir ev inşa ettiği, kendi özel güvenliğimize sahip iki yüz dönümden fazla bir yerleşkemiz var. Eskiden Krallık'ta yaşıyorduk ama diğerleri geçtiğimiz yıl buraya aşık oldular ve artık gecelerini Krallık yerine burada geçiriyorlar. Ben hariç. Burada yaşamaktansa ellinci kattaki Kraliyet Katımızı tercih ediyorum.

Arabayı evimin önüne çekip havalandırma yolunun altından geçerek arka taraftaki garaja girdim. Arabayı kapattım ve Mia'ya baktım. Baş koltuk başlığına yaslanmış, yolcu camına bakacak şekilde eğilmişti.

Oturdum ve bana bakmasını bekledim. Bana o çok iyi yaptığı bakışı atmasını ama o bakış gelmiyor. "Mia?" Ona doğru uzanarak sordum. Elimi omzuna koyup yumuşak bir şekilde sallıyorum ve başı bana doğru düşüyor, saçları büyük kısmını örtüyor. Saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Mia?" Tekrar soruyorum.

Dolgun dudakları hafifçe aralanmış ve gözleri kapalı, uzun kalın kirpikleri morarmış yanaklarında duruyor. Gözlerim göğsüne düşüyor ve her nefeste eşit bir şekilde yükselip alçalmasını izliyorum. Bayıldı.

Bir parçam rahatladı. Buna ihtiyacı vardı ve ben bunu başarmak için onu boğmak istemedim. Bunu yapmak için hastane odasında bana meydan okuması beni tahrik etti. Ve bundan nefret ediyorum. Mia Bianchi bana göre değil. Onu istesem bile. Bu gezegende onun çekici olmadığını söyleyecek bir erkek yoktur. Babasının onu hayatı boyunca dünyadan saklamasının bir nedeni var çünkü o bir silah. Onun rahatlığında kullanmak için.

Arabamdan indim ve yolcu tarafına doğru yürüdüm. Kapıyı açıyorum, eğilip bir kolumu bacaklarının altına, diğerini de arkasına koyuyorum ve kalçamla kapıyı kapatarak onu arabadan çıkarıyorum.

Evime garajdan giriyorum, çamaşırvhaneyi ve çamurluğu geçiyorum. Uzun koridorda ilerlerken, sağdaki son kapıyı -yatak odamı- iterek açıyorum.

Onu yatağa yatırdım ama kıpırdamadı bile. Sırt üstü yatıyor ve kollarını iki yana açıyor. Yatağın sonuna kadar yürüyüp ayakkabılarını çıkardım.

ve çorapları bankın üzerine koyuyorum. Sonra ona doğru yürüyorum. Yüzüne bakıyorum ve başparmağımı dudağının köşesindeki yarığın üzerinde gezdiriyorum.

Luca'ya verdiğim sözü tuttum, elime bir bilet aldım, New York'a utum, onu satın aldım, Tristan'la buluştum, ona ilaç verdim ve gönderdim. Ama işte burada, Las Vegas'ta yatağımda uyuyor. Pembe bir tişört ve kot şort giyiyor. Vücuduna bakarken, bacaklarına bakıyorum. Dizinde bir çürük var. Kalçasında da küçük bir tane. Ve tişörtünün altında daha fazlası olduğunu biliyorum.

Bu da başka bir soruyu gündeme getiriyor: *Nerede olduğunu nereden biliyorlardı?* Ve neden? Luca onu istemeyeceklerini söylemişti. Babası parasını aldığı sürece kızın nereye gittiğini umursamazmış. Benim sorum şu, aslında kim onun peşinde? Kardeşleri mi yoksa babası mı? Kulağa kötü gelse de, neden durdular? Mia bayıldığını söylemişti ve uyandığında gitmişlerdi. Her şey parayla ilgiliyse, babasına on milyonu çoktan dediler. Neden onu hemen orada öldürmediler?

Sanırım onu daha iyi saklayabilir ve tatil evlerimden birine gndermeyebilirdim. Bu benim hatam. *Bana* dönmesini söylediklerini söyledi. Ama açık artırmanın anonim olması gerekiyordu. Onu satın alanın ben olduğumu nereden biliyorlar?

Onu uzaklara göndermenin doğru olduğunu düşündüm. Parmaklarımı enesinde ve boynunda gezdiriyorum. Nabzını hissedebiliyorum, yavaş ve sabit.

şimdi ne yapacağım ben?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MIA

Karanlık bir odada uyandım. Doğrudum ve ellerimi tişörtümde gezdirdim. Hâlâ giyiniktim ama ayakkabılarım ve çoraplarım yoktu. Ellerim yanımdaki yatakta telefonumu arıyor ama bulamıyor. Diğer tarafa doğru eğilerek komodini buluyorum ve lambaya benzeyen bir şeye dokunuyorum. Üstteki düğmeyi çeviriyorum ve odayı aydınlatıyor.

Duvarlar fırtına rengine. Koyu gri bir alan halısı ile siyah parke zeminler. Ortada siyah, dört direkli bir yatak var. Siyah ipek çarşafların ve uyumlu yastık kılıflarının üzerine uzanıyorum.

Yataktan kalkıp ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Kalın siyah perdeler uzak duvar boyunca uzanıyor. Perdeleri iterek açtığımda olimpik yüzme havuzu ve jakuzi görünüyor ama başka bir şey göremiyorum. Çok karanlık.

"Ne kadar uyudum?" Esneyerek kendime soruyorum.

"Neredeyse on iki saat."

Sesini duyunca arkamı dönüyorum ve açık çift kapıdan içeri girerken elimi göğsüme koyuyorum. "Dillan," diye nefes alıyorum. "Burada ne işin var?"

"Ben burada yaşıyorum," diyor ve yatağın yanına bir tepsi getiriyor. Onu yere bırakıyor ve sonra bana doğru yürümeye başlıyor.

Heykel gibi durmuş, en son ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Hastanedeydim. Beni taburcu ettiler... araba yolculuğu... Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapattım, hatırladığım son şey bu. "Ben nasıl ...?" Bu aptal soruyu sormayı bıraktım. Bu eve girmemin tek bir yolu vardı; beni taşımış, çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkarmıştı. Bu düşünce yanaklarımı kızartıyor. Kendimi sürekli onun yanında savunmasız pozisyonlarda buluyorum.

Önümde durup uzanıyor, ellerini yan tarafımda gezdiriyor ve nefesimi tutuyorum, bana sürekli dokunmasından hoşlandığım için nefret ediyorum.

"Kaburgaların nasıl?"

Elleri durakladığında gözlerim onunkilere kayıyor ama onları çekmiyor. Limuzinde, Kaliforniya'da ve burada, odasında bana dokunan ilk erkek o. Kalbim hızla çarpıyor ve kan kulaklarıma hücum ediyor. Umarım temas sırasında nefesimin nasıl kesildiğini fark etmez. "İyiyim," diye yalan söylüyorum. Yan tarafım hâlâ ağrıyor. "Neden bu kadar uzun süre uyumama izin verdin?"

"Buna ihtiyacın vardı." Geri çekildi, elleri bedenimden ayrıldı.

Artık bana dokunmuyor olması daha net düşünmemi sağlıyor ve neden burada olduğumu hatırlamama yardımcı olarak gözlerimi ona dikmeme neden oluyor. "Kardeşimle birlikte olmam gerek."

"Az önce Haven'la konuştum. Ne daha kötü ne de daha iyi. Ve onu görmeye gidemezsin."

Uzun bir nefes verdim. "Bir şey yapmak için senin iznine ihtiyacım yok."

"Teknik olarak sana sahibim," diyor sanki bir araba satın almaktan bahsediyormuş gibi.

Sanki bir eşya gibi alınıp satılabilecek kadar önemsiz bir şeymişim gibi.

Bu sözler üzerine kanım anında kaynadı. "Öyle söyleme." Sıkılmış dışlerimin arasından çıkmayı başarıyorum.

"Ya da ne?" Başımı öne eğiyor.

Bu benim 20 yıllık hayatım. Erkekler bana sahip oldu. Önce babam, sonra da bir piçin beni satın alacağını ve servetlerini ele geçireceğini umarak beni sattı. Ben oynanacak bir kartım. Kullanılacak bir oyuncak. Dillan'ın benim kanımı paylaşmıyor olması, ne yapacağım, kiminle görüşeceğim ve nereye gideceğim konusunda daha az güce sahip olduğu anlamına gelmiyor. Hayatım boyunca olduğu gibi onun yanında da güçsüzüm.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor bana sırtını dönüp odadan çıkmadan önce.

Dudağımı ısıırıyorum ve yüzümü tekrar pencereden dışarı çeviriyorum. İtalya'yı özölüyorum. O hapishaneyi ne kadar çok sevdiğimi fark etmemiştim. Günlerimin çoğunu havuzda geçirdim. Belki de ihtiyacım olan şey budur. Sessizlik.

Sürgülü cam kapının kilidini açıyorum, dışarı çıkıyorum ve kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Özgür hissetmeye ihtiyacım var. Kafamı boşaltmalıyım. Bunu yapabileceğim tek yer burası.

BONES

Duş almak için ana odama geri döndüm. O uyurken son on iki saattir evdeki çalışma odamdaydım. Gitmem gerek.

Krallık, ama önce kırım bir duş alabilir. Banyoya giriyorum ama sürgülü cam kapıdan baktığımda onun havuzun yanında olduğunu görünce duruyorum.

Sıgılığın kenarında dururken sırtı bana dönüktü. Aşağı uzanır ve tişörtünü başının üzerinden yukarı kaldırır. Saçları aşağı düşerek morarmış sırtını örtüyor. Sonra şortunu ince bacaklarından aşağı itiyor ve yana atarak siyah pamuklu tangasını ortaya çıkarıyor.

Sürgülü cam kapıya doğru yürüyorum ve onun basamaklardan yavaşça inip yaralı bedenini suya batırışını izliyorum. Dışarısı karanlık ama havuzun ışıkları suyu aydınlatıyor. Nefesini tutarak yavaşça suya batıyor. Duvarı itiyor, çok fazla yüzemiyor ve başını yukarı kaldırıyor, arkasını dönüp geri gelmeden önce bir nefes alıyor, vücudunun derin uca kadar gidecek durumda olmadığını biliyor.

Tekrar dışarı fırlıyor, başı geriye düşüyor ve siyah saçlarını yüzünden itiyor. Sakin olmaya çalışırken vücudunun ne kadar ağrımış olabileceğini görüyorum. Oraya gidip onu çekip çıkarmalıyım. Ona henüz yüzmesine izin verilmediğini söylemeliyim. Vücudunun iyileşmesi için zamana ihtiyacı var. Ama yapmadım. Onun yerine burada durup tuhaf biri gibi onu izliyorum.

Gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi. Suyu eğilip göğsünü kapatıyor. Kardeşinin bana gösterdiği videoda onu neredeyse çıplak gördüğümü söylemekten nefret ediyorum.

Cam kapıyı iterek açıyorum ve sıcak gecede dışarı çıkıyorum. "Birkaç saatliğine Krallık'a gideceğim. Döndüğümde arabayı almak için hastaneye gideriz."

Kaşlarını çatıyor. "Ne arabası?"

"Sanırım arabamı sen kullandın." Başını yana eğdi. "Sahildeki eve park ettiğim arabayı." Orada bıraktığım bir Bentley Continental GT'm var. Onu geri getirdiğine çok sevindim. Orada öylece duruyor ve hiç gün ışığı görmüyor. Kullanılması gerekiyor. Benimle kalırken burada kullanabilir.

"Ah." Gözlerini indiriyor ve uzun kirpiklerinden su damlaları akıyor. "Hâlâ orada."

"Hastanede, evet, biliyorum."

"Hayır, hala Malibu'da."

Kaşlarını çatattım. "O zaman buraya nasıl geldin?"

"Haven bana özel jetlerini gönderdi. Bu yüzden gelmem bu kadar uzun sürdü. Kaliforniya'da beni almasını beklemek zorunda kaldım."

Uçuş sadece bir saatten biraz fazla, araba yolculuğu ise yaklaşık beş saat sürüyor. Ama uçağın gelmesini beklemektense arabayla gitmek daha kolay olurdu. "Neden sadece sürmedin?" Anahtarlar garajda asılı duruyordu. Onun yolda kalmasını istemedim.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Araba kullanmayı nasıl bilmezsin?" Homurdanıyorum.

Hâlâ suyun altında, tam kenara yaslanmış, vücudunu benden koruyor. Kolları hâlâ göğüslerini örtüyor ve saçları siyah bir bulut gibi etrafında uçuşuyor. Gümüşü mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bana hiç böyle bir özgürlük fırsatı sunulmadı."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Tanrım!* Neden Luca ona en azından bunları öğretmedi? Her gün kullandığımız ve kanıksadığımız seçenekleri. "Ben sana öğretilirim." Karar verdim. Kadının lanet olası bir arabayı nasıl kullanacağını bilmesi gerekiyor.

Gözleri parlıyor ve tam boyunda duruyor, böylece su boynu yerine göğsüne geliyor. O kadar geniş bir gülümseme ki muhteşem yüzünü aydınlatıyor. Kahretsin, sikim kotumun içinde seğiriyor. "Yapacak mısın?"

Boğazımı temizliyorum. "Tabii ki. Herkes araba kullanmayı bilmeli."

Alt dudağını ısıyor ve gözleri göğsümün sıkışmasına neden olan bir yumuşaklıkla bana bakıyor. "Teşekkür ederim Dillan," diye fısıldıyor ve adım söylerken nefesim kesiliyor. İlk kez bir ısırık olmadan. Ayrıca kimse beni adıyla çağırıyor. Her zaman Bones.

Ona el salladım. "Birkaç saat içinde döneceğim." Sonra dönüp yatak odasından çıkıyorum, duş alma zahmetine bile girmiyorum. Çünkü eğer yaparsam, onu havuzumda üstsüz hayal ederek mastürbasyon yapıyor olacağım.

Titan ofisime girdiğinde masamın arkasında oturuyordum. "Bu sabah erkenden buradasın." Henüz konferans salonunda günlük toplantımızı bile yapmamıştık.

"Ne istiyorsun?" Başımı kaldırıp ona bakmadan soruyorum. "Neyin var senin?" diye soruyor, oturarak.

Dirseklerimi masaya koyuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Son şansın. Ne istiyorsun?"

Sadece sırtıyor. "Ee Mia?" Bu konuşmanın geleceğini bildiğim için iç çekiyorum. "Luca'nın küçük bir kız kardeşi olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Evet, kim bilebilirdi ki? "Ben bilmiyordum." Yalan. Onu hatırlamasam bile, var olduğunu biliyordum. Sadece bir Bianchi olduğunu asla tahmin edemezdim.

Uzanarak elini yüzünde gezdiriyor. "Onunla ne yapacaksın?"

"Affedersiniz?" Gözlerimi kırpıştırarak soruyorum. Sanki geri verebileceğim bir şeymiş gibi konuşuyor.

"Dünyanın onun varlığından haberi yok. Bunu nasıl gizli tutacaksınız?"

Koltuğuma geri oturdum.

"Bakın... Nite'la ikinizin onun hastaneye koşarak girmesine verdiğiniz tepkiye bakılırsa, onun varlığından haberdardınız. Nasıl olduğunu sormayacağım bile. Ama belli ki saklanıyormuş. Şimdi ortaya çıktı." Dövmeli kollarını iki yana açıyor. "Bianchi'lerin pek çok düşmanı var - örneğin, arkadaşımız vurulduktan sonra şu anda komada- ve Mia'nın varlığını dünyaya duyurması daha da fazla soruna neden olabilir. Onun için. Sizin için. Genel olarak Bianchiler için."

Bunu hiç düşünmemiştim. Luca onun bir silah olarak kullanılacağını söylemişti ama biri onu gerçekten ele geçirirse ne olacaktı? Ona ne olduğu babasının umurunda olmazdı. Onu en yüksek teklifi verene satarak bunu kanıtladı. Babasının Krallığı istediğini söyledi, ama noktalar birbirini tutmuyor. Başka biri onu satın alsaydı, kim bilir şimdi nerede olurdu. Parasını çoktan aldı. Babası onu satın alanın ben olduğumu bildiği için mi buraya geri gönderdi? Özel müzayedede isimler hiç kullanılmadı. Hiçbir şey imzalamam gerekmedi. Masa ücretimizi nakit olarak ödedik, hepsi bu. Havale takip edilemezdi. Eğer biri müzayedeler hakkında bilgi sızdırırsa, öldürülürdünüz. Soru sorulmazdı. Bu yüzden benim yaptığımı nereden bildiklerini merak ediyorum.

Kendime onun benim sorunum olmadığını söylemeye çalışıyorum ama sonra Luca'yı düşünüyorum. Birinin onu ona karşı böyle kullanmasına izin veremem. Yardım için kardeşlerine gidemem. Peşinden tekrar gelmeden önce ona zaten bir zaman çizelgesi verdiler.

"Bir toplantı ayarla," dedim ona. "Otuz dakika içinde konferans salonunda. Nite'a da mesaj at. Onu da orada istiyorum."

Başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden kalkıyor. Telefonumu elime alıp birkaç arama yapıyorum.

Bir saat sonra konferans salonumuza girdiğimde kardeşim Titan, Cross ve Nite'ın yirmi kişinin rahatlıkla oturabileceği özel yapım siyah masada oturduklarını görüyorum. Masanın ortasına bir kafatası oyulmuş ve Krallık

her iki ucunda altınla yazılmıştır. Burası tüm iş toplantılarımızı yaptığımız yer. Burada her türlü elektrikli cihazı engelleyen sinyal bozucularımız var.

Kardeşim saatine bakarak, "Geç kaldın," diye anons ediyor.

Homurdanıyorum. Sanki daha önce hiç bir toplantıya geç kalmamış gibi. Kahretsin, günler geçti ve hiçbirimiz nerede olduğunu bile bilmiyorduk.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor, önceki ifadesini kabul etmediğimde.

Cross kıkırdar. "Tahmin edebiliyorum."

Masanın başına oturup ortadaki birkaç klasörü fırlatıyorum ve konuşuyorum. "Bir sorunumuz var."

"Biraz daha spesifik olman gerekecek." Kardeşim gülüyor, bir tanesine uzanıyor.

"Bianchiler," diye ekliyorum.

Grave'in çenesi keskinleşir, açılır. "Peki ya onlar?"

"Mia'nın Krallığı çalması gerekiyor," diye açıklıyorum.

Odaya sessizlik çöküyor ve her biri bana bakıyor. Sonra Krallar gülmeye başlıyor ve Nite bile gülümsüyor. Adam dilsiz. Hepimizin seçtiği bir silah var ve o sessizliği seçti. "Bunu tam olarak nasıl yapacak?" Cross soruyor.

"Benimle evlenmesi gerekiyordu," diye cevap veriyorum.

Tüm kahkahalar kesiliyor ve ben koltuğumda geriye yaslanıyorum.

"Bekle... ne?" Grave soruyor, gözleri önündeki kâğıtları hızla tarıyor, evlilik cüzdanı falan olup olmadığını iki kez kontrol ediyor. Aklımı kaçırmadığımdan emin olmak için.

Cross başını sallar.

"Ciddi misin?" Titan'ın sesi şüpheliydi, dosyayı kaldırmaya bile zahmet etmedi.

Başımı salladım. "Luca yaklaşık dört hafta önce bana geldi. Bana Mia'nın bir videosunu gösterdi. Seks ticareti yapıyormuş-"

"Siktir," diye tıslıyor Titan, sözümü keserek.

"Bana New York'a gönderileceğini söyledi. Bir telefon görüşmesi yaptım, bir müzayedeye davet edildim ve onu satın aldım," diye mümkün olan en basit şekilde açıklıyorum.

"Bana şaka yaptığını söyle." Grave homurdanıyor. "O zaman neden bize tıbbi kayıtları veriyorsun?" Önündeki açık dosyayı işaret ediyor. "Bunlar kime ait?"

Devam ediyorum. "Onu Malibu'daki evimde yaşaması için gönderdim. Her şey yolunda gidiyordu. Üç gün önce Matteo ve ikizler bir şekilde onu sahil evimde buldular. Ona geri dönmesini söyledim, babası Krallığı istiyor ve onu elde etmek için onu kullanacak."

Cross koltuğunu geriye iter ve tavandan tabana pencerelerin yanında durur. Zippo'sunu çıkararak onunla oynamaya başlar.

"O zaman onu geri gönder," diyor Grave. "Onu bulamayacakları bir yere."

Bu işe yaramayacak. "Onları reddetti." Adam buna inanmayarak homurdanıyor. "Onlara hayır dediğinde, beni ona aşık etmesi, onunla evlenmesi ve babasının Krallığa sahip olması için ona üç ay verdiler."

Titan alay ediyor. "Bu işler böyle yürümez."

Grave dirseklerini masaya koyar ve ellerini saçlarında gezdirir. "Tabii Bones'la evlenmezse ve o da ikisini de öldürmezse." Omuz silkiyor. "O zaman Krallık'taki hisselerini ona bırakan sahte bir tröstü var ve tabii ki Mia'nın adına ne uydurursa."

Titan, "İşler hâlâ bu şekilde yürümüyor," diyor.

Grave ona, "John Bianchi nasıl istiyorsa öyle olacak," diye çıkışır. "George'un Emilee'ye ne yaptığına bak."

Titan'ın çenesi karısından ve babasından bahsedilince keskinleşir. "Siz bu olaya yanlış açıdan bakıyorsunuz." Koltuğunda kaykılır. "Mia yoksa John'un hiçbir şeyi yok. Yani..." Ellerini iki yana açıyor. "Onun erişemediği bir şeyi alamaz."

"Tam olarak ne yapmamızı öneriyorsun?" Cross dönüp bize bakarak soruyor.

"Biz ilgileniriz-"

"Sakın onu öldüreceğimizi söylemeye cüret etme," diye sözünü kesiyorum.

Titan iç geçirir. "Sakın bana bunu düşünmediğini söyleme."

Bu yorumu görmezden geliyorum. "Hayır. Onu öldürmeyeceğiz. O masum." Grave homurdanıyor. "O öyle diyor." Kardeşim tartışıyor.

Ellerimi masaya vurdum. "Ona saldırdıktan sonra Las Vegas'a dönmeyi reddetti ve üç gün sonra Luca vuruldu. Sizce de bu büyük bir tesadüf değil mi?"

Nite orada öylece duruyor, masaya bakıyor ve zihninin arayı kapatmaya çalıştığını görebiliyorum. Kaçırıldığı bir şey var mı diye.

"Bekle bir dakika." Grave parmağını kaldırdı. "Luca'nın kardeşinin onu buraya çekmek için vurduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Başımı salladım.

"Bianchi'ler acımasızdır," diye ekliyor Titan.

"Bunlar Luca'nın tıbbi kayıtları mı?" Grave kaşlarını çatarak soruyor ve elindeki dosyayı bir kez daha kaldırıyor. "Vurmadan önce onu mahvettiler mi?"

"Hayır. Onlar Mia'nın."

"Ne demek istiyorsun?" Cross homurdanıyor. "Ve onları neden aldın?"

"Lane ile konuştum. Onu dövmüşler ve sahildeki evime bırakmışlar. Mia, Vegas'ta bana koşarak gelmediği için sevdiği tek kişinin peşinden gittiklerini düşünüyor."

"Peki ne yapacağız?" Cross Zippo'sunu açıp kapatarak soruyor. "Çok basit. Bones evlenmeyecek. John o olmadan bir bok yapamaz bağlantı," diye cevaplıyor Grave. "Yani, onunla evlenmeyecek." Bu çok saçmaymış gibi gülüyor.

"O zaman Mia'nın hayatına bir zaman çizelgesi koyuyorsunuz," diyor Titan, sanki Mia'nın ölmesi umurundaymış gibi. "Eğer ona üç ay verildiyse, o zaman bu sürenin sonunda ne olacak?"

"O zaman endişeleniriz." Grave omuz silkip bana baktı. "Ama bu arada onu öyle iyi saklarım ki sen bile nereye koyduğunu unutursun."

Oturdum ve haklı olduğunu bilerek iç çektim. Onu koruyamam. İhtiyacı olduğu gibi değil. Aramızda ne kadar çok kilometre olursa o kadar iyi. Eğer burada kalırsa, kardeşleri onun işe yaramaz olduğunu düşünecek ve onu öldürecekler. Eğer onu gönderirsem, işe yaramaz olduğunu düşünüp onu öldürecekler. Ya da daha kötüsü, onu tekrar satarlar.

"Beni dinleyin," diye devam ediyor Titan. "Ya onunla evlendiyse?" Grave homurdanır ve Cross güler.

"Ben ciddiym," diye savunuyor. "Onunla evlenirsiniz ama sıkı bir evlilik sözleşmesi yaparsınız. Bir eş, evlendikten sonra sahip olduklarınızın yalnızca bir yüzdesini alabilir. Onunla evlenmeden önce Krallık hisseleri vardı. Bu yüzden kadın ona dokunamaz."

"Çok riskli." Cross başını sallar.

"Sen ve Emilee böyle mi yaptınız?" Grave kaşlarını kaldırıp Titan'a bakıyor. "Hava geçirmez bir evlilik sözleşmesi mi yaptınız?"

"Hayır," diye homurdanıyor Titan, sanki bu çok saçmaymış gibi. "Ben karımla onu sevdiğim için evlendim, köşeye sıkıştırıldığım için değil."

Grave, "Bones köşeye sıkışmış değil," diyor. "Tek bildiğimiz Mia'nın yalan söylediği." Beni işaret ediyor. "Kaç kadın bizim sahip olduğumuz şeyi elde etmeye çalıştı? Çok fazla. Kadınların ödeme günü için amlarını kullanması alışılmadık bir şey değil."

Herkes ona bakarken odaya bir sessizlik çöküyor. Kaşlarını çatır. "Hepiniz April'in bilerek hamile kaldığını mı ima ediyorsunuz?" diye sorar.

"Sen söyledin." Titan başını sallar. "Biz değil."

Grave kâğıtları masadan itiyor ve Titan'a ulaşmak için masaya tırmanmaya başlıyor, ancak Cross gömleğinin arkasından tutarak onu geri çekiyor.

"Seni orospu çocuğu-"

"Yeter!" Grave'in sözünü kesip sandalyemden kalkarak bağıryorum.

Titan iç geçirir. "Hiçbirimiz April'in seni tuzağa düşürmeye çalıştığını düşünmüyoruz." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Ama bu hepimizi etkiliyor. Eğer John bir ayağını içeri sokarsa, hepsini almanın bir yolunu bulacaktır."

Bu yüzden onlara söyledim. Ben her zaman çok ketum bir insan olmuşumdur. Benim ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez ama buna onlar da dahil. Hepimiz eşit ortaklarız. Eğer biri saldırıya uğrarsa, hepimiz saldırıya uğrarız.

"Belki de olaya yanlış açıdan bakıyoruz," diyor Cross yavaşça, Grave'i koltuğuna iterek. "Luca'nın peşinden ilk kimin gittiğini bulacağız. Mia'nın bir zaman çizelgesi olduğunu mu söylemiştin?" Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "O zaman orada zamanımız var. Ama Luca'yı vuran her kimse biz konuşurken kaçıyor olabilir. O yüzden önce oradan başlayalım ve gerektiğinde geri dönelim."

"Nereden başlayacağız?" Grave ellerini saçlarının arasına koyarak soruyor. "Devam edecek hiçbir şeyimiz yok."

Herkes bana baktığında "Cam," diye cevap veriyorum. "Vurulduğu yer orası. Güvenlik kameralarımız var. Kimse bir şey görmediyse bile kameralar görmüştür." Mia'yı hastaneden eve getirdiğimden beri o kadar meşguldüm ki henüz Glass'a gitme fırsatım olmadı. Oradaki kameraları izleyecektim ama buradan da izleyebilirim.

Hepimiz ofisime giriyoruz ve ben bilgisayarımdan Glass'taki gözetim kayıtlarını açıyorum. Giriş yaptıktan ve düne geri döndükten sonra ekran kararırken izliyoruz.

"Bu çok uygun." Cross iç çeker.

"İşte..." Siyah Krallık kırtasiyesinden bir kâğıt alıyorum - ortasında altın bir daire ve K harfi var - ve bir adres yazıyorum. "Titan, sen ve Nite gidip onu alın ve buraya geri getirin. Sizinle aşağıda buluşuruz."

"Anladım." Titan, Nite ile birlikte dönüp ofisimden çıkmadan önce başını sallıyor.

Kardeşim yüzünü bana döndü. "Sen hiçbir zaman çüküyle düşünen bir adam olmadın, o yüzden şimdi başlama." Sonra da fırlayıp gitti.

Cross bana "Grave'i görmezden gel," diyor ve ben de onun endişesini el sallayarak geçiştiriyorum.

Ama o bilmiyor ki, aletim şu anda oldukça yüksek sesle çığlık atıyor. Ve tek düşünebildiğim Mia'nın yatağımda çırılçıplak yattığı ve elimin yine onun boğazına sarıldığı.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

MIA

Çok uzun süre yüzmedim. Yan tarafım zevk alamayacak kadar ağrıyordu. Bunun yerine sığ kısımda oturup gece sıcaklığını içime çektim.

Duştan çıktıktan sonra yatak odasına giriyorum ve sağ tarafta bir kapı görüyorum. Bir dolap olduğunu umarak, haklı çıktığımda gülümsüyorum. Geniş bir yer; zemini elmas şeklinde siyah kakmalı beyaz mermer ve çıplak ayaklarım üşüyor. Sağımda bir dizi şifonyer çekmecesine var. En üsttekini açıyorum ve hepsi pahalı tasarımcı markaları olan çeşitli renk ve boyutlarda saatler görüyorum. İkinci çekmece kol düğmeleriyle dolu. Kapatıp dönüyorum ve sıra sıra asılı giysileri görmek için etrafıma bakıyorum. Sol tarafta ayakkabılardan başka bir şey yok - tenis ayakkabılarından botlara ve elbise ayakkabılarına kadar her şey. Bazıları hala kutularında.

Raflardan birine yaklaşıp parmaklarımı gömleklerin üzerinde gezdiriyor, kumaşın yumuşaklığını hissediyorum. Tişörtlerine geliyorum ve havluyu göğsümün etrafından atıyorum. Parmak uçlarımda ayağa kalkarak siyah bir tane çıkarıyorum. Üzerinde altın harflerle Kingdom yazıyor. Üzerime geçiriyorum. Bir omzu sarkıyor, kolları dirseklerime kadar iniyor ve etek ucu uyluğumun ortasına ulaşıyor. Çok büyük ama burada giyecek bir şeyim yok. Ayrıca çok yumuşak ve onun gibi kokuyor.

Haven bana Luca'ya ne olduğunu anlattığında paniğe kapıldım, alabildiğim kadarını aldım, ki bunlar sadece telefonum ve çantamdı, bir Uber çağırdım ve olabildiğince hızlı bir şekilde özel havaalanına gittim. Eşyalarımı buraya nasıl getireceğimi bilmiyorum.

Başka bir çekmeceyi açınca boxer külotunu buldum. Fazladan iç çamaşırım yok ve iç çamaşırsız kalmayı reddediyorum. Siyah bir çift külot giyiyorum ve bantlarını birkaç kez aşağı doğru kıvrıyorum, bunun külotu yukarıda tutmaya yardımcı olacağını umuyorum.

Dolaptan çıkıp ışığı kapatıyorum ve yatak odasından çıkıyorum. Birinci katta. Koridorda bir açıklığa doğru yürüyorum. Burası oturma odası. Burası da hiç kimse yokmuş gibi görünüyor. Çıplak, koyu gri duvarlar, yastık, battaniye ya da herhangi bir süsleme yok.

Köşeyi dönüyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Çıplak ayaklarım pelüş halıya batarken ellerim karanlık tırabzanı kavırıyor. En tepeye ulaşıyorum ve

sağa dön. Soldaki ikinci kapı kısmen açıktı, ben de içeri girdim.

Burası bir medya odası. Tanıdım çünkü babamın İtalya'daki evinde de vardı. Odanın önünde kocaman bir ekran var. Altlarında mavi neon ışıkları olan üç sıra beş siyah deri sandalye.

Arka duvarda film rafları var. DVD'leri tarayarak ilerliyorum ve bir fotoğraf albümüne benzeyen bir şeyle karşılaşıyorum. Annemin bana bir tane yapacağını söylediğini ama hiç yapmadığını hatırlıyorum. Bana var olmayan bir çocukluğu hatırlatacak fotoğraflara neden ihtiyacım olsun ki?

Elime alıp yere bağdaş kurarak oturuyorum ve açıyorum. İlk sayfada Dillan ve bir kadının resmi var. Onu daha önce görmüştüm. Hastanede. Siyah saçlı, mavi gözlü. Adını bilmiyorum. Ama onunla birlikte bir koridorda duruyor. Bir okula benziyor ama emin olamıyorum. Hiç gitmedim, sadece TV programlarında gördüğüm kadarıyla. Adam kolunu kızın omuzlarına atmış. Bir elinde Louis Vuitton marka bir çanta, diğerinde cep telefonu var. Yüzünde parlak bir gülümseme var. Adam kameraya bakıyor, neredeyse uyuşmuş görünüyor. Flaş sert mavi gözlerini ve keskin çenesini aydınlatıyor. Görebildiğim kadarıyla hiç dövmesi yok -şimdiki gibi değil- ve bu onu çok genç gösteriyor. Beyaz bir tişört ve kot pantolon giyiyor. Kadın tasarım topuklu ayakkabılar, etek ve kazak giymiş. Ona doğru eğilmiş, iki kolunu da onun beline dolamış.

Sayfayı çeviriyorum ve onun başka bir resmini görüyorum. Bu sefer bir beyzbol sahasında. Üzerinde Wildcats yazan mavi-beyaz bir forma giymiş, bir elinde sopa, diğerinde top var ve gülümsüyor. Göz kamaştırıcı gülümsemesini ve iki gamzesini gösteren bir gülümseme. O çok güzel.

Tekrar dönüyorum. Başka bir resim görüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Benim üzerimdeki gibi bir tişört giymiş ama beyaz ve göğsünde siyah harflerle Kingdom yazıyor. Hâlâ görünür bir mürekkebi yok. Kardeşim Luca ile birlikte bir koridorda, çift cam kapının yanında duruyor. Başımı yana eğiyorum. "Bu neden tanıdık geliyor?" Kendi kendime fısıldıyorum. "Sanki bunu daha önce görmüşüm gibi." Onu tanı mıyordum. Krallarla hiç tanışmamıştım.

On iki yaşında

Bir koridorda yürüyorum ve diğer uçta duran bir adam gördüğümde duruyorum.

Luca'nın ziyaretçisi mi var? Kardeşlerimin arkadaşlarının gelmesi alışılmadık bir şey değil. Ama ne zaman birileri gelse odamda kalmam söylenir.

bitti.

Vücudu kaskatı kesiliyor ve arkasını dönmeye başlıyor ama ben koridorda koşarak odama giriyorum. "Alo? Luca?" diye seslendi.

Kapıyı çarparak kapattım.

"Luca, bu hiç komik değil," diye homurdanıyor.

Kapı ittirilerek açıldı ve çocuk benim alanıma girdiğinde bir çığlıkla geri sıçradım.

Mavi gözler odayı hızla taradıktan sonra bana takılıyor ve ben de gözlerimi çıplak ayaklarıma indiriyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Sen kimsin?" diye soruyor, odama daha da yaklaşarak.

Cevap vermediğimde "Sana bir soru sordum," diye tersliyor.

Geriye sıçırıyorum ama kalbim hızla çarparak ona bakıyorum. Nefes alışım düzensiz. Kimsenin varlığımdan haberdar olmaması gerekiyor. Başım belaya girecek. Şanslıysam belki bir şey söylemez. "Hiç kimse," diye cevap veriyorum usulca.

Ağzını açacaktı ama kardeşimi duydum. "Bones?"

Çocuk Luca'ya dönüyor ve ben de kapıyı kapatıp kendimi içeri kilitliyorum. "O odada kim var lan?" Adamın kardeşime sorduğunu duyuyorum.

İç çekiyor, sözlerini tekrarlıyor. "Kimse değil..."

"Onu gördüm. Luca, baban bu evde 'hiç kimseyi' barındırmazdı.

Özellikle de bir çocuk. Kim bu kız?" Luca,

"Karıışık bir durum," diye yanıtlıyor.

Bones, "O zaman benim için basitleştir," diyor. "I-"

"Çocuklar." Babamın sözlerini kestiğini duydum.

"Bones." Diğer taraftan tanımadığım başka bir erkek sesi geliyor.

"Baba." Bones adındaki adamın cevap verdiğini duydum.

"Krallık'a gidiyoruz. Halletmemiz gereken bazı işler var. Siz de geleceksiniz," diye emretti baba dediği adam.

Çocuk, "Baba, bir saat sonra beyzbol antrenmanım var," diye itiraz eder.

"Umurumda da değil!" diye tersliyor adam. "Bu bok önemli değil.

Krallık ne olursa olsun önce gelir."

"Evet, efendim," diye homurdanıyor Bones olarak bilinen çocuk.

Ayakkabılarının yere vuruşunu duyuyorum ve sonra sessizlik.

Kapımı açıp aralıktan dışarı bakıyorum ve bir kez daha yalnız olduğumu görüyorum. Kapıyı kapatıyorum, sırtımı yaslıyorum ve kızıma doğru kayıyorum ve

uzun bir nefes aldım. Birinin beni gördüğünü öğrenirse babam çok kızar.

O Dillan'dı! Luca'nın arkadaşının beni görmesiyle ne olduğunu asla bilemedim. Kardeşim o akşam eve kanlar içinde ve kötü bir ruh halinde gelmişti. Babamla baş başa vakit geçirdikten sonra onunla konuşmaya cesaret edemedim. Kan beni hiç rahatsız etmedi. Bir mafya ailesi olduğumuzu biliyordum. Herkesin babasının önüne çıkan her sorundan "kurtulduğunu" düşünerek büyüdüm. Bir odaya girip etrafta uyuşturucu ve silahlarla birlikte para görmekte bir sorun yoktu. Onlara dokunmamam gerektiğini biliyordum. Luca bana ailemiz hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti. Ailemiz ben çok küçükken babamızın memleketi olan New York'a geri taşınmıştı. Babam sık sık gidip gelirdi ama annem nadiren giderdi. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, içki içmek ve haplarını içmekle o kadar meşguldü ki gündüzleri ayakta kalır, geceleri uyurdu. Babamın kontrol etmesine izin vermediği dört oğlu vardı. Peki ya ben? Ben kimse için var değildim. Luca hariç. Bana dünyayı öğretecek en iyi dadıları bulmamı sağladı. On üç yaşında İtalya'ya taşındığımda, onlar da beni takip etti. Bana öğretmedikleri şeyleri televizyondan ve kitaplardan öğrendim. Liseden mezun olamamış olabilirim ama en azından okumayı biliyordum. Luca'nın küçükken öğrenmem konusunda ısrarcı olduğu tek şey buydu. Babam ayakkabılarımı bağlamayı bilip bilmediğimi bile umursamazdı. Ona göre benim tek varoluş nedenim, sonunda onun yararına kullanmaktı. Ve kadınların sırt üstü yatıp bacaklarını açmaları için beyne ihtiyaçları yoktur.

Sayfayı çevirdiğimde Dillan'ın başka bir fotoğrafını görüyorum. Bir hastane yatağında. Sağ kolu alçıda ve tıpkı daha önce olduğu gibi duygudan yoksun görünüyor - kırık bir ruh. Kız yine onun yanında. Yatağının kenarında oturmuş, başka bir kızla konuşuyor. Beyaz-sarı saçları var. Onu da tanıyorum. Dün gece hastanedeydi. Nite'in omzunda uyuyordu. Dillan benden kurtulmasını emrettiğinde onu üzerinden kaldırmıştı. Tekrar.

Bu benim ne kadar dışlanmış biri olduğumu kanıtlamaktan başka bir işe yaramıyor. Hepsi yıllardır arkadaş. Ve ben sadece Luca'nın kimsenin varlığından haberdar olmadığı kız kardeşiyim.

BONES

OFİS TELEFONUM çaldı ve açtım. "Alo?"

Nigel bana, "Efendim, Nite ve Titan et dolabında ve sizin için hazırlar," diye bilgi verdi.

"Teşekkür ederim." Telefonu kapatıp ofisimden çıkıyorum ve kardeşimin ofisine uğruyorum. Grave'in ofisine girdiğimde onu masasında otururken buluyorum; siyah savaş botlarını sandalyesinin üzerine koymuş, arkasına yaslanmış ve cep telefonu ile konuşuyor.

"Ne istersen o," diyor gülümseyerek. "Eğer bunu istiyorsan, al o zaman." Homurdanıyor. "Tabii ki..."

Boğazımı temizliyorum ve o da ayaklarını indirip dik oturuyor.

"Hey bebeğim, gitmem gerek. Evet, yakında evde olurum. Seni seviyorum." Telefonu hemen kapatır.

Çıktım ve Cross'un ofisine uğradım. "Geldiler." Kafamı içeri sokuyorum, bilgisayarda bir şeyler yazıyor ve bana bir saniyeliğine parmağını uzatıyor.

Koridorda ilerleyerek ofisimizin önüne geliyorum ve asansörün düğmesine basıyorum. Asansör açılıyor ve içeri girip tam zamanında döndüğümde Grave ve Cross'un bana doğru geldiğini görüyorum, bu yüzden onlar için kapıyı açık tutuyorum.

Cam kutunun içinde sessizce durarak bizi aşağı indirecek düğmeye basıyorum ve kardeşim yüzünü bana dönüyor. *İşte başlıyoruz.*

"Ona gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"İnanıyorum." Zavallı şey yalan söylemiyor.

"O bir Bianchi," diye ekliyor Grave. "Onlara bulaşmayız."

"Luca..."

"Luca ile gençliğimizden beri arkadaşız. Matteo ya da ikizlerle iş yapmayız. Ve varlığından bile haberdar olmadığımız bir Bianchi ile yatağa girmeyiz."

Çenem geriliyor ama bir şey söylemiyorum. O haklı, ama bu farklı. O farklı. Ellerimde kan var ama buna onunkini eklemeyeceğim. "Luca'ya bir söz verdim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Evet, şey..." Grave Cross'a bakar. "Bunların ne kadar kolay kırıldığını hepimiz biliyoruz." Kapı kayarak açılmadan önce asansörün sesi duyulur ve Grave hışım ile dışarı çıkar.

Cross'a bakıyorum, Zippo'sunu açıp kapatıyor. Grave'in az önce söylediklerinden etkilendiyse de bunu belli etmiyor. Cross, Grave'e nişanlısının en iyi arkadaşıyla yatmayacağına dair söz vermişti. Tabii ki Cross bu sözünü tutmadı ve Alexa ile yattı ve Alexa da yakın zamanda onun yanına taşındı. Ondan hoşlanıyorum ve Cross da onu seviyor.

Grave'in kafası hep ya uyuşturucudan güzeldi ya da zil zurna sarhoştı. Şimdi temiz ve ayık olduğuna göre, bence Grave kontrolden çıkmış hissediyor. Onun söz sahibi olmadığı şeyler oluyor.

Koridorda yürüyoruz ve koridorun sonundaki metal kapıdan girip et dolabına adım atıyoruz. Nite ve Titan zaten Jeremy ile birlikte içeride.

Adam ayağa fırlar. "Bones..." Elimi kaldırıyorum. "Otur."

Jeremy endişeyle dudaklarını yalıyor. "Bones..."

"Eğer oturmazsan iki diz kapağını da kırarım," diye uyarıyor Titan kayıtsızca.

Sinirli bir nefes veren Jeremy, kendisine söyleneni yapar.

"Ne oldu?" Dün gece olayların nasıl geliştiğini anlatması için ona bir şans vereceğim. Bakalım ne yapacak.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor başını yana eğerek.

Pantolonumun cebine uzanarak ona "Bu doğru cevap değildi" dedim.

Ben çakımı açıp eline saplarken Titan kolunu tutup masanın üzerine uzatıyor.

Kan anında yüzeye dökülürken tiz çılgılığı beton odayı dolduruyor. Onu çekip çıkarıyorum ve kanı kotuma sildikten sonra kapatıp cebime geri koyuyorum. Titan onu bırakıyor ve o da tereyağı gibi eriyerek sandalyesinden yere düşüyor, sol kolunu göğsüne bastırıp ağlıyor. Sonra Titan eğilip onun titreyen bedenini kavıyor ve gömleğini yırtıp kafasına geçiriyor.

"Elini masanın üzerine koy," diye emrediyorum.

Titan onu elleriyle kollarının altından tutup kaldırır ve sandalyeye geri oturtur. Nite arkasından yaklaşırken Jeremy'nin yüzünden ve çıplak göğsünden sümük ve salya akıyor. Titan ona tişörtü uzatıyor ve Nite tişörtün bir kısmını Jeremy'nin ağzına tıktırıp yerinde tutuyor.

Grave masanın yanında durur, gömleğini yukarı kaldırır ve kot pantolonundan çivili siyah deri kemerini çıkarır. Ardından kemeri Jeremy'nin ön koluna sarar ve sıkıca çekerek kan akışını keser. Cross masanın önüne gelir ve haç kolyesini ve çakmağını çıkarır. Titan bir su şişesinin kapağını açıp Jeremy'nin yarasının üzerine dökerek kanı temizlerken o da alevi metalin üzerinde gezdirir. Ağzı tıkanığında ağlamaya başlar.

Titan kendi gömleğini alır ve kumaşın kenarıyla suyu silerek kurutur.

Cross Zippo'yu kapatır ve haçı Jeremy'nin elindeki bıçak yarasına bastırır. Yara dağlanmadan önce Cross bunu birkaç kez yapınca Jeremy ağzındaki tıkaçın arkasından hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Sonra herkes onu bırakır ve bir adım geri çekilir.

"Bütün gece benim," dedim ona.

Nefes almaya çalışırken gömleğini ağzından çekip çıkarıyor. Sulu gözleri benimkilerle buluştu. "Ben yapmadım-"

"Kameralar çalışmıyor." Bana söylemek üzere olduğu yalanı yarıda kestim. Yalan söylemiyor olsam da -tüm gece vaktim var- bu tüm geceyi burada geçirmek istediğim anlamına gelmiyor.

"Bir adam geldi," diye kolunu tutarak aceleyle dışarı çıkar. Ah, şimdi bir yerlere varıyoruz.

"Ve?"

"Ve bana müsait olup olmadığını sordu."

Kaşlarını kalktı. "Ben mi?"

Hızla başını sallıyor ve burnunu çekiyor. "Ona hayır dedim ama Luca oradaydı. Ofisteydi. Ve bana saat kaçta kapattığımızı sordu." Gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar hıçkırmaya başladı.

"Ve?" Ben de onu zıplatıyorum.

"Güvenlik kayıtlarını kesmem için bana nakit olarak bin dolar ödedi," diye utanarak itiraf ediyor.

Uzanıp çenemi ovuyorum. "Bin dolar için birinin Luca'yı vurmasına izin mi verdin?"

"Hayır. Hayır." Başını hızla sallar. "Ateş etmek mi? Öyle bir şey söylemedi. Luca'ya zarar vereceğini hiç söylemedi."

"Ne yapacağını sanıyordun ki?" Cross homurdanıyor. "Bones'la konuşmak istedi. Onu ismiyle sordu..."

"Herkes Bones'un kim olduğunu biliyor." Titan kafasının arkasını tokatlar.

"Ama neden orada olacağımı düşündü?" Kendi düşüncelerimi söylüyorum. Eğer biri benimle konuşmak isteseydi, buraya, Krallığa gelebilir ya da beni arayabilirdi. Krallar saklanmaz. Saklanmak zorunda değiliz.

"Ciddi misin?" Grave sorum karşısında kaşlarını çatı. "Glass'ın yarısı sana ait değilmiş gibi davranmamızı daha ne kadar bekliyorsun?"

"Herkesin bildiği bir şey değil." Önceki sorusunu görmezden geliyorum. "Bianchiler biliyor," diye konuşuyor Titan.

"Adamı tanıyor muydun?" Grave, Jeremy'ye sorar. "Hayır. Onu daha önce hiç görmedim."

Gözlerim Titan'a kayıyor, o da omuz silkiyor, benim ne olduğumu düşünüyor. Las Vegas'taki herkes Bianchi'lerin kim olduğunu biliyor. Eğer Luca'nın kardeşlerinden biri değilse, kimdi o zaman? Çakıyı çıkarıp bir kez daha açıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Jeremy oturduğu yerden kalkmaya çalışıyor ama Nite sandalyenin arkasında dururken onu omuzlarından tutuyor. "Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Yaptın," diye kabul ediyorum. "Ama aynı zamanda Luca'yı bin dolara sattın ve ben bunu kabul edemem." Luca'yı kim vurduysa bu adamın zayıf olduğunu biliyor. Kafasına bir hedef koydular, belki de bilerek. Her iki durumda da, ona güvenilmez. Ne benim işimle ne de Mia'nın hayatıyla.

"Bekle. Bekle." Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Sana yardım edebilirim-" "Hayır, yapamazsın." Sözünü kestim. "Nite."

Saçlarından tutup Jeremy'nin başını geriye çekerken ben uzanıp bıçağı boynunda kulaktan kulağa kesiyorum. Kan yaradan çıplak göğsüne doğru akarken vücudu sarsılıyor.

Bir sorun çözüldü. Sadece yüz tane kaldı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MIA

Bir kapının açılıp kapandığını duyduğumda mutfak adasında duruyorum. Dillan evdeydi. Gözlerimi kaldırıp etrafa bakıyorum ve bunun ön kapı olmadığını anlıyorum. Garajdan geliyor olmalı. Bu ev büyük olabilir ama ürkütücü derecede sessiz ve tüylerimi diken diken ediyor. Neredeyse terk edilmiş bir havası var. Korkarım uzandığımda uyuyamayacağım. Bir gece uyuyabilmek için birkaç gece ayakta kalmam gerekebilir.

Kıpırdamadan duruyorum, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Birdenbire gerildim. Onu gördüğüm o anı kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Luca'yı tanıdığını söylemesine rağmen, beni New York'ta satın aldığımda kim olduğumu biliyor muydu? Beni hatırlamış olmalı, değil mi? Ama neden bana söylemedi? Çok şey açıklanabilirdi. Onu bir müttefik olarak görürdüm, beni cinsel işkence yapmak için bir oyuncak olarak satın alan zengin sadist bir adam olarak değil. Beni Malibu'da bırakmadan önce Luca'yı araması için ona yalvarırdım. Belki Luca benimle gerçekten konuştu.

Onu limuzinde tanıyamadığım için kendimi tekmeleyebilirim. Farklı görünüyor ama aynı zamanda aynı. Açıklaması zor.

Mermer zemine vuran ayakkabıları bana yaklaştığını haber veriyor ve terli ellerimi tişörte sürüyorum ... kahretsin! Zar zor giyindiğimi fark ettim. Çamaşırlarımı yıkamıştım ama henüz üstümü değiştirmemiştim. Hâlâ onun lanet boxer'ını giyiyorum.

Bunu hemen yapabilirim. Adanın yanından geçerek mutfaktan çıkıyorum, tam da o kemerin altından içeri adım atarken. Beni gördüğünde o da benimle aynı anda durdu. Mavi gözleri çıplak ayaklarıma düşüyor ve bacaklarımin, göğsümün ve yüzümün üzerinde geziniyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse hırıliyordu.

Bana neden kızgın olduğunu düşünecek zamanım yok çünkü tek düşünebildiğim onun kanlar içinde olduğu. Elllerinde ya da kollarında değil. Kollarındaki çizgilerden onları yıkayıp temizlediğini anlayabiliyorum. Ama kan kollarına sıçramıştı.

dövmeli boyun ve kıyafetler. Düşmanlarını katleden bir Karanlık Kral'ın böyle görüneceğini hayal etmişim. Ona doğru bir adım attım. "Dillan..."

Bir adım geri atıyor ve ben bir kez daha duruyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Ben bununla büyüdüm. Kan beni korkutmuyor. Bir keresinde babam ve Luca'nın, babamın verdiği borcu iki bin dolar eksik ödediği için bir adamı öldürmelerini izlemiştim. "Sen... iyi misin?" Dışarı çıkmayı başardım.

Yavaşça başını sallıyor. "Peki," diye kestirip atıyor ve gözleri tekrar bacaklarıma kayıyor.

Onun tişörtlerinden birini giydiğimi bir kez daha fark ediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, etek ucundan tutup olduğundan daha uzun göstermeye çalışıyorum. Bu sadece yakayı aşağıya indiriyor ve göğsümü daha fazla ortaya çıkarıyor. "Burada hiç kıyafetim yok. Giydiklerim kurutucuda. Umarım sakıncası yoktur..."

"Sorun değil." Benden uzaklara bakıyor, gözleri yaptığım tüm yiyecekleri inceliyor.

"Aç olacağını düşünmüştüm," diyorum usulca, bakışlarına karşılık veremeyerek. Bu çok garip. İtalya'daki evimizde kilitli kalmayı hiç şu an dilediğim kadar dilememiştim.

Tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Ben duş alacağım." Ayakkabılarının dönüşünü izliyorum ve uzaklaştığını duyuyorum.

Adaya yaslanıp uzun bir nefes alıyorum, kendime lanet olası bir Bianchi olduğumu ve bir anım olduğu gerçeğinin bana lanet olası bir çiçekmişim gibi davranmasına izin vermeyeceğimi söylüyorum.

BONES

Ayağa kalkarak gömleğimin arkasını kavradım ve koridordan yatak odama doğru hışımla ilerlerken az önce gördüklerimi görmezden gelmeye çalışarak gömleğimi yırtıp kafama geçirdim.

Mutfağında, neredeyse çıplak ve yemek yapıyor.

Aklımdan onu sikebileceğim farklı pozisyonlar geçerken sikim taş gibi sertleşiyor.

"Dillan?"

Duruyorum ve arkamı döndüğümde onu koridorda, kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibi beni takip ederken buluyorum. Üzerinde benim Krallık tişörtlerimden biri vardı ve başka hiçbir şey giymemişti. Sütyen giyip giymediğini merak ediyorum. Öğrenmek için ellerim kaşınıyor. Üzerindeki tişörtü yırtmak yerine, az önce üzerimden çıkardığım tişörtü kavriyorum.

"Ne?" Havlıyorum ve o da sığrıyor.

"I ..." Gümüşi mavi gözleri çıplak göğsümü ve kollarımı inceliyor. Son birkaç yıldır üzerimi kapladığım mürekkebin üzerinde yavaşça geziniyorlar. Çoğu insan bunu anlamıyor ama benim umurumda değil. "Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim." O güzel gözler yine benimkilere değince kaşlarımı kaldırıyorum. *İyi olup olmadığımı umursuyor mu?*

Suları test etmeye karar vererek, mesafeyi kapatmak için birkaç adım atıyorum. Geri çekilmiyor. Uzanıp saçının bir kısmını kulağının arkasına itiyorum. "Korkmuyor musun?" Kendilerini satın alan, uyuşturan ve uzaklara gönderen bir adamı gören çoğu kadın, o adamı bir daha görürse dehşete düşer.

"Daha önce de kan gördüm, Dillan. Ve Luca'nın güvende olduğundan emin olmak için ne yapacağını anlayacak kadar Krallar hakkında bilgim var."

Tabii ki öyle. Ailesi ondan kurtulmuş olsa da on üç yaşına kadar buradaydı. Yeterince şey gördü. Yeterince şey biliyor. "Ben iyiyim," diyorum ona.

"Duştan sonra Luca'yı görmeye gidebilir miyiz?" diye soruyor, kocaman gözleri umut dolu.

"Hayır." Bir adım geri çekiliyorum.

Omuzları düştü. "Ne? Sen dedin ki..."

"Söylediklerimi unut," diyorum ona ve koridordan odama doğru yürümeyi bitirmek için dönüyorum. "Hastaneye gitmiyorsun. Bu evden bile çıkmayacaksın." Banyoya girip kapıyı kapatıyorum ama kapı hemen açılıyor ve arkamı döndüğümde onun da içeri girdiğini görüyorum. "Mia..."

Yüzüme bir tokat attı. "Yapmayacağım..."

Elimi boğazına doladım ve onu kapının yanındaki duvara doğru iterek sırtını duvara çarptım. Nefes nefese ona bakıyorum. Kadın hiç korku göstermiyor. Beş buçuk kilodan fazla olamaz. Benden daha çok korkan yetişkin adamlar gördüm. "Burada söz hakkın yok. Anladın mı?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Senin tutsağın olmayacağım," diye tükürüyor. Elleri çıplak göğsüme geliyor ve beni itmeye çalışıyor.

Ona doğru adım atıyorum, bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirip onu duvara sabitliyorum. "Kimse senin varlığından haberdar değil." Vücudu benimkine karşı yumuşuyor ve sanki bu gerçek hiç aklına gelmemiş gibi dudakları aralanıyor ve şimdi bunu fark etmesi onu sakatlıyor. "Kimsenin senden bahsetmemesini sağlamak için hastanedeki herkese gizlilik sözleşmesi imzalattım." Krallar haklıydı. Eğer yanlış kişi onun nerede olduğunu öğrenirse, her şey biterdi. Ve Luca beni asla affetmezdi. "Yani ya saklanırsın

yoksa seni tekrar gönderirim." Yüzümü onunkine doğru eğiyorum ve saçlarını içime çekiyorum. Benim şampuanım gibi kokuyor. Kahretsin, onu duşumda çırlıçılak düşünmek nabzımı hızlandırıyor. "Ve seni kaçma şansının olmadığı bir yere gönderiyorum." Geri çekilip ona bakıyorum, gümüşü mavi gözleri yaşlarla doluyor. Blöf yaptığıma dair bir işaret var mı diye benimkileri arıyorlar. Blöf yapmıyorum. Onu uzaklara göndermek ikimiz için de en iyisi olacak. Sadece hayatı tehlikede olduğu için değil, aynı zamanda sikim kalktığı için ve şu anda tek yapmak istediğim o gömleği yırtıp atmak, onu domaltmak ve amını yalamak. "Anlıyor musun?"

Burnunu çekiyor ve çenesini kaldırıyor; elleri kollarımı kavıyor, tırnaklarını derime geçiriyor. "Capisco perfettamente." İtalyanca konuşuyor ve sikim kotumun içinde sarsılıyor. İtalyanca konuşurken sesindeki bir şey dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Omuzlarını dikleştirerek İngilizce tekrarlıyor. "Çok iyi anlıyorum, *Bones*."

Bana lakabımla hitap etmesini özlemiyorum. Bana bir kral gibi davranıyor. Güzel. Ben onun arkadaşı değilim. Boynunu bırakıp bir adım geri çekiliyorum. Kollarımı bıraktı ve şimdi hassas olan cildini ovmak için uzandı. Onu o kadar sıkı tutmuyordum. Geçen seferki gibi değil.

İlk gözyaşı yüzüne düşüyor ve gömleğin üzerine düşmeden önce dudağından ve çenesinden yuvarlanışını izliyorum. Orada öylece duruyor, bana bakıyor, yenilmiş görünüyor. Zihni sonunda ona burada da özgür olamayacağını söylüyor. İtalya'yı tekrar yaşıyor. Ama en azından orada yalnızdı. Burada ise ben varım - kapalı bir hapisanede kendi kişisel güvenlik görevlisi.

Hepimiz yapılması gerekeni yaparız. Babam bir keresinde bana söylemişti. Bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım ve o da öğrenecek.

Orada öylece durmaya devam ederken, "Çık dışarı," diye emrediyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve yeni gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Yavaşça gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve saf nefret dolu bakışlarıyla soğuyor. Nefret ettiği insanlar listesine az önce benim adım da eklendi. En tepede ben olduğum sürece sorun değil. Ben rekabetçi bir insanım. "Luca yalan söyledi."

Bu ifadeyle birlikte başımı yana eğiyorum. "Ne hakkında?"

"Siz. Krallar. Ailemden farklı olduğunuzu söyledi ama değilsiniz. Hepiniz aynısınız. Kontrolcü ve manipülatif." Duvarı iterek bana doğru bir adım attı.

Dudağımın köşesi yukarı kalkıyor. "Ne yapılması gerekiyorsa yaparım. Bedeli ne olursa olsun."

Buna karşılık hiçbir şey söylemiyor. Gözlerim tekrar çıplak bacaklarına kayıyor ve sikim bana hala onun ve benim çıplak olma fikrinin durumu idare etmenin en iyi yolu olduğunu düşündüğünü hatırlatıyor. Ben de aynı fikirdeyim. Aşağı uzanıp kemerimi çözüyorum ve o da sertleşiyor. Gözlerim bir kez daha onunkileri buluyor. "Ben duş alacağım. Ya soyunup bana katılırsın ya da defolup gidersin." Düğmelerini ve ardından fermuarını açıyorum.

Bir of çekti ve sonra arkasını dönerek banyodan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Bunu bir davetten çok bir tehdit olarak söyledim. Ama bunu kabul etmediği için hayal kırıklığına uğramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIA

"ONU GÖRDÜM," diye homurdanıyorum Luca yatak odamda dururken.

Bir elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Ona senin hiç kimse olmadığını söyledim." Dün yatak odamda duran yabancı adama da aynı şeyi söylemiş olmama rağmen sözlerinden irkiliyorum. "O bir kral."

Luca'nın seslendiğini duydum.

Bones. Krallarla hiç tanışmamış olsam da kim olduklarını biliyorum.

"Evet," diye kabul etti. "Ama o bir sorun olmayacak. O bıraktı, ve o var Seni hatırlayamayacak kadar çok şey oluyor."

Sözleri göğsümü daraltıyor. Ben hep unutuluyorum. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım, ama bir şekilde, birinin varlığını ne kadar kolay unutabileceğini bilmek hala acı veriyor. "Ama ya beni hatırlarsa?" Sesimdeki umudu duymasına izin vermemeye çalışarak soruyorum.

"Varsa bile bir şey söylemeyecektir," diye beni temin ediyor. "Krallar babamıza hiç benzemez. Ya da kardeşlerimize, bu konuda." Bana doğru yürürken, beni her zaman güvende hissettiren o nazik gülümsemesini takınıyor. "Krallar seni babama karşı kullanmayacak. Onlar o tür insanlar değil. Onlar iyi adamlar."

Luca'nın yalan söylediğini bilmeliydim. Dillan'ı ilk gördüğümde Krallar sadece on sekiz yaşındaydı. Şimdi bir krallığı yöneten yetişkin adamlar oldular. Önlerine çıkan her tehditten kurtulmak için her şeyi yaparlar ve ben de artık onlar için öyleyim.

Önümde bir parça lazanya ile onun adasında oturuyorum. Ona dokunmadım çünkü artık yemek yeme havamda değilim. Dillan az önce bana bir mahkûm olduğumu söyledi. Tekrar. En azından İtalya'da ne bekleyeceğimi biliyordum. Luca'nın ziyaretlerini dört gözle beklerdim. İlk kez onunla aynı durumdayım ve onu göremiyorum bile. Ya başaramazsa? Veda bile edemeyeceğim. Bunu bir cevap olarak kabul edemem.

Dillan'ın mutfağa girdiğini duyuyorum ama başımı kaldırıp ona bakmayı ya da herhangi bir şekilde onu tanımayı reddediyorum. Siktir et onu! Kralları da ailemi de sikeyim. Onlar

Hepsi cehenneme gidecek.

"İşte." Önüme bir kutu bırakıyor ve tokat gibi bir ses çıkarıyor. "Sahil evinde bıraktığım cep telefonun nerede?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve piçin bakışlarımla alev almasını umuyorum. "Bu özgürlüğü de mi elimden alacaksın?"

"Evet," diyor ve elini bana uzatıyor.

Çenem geriliyor ve ellerimi mutfak adasına vurarak boyum kadar yükseliyorum. Boyu rahatlıkla 1.80'in üzerindeydi. Ama ben hayatım boyunca küçüktüm. Bu, benden büyük birinin beni ezip geçmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. "İstiyorsan, almak zorundasın." Zaten ondan ve Haven'dan başka arayabileceğim kimse yok ama yine de mesele bu. Beni herkesten soyutlamaya çalışıyor. Belki de delirmemi istiyordur? Ters psikoloji saçmalığı. Televizyonda görmüştüm.

Alt dudağı seğirmeye başladı ve sonra bana gülmeye başladı, sanki kafasını geriye atıp gülüyordu.

Mutfak adasının etrafından dolaşp onu itiyorum.

Kahkahası kesiliyor ve güçlü elleriyle bileklerimi kavrayarak bedenimi kendine doğru çekiyor. Yeni duş almış ve vücut yıkamasının kokusu burnuma doluyor. Sedir ağacı gibi kokuyor. İlk geldiği zamanki kan kokusundan çok daha ferahlatıcı. Bana bakıyor ve o güzel mavi gözlerindeki kahkahayı hâlâ görebiliyorum. Bunun komik olduğunu düşünüyor.

"Mia..."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim!" Tartışıyorum. "Luca'yı görmeye gideceğim. Ve kiminle istersem onunla konuşacağım."

Bileklerimi bırakarak uzandı ve önüme koyduğu kutuyu aldı. Kutuyu ellerime koyduktan sonra bir adım geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Nedir bu?" Yere bakarak soruyorum.

"Aç şunu," diye emrediyor.

Oflayarak kapağı açıyorum ve ona bakmadan önce gördüğüm şey karşısında duraklıyorum. Beyzbol sopasıyla çektirdiği fotoğraftaki o muhteşem gülümseme şu anda da yüzünde. Tanrım, bir erkeğe göre gerçekten muhteşem. Bir erkeğin olması gerektiğinden daha fazla.

"Bu senin yeni telefonun," diyor kutuyu benden alıp siyah cihazı çıkarırken. "Eski telefonunu istiyorum çünkü kardeşlerin seni görmeye gittiklerinde üzerine bir takip cihazı koymuş olabilirler diye korktum. Bunu ... Krallık'tayken teslim etmiştim. Ve ..." Bir düğmeye basıyor

ve çaldığını duyuyorum. "İçinde herkesin numarası var. Daha önce isteyken ofisimde şarj ettim, yani hazır."

Bana uzatırken gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum.

"Emilee hemen yandaki evde oturuyor, Alexa ve April da öyle. Jasmine de çok uzakta değil."

Gözlerim yaşıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en büyük özgürlük. Ona bakıyorum.

"Seni izole etmek istemiyorum, Mia." Uzanıp sıcak eliyle yüzümü kavırıyor ve şefkatli dokunuşuyla nabzım hızlanmaya başlıyor. "Ama seni koruyacağım. Bu senin kabul etmeyeceğin şeyler yapmak anlamına gelse bile." Bunu söyledikten sonra geri çekiliyor ve mutfaktan çıkmak için dönüyor.

"Dillan?" Seslendim.

"Evet?" Kemerin altından arkasını dönüyor.

"Eski telefonum komodinin üzerinde şarj oluyor."

Bir kez başını sallıyor ve sonra dönüp bir kez daha kayboluyor.

Adadaki bir bar taburesine çöküp rehberimi açıyorum. Hepsi oradaydı. Jasmine, Haven, April ve Alexa. Cross, Grave, Titan ve Bones ile birlikte. Luca ve Nite da orada. Nigel adında bir adam. Onu limuzinden hatırlıyorum. Şofördü.

Telefonu göğsüme tutuyorum ve arka arkaya birkaç kez ping sesini duyunca gülümsüyorum.

Üstünde **BITCHES** yazan bir mesaj açıyorum ve sohbeti okuyorum.

Jasmine: Sabah kahvaltısı mı? April:

Ben varım.

Alexa: Tabii ki.

Jasmine:

İmparatorluk mu?

Empire ne olursa olsun oraya gidemeyeceğimi bilerek iç geçiriyorum. Dillan bana herkesin numarasını içeren bir telefon verecek kadar nazik olsa da, kızlarla birlikte olmak için evden çıkmama izin vermeyeceğinden hiç şüphem yok.

Emilee: Hayır. Mia'nın insan içine çıkamadığını duydum.

April: Benim evimde yapabilir miyiz?

Ben pişiririm. Kulağa hoş geliyor. Hepsi

cevap verir.

Jasmine: Altıda görüşürüz.

Beni bu kadar basit bir şeye dahil etmeyi düşündükleri için gülümsüyorum. Kahvaltı. Güne başlamadan önce takılmak için bir araya gelen kızlar. Bu numarayı nereden bulmuşlar? Bones bana getirmeden önce onlara vermiş olmalı.

Hiçbirini tanımadığım için gergin olmalıymışım gibi hissediyorum. Haven'ın onlara cevap verdiğini görmedim ama belki de Luca ile hastanede kaldığı içindir.

Ekranı kilitleyip mutfak adasının üzerine koyuyorum, yüzümde hala o gülümseme var. Sabah kızlarla planlarım var ve onları tanımıyor olmam bile önemli değil.

BONES

Köşeden onu izliyorum. Adada oturmuş, telefonuna bakıp gülümsüyor. Bu akşam yaptığım telefon görüşmelerinden biri de ona yeni bir telefon almak içindi. Kaliforniya'ya geldiklerinde kardeşlerinin onu takip etmek için ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. En azından onun numarasını alabilirlerdi. Bu benim en iyi seçeneğimdi.

Benim onayladıklarım dışında dünyayla olan tüm ilişkisini kesiyorum. Ve bu çok dar bir çember olacak. Benim çemberim.

Duvarı iterek koridordan yatak odama doğru yürüdüm. Komodinin üstünden eski cep telefonunu alıp garaja gidiyorum. Bir çekiç alıp alet tezgahımın üzerine koyuyorum ve parçalara ayrılana kadar vuruyorum.

Sonra lavaboya gidip suyla dolduruyorum ve içine atıyorum. Asla çok emin olamazsınız. Tekrar eve girdiğimde, onu Alaska kral yatağımın ucunda ayakta bulmak için yatak odama geri dönüyorum.

Hâlâ benim gömleğimi giyiyor ve sikim bana duşta kendi kendime yaptığım el işinin yeterince iyi olmadığını hatırlatıyor. "Ne?" Homurdanıyorum, kendime kızıyorum.

Kollarını önünde kavuşturuyor ve yüzünü yere indiriyor. Bu bana onu yıllar önce, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken gördüğüm zamanı hatırlatıyor. Luca'ya söyletmeliydim. Ama babalarımız bizi Krallık'a götürdü ve aklımda başka şeyler vardı diyelim. Zamanla o anıyı sildim. Kimse olmadığını söylediğinde ona inandım. Sanki aramızdaki etkileşimi rüyamda görmüş gibiydim.

"Sabah kızlarla kahvaltıya gidebilir miyim?" diye soruyor usulca. Gözleri yükseliyor ve uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Zihnimin onu anında dizlerinin üzerinde bana öyle bakarken resmetmesinden nefret ediyorum. "Hayır."

Başını kaldırdı ve reddetmem üzerine bir of çekti. "Kızlar mesajlaşıyordu, Grave ve April'in evinde kahvaltı etmek istiyorlar, ben de gidebilirim."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sorun değil." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Tıpkı havuzdayken ona araba kullanmayı öğreteceğimi söylediğim zamanki gibi. "Ama sonra hemen buraya gel."

Anlayışla başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Hiç tanımadığı bir kadınla kahvaltıya gitmek için garaj yolundan geçerken bana teşekkür ettiği için göğsüm sıkışıyor. "Rica ederim," diyorum beceriksizce.

"Aç mıydın?" Konuyu değiştiriyor.

"Hayır." Açlıktan ölüyorum ama bunu ona söylemeyeceğim. Birazdan kalkmam gerek. Şu anda sadece uyumak ve yatak odamdaki yarı çıplak esmeri unutmak istiyorum.

"Oh, tamam." Yüzü düştü. "Gidip mutfağı temizleyeceğim." Yanımdan geçti ama kapıda durdu. "Battaniyelerin nerede?"

Yüzümü ona döndüm. "Battaniye mi? Ne için?"

"Kanepede için bir battaniyeye ihtiyacım var." Arkasından koridoru işaret ediyor. "Bu akşam evi gezdim ve içinde mobilya olan tek oda burası. Oturma odası dışında."

"Ben hiç burada değilim," diyorum savunmacı bir şekilde. Sanki on yatak odalı bir evim varken neden tek yatak odalı bir daireyi dolduracak kadar eşyam olduğunu açıklamam gerekiyormuş gibi. Onu kanepede yatırmak istemiyorum. Zavallı kız zaten çok şey yaşadı. "Benim yatağımı alabilirsin," diyorum ona.

"Hayır, sorun değil," diye atıldı. "Kanepede uyuyabilirim."

"Karar verildi," diye homurdandım. "Benim yatağında uyuyacaksın." Bu sözlerle ona sırtımı dönüyorum ve kapıyı arkamdan çarparak banyoya giriyorum. Lavaboya doğru yürüyüp musluğu açıyorum ve yüzüme biraz su çarpıyorum.

Yatak odamda cep telefonumun çaldığını duyunca içeri girip komodinin üzerinden aldım ve Titan olduğunu gördüm. Krallar ve ben çok nadiren uyuruz. Vücutlarımız artık buna alıştı. "Alo?" Çıtlatıyorum.

"Az önce bir telefon aldım ve görünüşe göre Havaalanına gitmemiz gerekiyor," diyor selamlayarak.

"Ne için?" Saatin neredeyse iki olduğunu görmek için saate bakarak soruyorum.

Mason kardeşler havaalanını işletiyor. Nefret ettiğim üç kişi. Ama son zamanlarda onlarla bir anlaşma yaptık. Cross'a yardım etmek için onlarla elmas işine girdik. Ben olsam böyle bir karar vermezdim ama olan oldu.

"Turner'ın bu gece dövüşmeye gelen bir adamı birkaç gece önce bir striptiz kulübünü soymakla övünüyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ama bildiğim kadarıyla Glass'tan hiçbir şey çalınmadı."

İç çekiyor. "Katılıyorum ama araştırmaya değer bir şey. Glass olmasa bile, kullanabileceğimiz bir şey hakkında ipucu bulabiliriz."

"Beş dakika sonra dışarıda buluşuruz," diyerek telefonu kapatıyorum ve dolabıma doğru yürüyorum. Kingdom marka bir kapüşonlu sweatshirt alıp üzerime geçiriyorum ve cep telefonumu cebime atıyorum. Sonra mutfağa giriyorum. Gördüğüm şey karşısında ayaklarım kendiliğinden durdu.

Mia sırtı bana dönük, bulaşık makinesinin başında duruyor. Eğilmiş, kirli bulaşıkları makineye yerleştiriyor. Üzerindeki benim gömleğim yukarı kalkıyor ve çıplak kalçalarını bana gösteriyor. Teni güneş tarafından öpülmüş gibi ve çok pürüzsüz görünüyorlar. Arkasından yaklaşıp ellerimi bacaklarında gezdirdiğimi, tişörtün altına uzandığımı ve buradan görebildiğim boxer'ımı aşağı çekerek amını bana gösterdiğini hayal ediyorum.

"Dillan?"

Gözlerimi kırıştırdığımda dönüp bana baktığını görüyorum. "Gitmem gerekiyor." Boğazımı temizliyorum.

Kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

"Daha sonra geri döneceğim." Bununla birlikte, Mason kardeşlerin beni görmeye ihtiyacı olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrederek dönüp evimden çıkıyorum. Belki de onlardan hoşlanıyorumdur.

Titan zaten evimin önünde arabasında oturuyor. Elma şekeri kırmızısı Maserati'nin yolcu koltuğuna çöküyorum. "Grave telefonuna cevap vermedi," diye beni bilgilendiriyor.

"Muhtemelen uyuyordur." Evine bakıyorum, tek bir ışık bile yanmıyor. Grave eskiden günlerce uyanık kalır ya da günlerce uyurdu. Şimdi çocuk temiz olduğu için fırsat buldukça uyuyor.

"Cross bizimle orada buluşacak. Alexa'yla birlikte kulübün yeniden açılışına hazırlanmasına yardım ediyor."

Kapıdan çıkıyoruz ve başımı arkaya yaslayıp bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Bu bir hataydı. Çünkü tek hayal ettiğim Mia ve benim mutfağım. Vücudu bir ziyafet gibi yemek masamın üzerine serilmiş, başım bacaklarının arasında, elleri saçlarımda...

"İyi misin?" Titan beni gerçekliğe döndürerek soruyor. "Evet." Yalan söylüyorum ve daha dik oturuyorum.

"Bu işin aslını öğreneceğiz," diye beni temin ediyor. "Luca'yı kimin vurduğunu bulacağız."

Değil mi? Ana odağım bu olmalı. Babası İtalyan-Amerikan mafyasını yöneten muhteşem esmer değil. "Aklıma yatmıyor."

"Hangi bölüm?" diye soruyor, otobana çıkarken.

"Hepsi." Omuz silkiyorum. "Mia, Luca'yı vuranların kardeşleri olduğundan o kadar emindi ki. Zaman çizelgesi de buna uyuyor."

Koltuğunda kayıyor ve ben de ona bakıyorum. "Ne oldu?" Elinin direksiyon simidinde sıkılaştığını görünce soruyorum.

Dikkatini tekrar yola vermeden önce bana kısa bir bakış atıyor. "Ona gerçekten inanıyor musun?"

"Biliyorum." Başımı salladım ve yolcu camından dışarı baktım. "Hastanede yüzündeki ifadeyi gördüm. Zavallı şey korkudan ölüyordu."

"Evlen onunla o zaman."

Başım sola doğru kayıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Ciddi olamazsın?"

Omuz silkiyor. "Kendini özel biri için saklıyormuşsun gibi değil." Titan kıkırdar. "Yüzyılın en büyük düğününü yap ve onunla evlen. Onlara bir gösteri yap ve bunu John'un yüzüne vur. Ve eğer kardeşlerinin söyledikleri doğruysa, babası harekete geçecek ve biz de hazır olacağız." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yola geri dönmeden önce ne kadar ciddi olduğunu görüyorum. "O John Bianchi olabilir ama biz lanet olası Krallarız. Ve bunun bir anlamı var."

HAVALİMANI, yıllar önce terk edilmiş bir havalimanıdır. Tanner, Turner ve Trey Mason'a ait. Onların krallığı. Ama bizim yasadışı faaliyetlerimizi parlak ve pahalı şeylerle örtbas ettiğimiz yerde, onlar ne kadar yozlaşmış olduklarını örtbas etme zahmetine bile girmiyorlar. Las Vegas'ın eteklerinde 200 dönümlük bir arazide yer alıyor. Orijinal havaalanının beş katı var ve yandaki otel Mason Kuleleri adında kiraladıkları dairelere dönüştürüldü. Bir zamanlar havaalanının altında bulunan bomba sığınağı şimdi kendi kişisel zindanları.

Ne olursa olsun polisler buraya gelmez. Masonlar, Vegas'ın diğer önemli isimleriyle birlikte onları da maaşa bağladı. Babaları burayı işletiyordu, sonra onlara devretti. Tıpkı babalarımızın bize Krallığı verdiği gibi.

Bu hayatı hiç istemedim ama hiçbir şeyi yarım yamalak yapacak biri değilim, bu yüzden hayatımı işimize adadım. Bu bize çoğu kişinin sadece hayalini kurabileceği bir hayat verdi.

"Titan, Bones." Turner Mason ofislerine girdiğimizde bize başıyla selam veriyor. Masanın üzerine dizilmiş silahlarla dolu siyah bir spor çantası taşıyor. Turner ortanca kardeş. Onların kas gücü, tetikçisi ve Kartel için çalışıyor. Mason kardeşler arasında onu kızdırmak istemezsin. Onu hiç sevmedim. Ya da herhangi birini, bu konuda. Trey ve Grave geçmişte başlarını belaya soktular ve en büyük kardeş olan Tanner onların suçunu üstlendi. Bir süre hapiste yattı ama kısa süre önce serbest bırakıldı. Tabii ki çok geç olana kadar bunu öğrenemedim. Kardeşim yasadışı faaliyetlerini benden saklamayı tercih etti. Bugüne kadar neler olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz.

"Titan bizim için birini bulduğunu söyledi?" Sadede geliyorum. Başını salladı. "Tanner onu bodrumda tutuyor."

Titan ve ben ofisten çıkmak üzereyken kapı açılıyor ve Cross, Grave ile birlikte içeri giriyor. "Çağırma cevap vermedin," diyor Titan kardeşime.

"Üzgünüm, telefon kapandı. Ama Alexa ve Cross ile kulüpteydim. Elimizde ne var?"

"Biz de tam öğrenmeye gidiyorduk," diye cevap veriyorum, yanından geçip odadan çıkarken.

Sığınağa doğru ilerlerken sessiz kalıyoruz. Söyleyecek pek bir şeyim yok ve aklım hâlâ Titan'ın arabada Mia'yla evlenmek hakkında söylediklerinde. Sanki onunla evlenmek bir iş anlaşmasıymış gibi konuşmuştu. Bir sözleşme yaz, imzala ve sonra büyük bir parti ver. Kendimi o özel kişi için saklamadığımı söylerken haklıydı. Ona söyledim.

kendime asla evlenmeyeceğimi söyledim. Bir kralın hayatı kolay değildir. Neden bir kadını bu işin içine sokayım ki? Benden çok şey bekler ve sonunda bir aile. Babam olmak istemiyorum. Oğlumun benim yaşadığım hayatı yaşamasını istemiyorum. Ya da bir kız? Bir kızım olsa ne yapardım? Korkunç bir koca olurum çünkü Krallık her şeyden önce gelirdi. Bir baba olarak da aynı şekilde. Çocuklarım muhtemelen kim olduğumu bile bilmezdi. Luca'ya iyilik yapmakla Mia'nın soyadımı alması çok farklı şeyler.

Babamın bana ne dediğini de unutmayalım: *Bana aşık bir adam gösterin, ben de size onun en büyük zayıflığını göstereyim.* Yanıldığını söyleyemem çünkü Titan, Grave ve Cross, Kraliçelerine bir şey olmaması için her şeyi yaparlar. Bu onlar için ölmek anlamına gelse bile. Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Eğer birini seviyorsan, onun için her şeyi yapmalısın. Tüm kralları kardeşim olarak görüyorum, Luca ve Nite'ı bile. Yani babamın sözleri mantıklı çünkü onlar için sadece öldürmekle kalmam, onlar için ölürüm de.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ağabeyim.

"İyi," diye homurdanıyorum. Kahretsin, neden herkes şu anda nasıl hissettiğimi umursuyor? Hepsi bekârken ve kendi telaşlı hayatlarıyla meşgul olup benimle ilgilenmezken daha çok hoşuma gidiyordu. Şimdi hepsi bir kadın bulmuş, sanki kendi hayatlarıymış gibi benim işime karışıyorlar.

"Kız nerede?" Grave sanki adını hatırlayamayacak kadar önemsizmiş gibi sormaya devam ediyor.

"Benim yerim." Başka nerede olabilir ki? Tasma takılı bir şekilde onu yanımda tutmamı mı bekliyor? Onu saklamak zorundayım, bu yüzden onu buraya getirmeyeceğimden eminim.

"Ona onunla evlenmesi gerektiğini söyledim." Titan yine şaka yapar gibi gülüyor. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir." Grave homurdanıyor.

"Bu bir amaç için bir araç." Titan omuz silkiyor. "John oğullarıyla birlikte saklandığı yerden çıkacaktı-"

"Oğullardan bahsetmişken." Grave onun sözünü keser. "Luca uyandığında Bones'u öldürecektir. Onu saklamalarının bir nedeni var."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Cross sonunda konuşur. "Bones bize Luca'nın ona yardım etmesi için onu gönderdiğini söyledi. Kız konusunda ona güvendiği çok açık."

Yapmamalıydı. Onu zorla limuzine bindirdiğimden beri onu becermeyi düşünmekten vazgeçmedim.

"Evet, şey-"

"Çenenizi kapatabilir misiniz?" Grave'in sözünü keserek bağırdım.

Neyse ki dinliyorlar.

Bomba sığınağına giden asansörden çıkıp eski tünellerden geçiyoruz. İki yanda sıralanmış hapishane hücrelerini geçtikten sonra, en sondaki kapıdan özel misafirlerini tuttukları tek hücreye giriyoruz. Yakın zamanda Cross'un cevaplara ihtiyacı olduğunda buraya gelmiştik.

Bir adam sandalyeye bağlı oturuyor. Tanner Mason bize arkasını dönmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. İçeri girdiğimizde yüzünü bize döndü. "Krallar." Kenara çekiliyor. "Size bir hediyem var."

Grave homurdanıyor. "Bize söyleyecek bir şeyi varsa bu sadece bir hediyedir."

Adam yara bere içindeki yüzüyle bize bakıyor. Bunu Masonlar mı yaptı yoksa buradaki dövüşünden mi oldu emin değilim. "Bir striptiz kulübünü soymakla övündüğünü duydum," diyorum.

Çenesini kaldırdı ve bana dik dik baktı.

"Birdenbire söyleyecek hiçbir şeyi kalmadı." Tanner sırtıyor. "Hadi bunu düzeltelim." Onun arkasından yürür ve saçlarından bir avuç tutarak başını geriye doğru çeker. Grave yüzünü tutup ağzını açmaya zorlayacak kadar sertçe sıkıyor,

ve boştaki elini Cross'a uzattı. "Bana bir bıçak ver." Adam sandalyede debelenmeye başlar.

Cross çakısını alır ve açarak Grave'e uzatır. O da çenesine doğru tutuyor.

"Tamam, tamam-" adam aceleyle dışarı çıkar. "O Glass değildi." Bana baktı.

Başımı yana eğiyorum. "Hangisiydi?" Bir Kral olarak, olan biten her şeyi duyuyoruz.

Grave bir adım geri çekilerek onu bırakır. "Mansion'dı. Bir arkadaşım orada çalışıyor ve kurmama yardım etti."

Çenemi ovuyorum. "Yani Glass ve Luca Bianchi'nin vurulması hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?"

Gözleri genişliyor ve odanın içinde geziniyor. "Luca vuruldu mu? Siktir, adamım, o iyi mi?"

Titan bana "sana söylemiştim" der gibi baktı. Herkes Luca'yı tanır ve kendi ailesi olmadığı sürece kimse onun peşinden gitmeye cesaret edemez. Bu yüzden Luca silahını çekmedi. Geldiğini hiç görmedi.

Cross çoktan telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. Ona doğru baktım. "Teşekkür ederim." Telefonu kapattı. "Bu doğru. Malikâneye zorla girilmiş ve yüz binden fazla para alınmış."

Çıkmaz sokak. Hay sikeyim! Ne bulmayı beklediğimden emin değildim ama bir parçam sonucun ne olacağını zaten biliyordu.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?" Tanner soruyor.

"Nicholas'a onu nerede bulacağını söyle." Nick Mansion'ın sahibi. Kendi pisliğiyle ilgilenebilir. Onu teslim ettiğimiz için bize daha sonra ödeme yapabilir.

"Bekle. Hayır!" diye bağırdı ve biz onu görmezden geldik, o kendi kışını kurtarmaya çalışırken biz hücreden çıkmaya yöneldik.

"Şimdi ne yapacağız?" Cross cep telefonunu cebine koyarak soruyor.

"Yatağına git." Grave esniyor. "Ben sizin gibi değilim çocuklar. Uykuya ihtiyacım var."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BONES

TITAN, Glass'ın arkasından içeri giriyor. Dışarı çıkıyoruz, ikimiz de metal merdivenlerden ikinci kata çıkıyoruz ve kapının kilidini açmak için anahtar kartımı kullanıyorum. Kapıyı iterek açıyoruz, koridora adım atıyoruz ve halıya bulaşmış kana bakıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor Titan ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor.

"Haven bize onu bulduğunda bilincinin kapalı olduğunu söyledi." Hastaneye giderken yol boyunca onunla konuştuk. Yapayalınızdı ve çok korkmuştu. Yolda olduğumuzu bilmesini istedik. Bize onu koridorda yüzüstü yatarken bulduğunu söyledi. Sanki yerde sürünmüş gibi. Bu hiç mantıklı değil. Neden bizden birini aramadı? Koridorda onu kurtaracak ne bulabilirdi ki?

Kan lekesini ofise kadar takip ediyoruz ve masanın önündeki büyük kan lekesini görüyoruz. Hayatımız boyunca kanla uğraştık ama aileden biri olduğunu bildiğinizde durum değişiyor. Bunu yapan her kimse, beni arıyor olması durumu daha da kötüleştiriyor.

"Masanın üzerinde kan lekeleri var," diye gözlemliyor Titan.

"Belki de önünde duruyordu," diye öneriyorum. Kanın halıyı ve masayı kaplamasından sandalyesinde oturmadığı anlaşılıyor.

"Silahı neredeydi?" Titan masanın etrafında yürür ve çekmeceleri açmaya başlar.

"Onun üzerindeydi." Biz geldiğimizde hastaneye gelen dedektifle konuştum. Bunu kimin yaptığını bulacağına söz verdi ama hepimiz polisin bir bok yapamayacağını biliyoruz. Mafyayı kontrol edemezler. Ayrıca, kolayca satın alınabilirler. Onlara geri çekilmelerini, ilerlemelerini ve yolumuzdan çekilmelerini söyledim. Bunu yapmaktan ve uzattığımız para destesini kabul etmekten çok mutlu görünüyordu. "Haven bunu kılıfından çıkardı ve hastanedeyken bana verdi. Evdeki kasamda duruyor."

Titan başını sallar. "Ateş edebildi mi?"

"Hayır." Kontrol ettim. Hâlâ bir tane fişek yatağı vardı ve şarjör doluydu, emniyet her zamanki gibi kapalıydı.

Titan elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. "Lane bacağındaki kurşunun arkadan girdiğini söyledi. Ama göğsündeki kurşun önden girmiş."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı sallıyorum.

"Belki de ayakta duruyordu, masaya bakıyordu. Biri geldi ve onu bacağından vurdu. Arkasını döndü ve onu göğsünden vurdular."

"Mantıklı. Ama zaten avantajlıydılarsa, göğsünden vurmak için neden arkasını dönmesini beklediler? Ya da neden bacağına ve göğsüne ateş etsinler ki? Kafasının arkasına bir el ateş etselerdi çoktan ölmüş olurdu."

"Belki de onu öldürmek istemediler?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Bence onun ölmesini istediler. Ama bence Luca'nın kim olduklarını görmesini ve acı çekmesini de istediler. Son bir siktir git gibi." Kendi sözlerimden irkildim.

Titan fark eder ve iç çeker. "Bu senin hatan değil," diye teklif ediyor.

Mizah içermeyen sert bir kahkaha atıyorum. "Tabii ki öyle. Benim için buradaydılar."

"Bunu bilmiyoruz."

"Jeremy-"

Titan sözümü keserek, "Jeremy pisliğin tekiydi ve bize söylediği hiçbir şeye güvenemeyiz," dedi.

"Ama ya haklıysa? Ya bunun Mia'yla bir ilgisi yoksa?" Teklif ediyorum. "Ve her şeyin benimle ilgisi var."

Başını iki yana sallar. "Bu çok tesadüfî. Bir şekilde bağlantılı olmalı. Ama korkarım bunu anlamamıza sadece Luca yardımcı olabilir."

Haven'la daha önce konuştum ve hâlâ ilaç komasında. Bazı testler yaptılar ve beyin aktivitesiyle ilgili ondan haber bekliyorum.

"Kulüp konusunda ne yapacaksınız?" Titan devam ediyor.

"Sabah ilk iş olarak bir ekip gelecek. Bugün kapalıydı ve yarın da kapalı olacak. Yarın öğleden sonra her şeyi söküp yerine takabileceklerini söylediler. O zaman yarın gece itibarıyla tekrar açık olacak. Şu anda Luca'ya ne olduğu hakkında hiçbir şey açıklanmadı. Bu şekilde kalmasını istiyorum. Kulübü çok uzun süre kapatırsam insanlar soru sormaya başlayabilir. Ayrıca, bunu kızlara yapamam." Egzotik

Dansçılar Glass'ı seçiyor çünkü onlarla ilgileniyoruz. Bazılarının bakması gereken çocukları, hasta ebeveynleri var ya da üniversite masraflarını karşılıyorlar. Bunun gelirlerini engellemesine izin vermeyeceğim.

Sandalyeden kalkıyor ve ayağa kalkıyor. "Sana yardım edeceğim. Sadece ne yapmam gerektiğini ve ne zaman burada olmam gerektiğini söyleyin."

"Teşekkür ederim. Minnettarım," diyorum, bana yardım etmesine izin vermeyeceğimi çok iyi biliyordum. Eğer bunun benimle bir ilgisi varsa, kimseyi tehlikeye atmayacağım. Hâlâ ayaktayım, bu da tek bir anlama gelebilir: O her kimse yine peşime düşecek.

TITAN beni eve bıraktı ve ben de sessiz ve karanlık bulduğum eve girdim. Koridordan ana süitime doğru ilerliyorum ve yavaşça kapıyı açıyorum. Perdeleri sürgülü cam kapılara kadar açmış, arka verandanın ışıkları odaya yumuşak bir parlaklık veriyor.

Kendimi durduramayıp yatağın kenarına doğru yürüyorum ve onun uyuduğunu görüyorum, yorgani çenesine kadar çekmiş. Dudakları hafifçe aralanmış ve birkaç saç teli güzel, porselen yüzünü kaplıyor. Uzanıp onları itiyorum ve dövme parmak uçlarımdan yumuşak tenini hissetmesine izin veriyorum.

"Dillan." Adımı inliyor ve sikim kotumun içine doğru geriliyor.

Lanet olsun, neredeyse dört aydır seks yapmadım. Ofisimde onun videosunu izlemeden önceydi. Onu Kaliforniya'da bıraktığımdan beri onu düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptığımı bile söyleyemem. Acınası bir durum, gerçekten.

"Evet, döndüm," diyorum, gözlerini açmasını ve uyanmasını bekliyorum ama uyanmıyor. Bunun yerine derin bir nefes alıyor ve hafifçe horlamaya başlıyor.

Çıktı.

Telefonum cebimde titriyor ve Titan'ın bana duş aldığını ve sonra Krallığa gideceğini söylediğini görmek için çıkarıyorum.

Benim de aynısını yapmam gerektiğine karar vererek ona sırtımı dönüyorum ve banyoya gidiyorum. Saat neredeyse sabahın dördü. Önümde uzun bir gün var ve onun tarafından dikkatimin dağıtılması için zamanım yok. Döndüğümde burada olacağını biliyorum çünkü gidecek başka bir yeri yok.

MIA

Tek başıma uyumaya gittim ve yalnız uyandım. Dillan'ın evde olmasını beklemiyordum. Eve geldiğinde beni tişörtünden başka bir şeyle bulamayınca neredeyse koşarak evden çıkmıştı.

Cep telefonuma baktığımda saatin altıya beş olduğunu görüyorum. Geldiğim zamanki temiz kıyafetlerimi giydikten sonra, ılık havayı tenimde hissederek evinin dışına çıkıyorum. Vegas'ı özlediğimi söyleyemem çünkü burada da bir mahkumdum. En azından İtalya'da evin içinde özgürdüm ve alışverişe gidebiliyordum. Orada kimse kim olduğumu bilmiyordu. Burada ailemi tanıdıkları gibi değil. Babam Amerika'da hep manşetlerdeydi. İnsanlar onun mafya üyesi olduğunu ve yasadışı işler yaptığını biliyordu. Birçok kez tutuklandı ama hiçbirisi kalıcı olmadı. Annem ya da kardeşlerimden biri -araba kullanacak yaşa geldiklerinde- kefaletini ödemeye giderdi. Bence sistem sadece onun parasını istiyordu. Hem işlerini yapıyormuş gibi görünmek hem de yüklü bir maaş almak için bir fırsat görürlerdi.

Doğan güneş, devasa, özel çıkmaz sokağı görmemi sağlıyor. Beni buraya getirdiğinde uyuyordum, o yüzden evi dışarıdan göremedim. At nalı şeklinde dört ev var ama evler birbirinden çok uzak. Etrafları yüksek bir taş duvarla çevrili ve ortasında altın bir K harfi olan siyah demir bir kapı var. Güvenlik için bir bekçi kulübesi var. Evlerin ortasında büyük bir kulüp binası var.

Hangi eve gittiğimden emin değilim. Altı taş basamaktan inerken, arazinin diğer ucundaki kapıdan bir arabanın girdiğini görüyorum. Beyaz spor bir araba sağımdaki ilk eve giriyor. Sürücü kapısı açılıyor ve kıvılcı saçlı bir kadın dışarı çıkıyor. Bana bakıyor ve büyük, kare güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itiyor. "Mia?" diye sesleniyor.

Elimi kaldırıyorum ve sanki Bones'un evinin dışında Mia adında başka bir kadın varmış gibi garip bir şekilde el sallıyorum.

Arabasına geri dönüyor ve çalıştırıyor. Yürümeyi bırakıp onun geri dönüşünü izliyorum ve evinin önüne gelip benim için yolcu kapısını açıyor. "Bin."

İçeri kayıyorum ve sağ elimi uzatıyorum. "Mia," kendimi gergin bir şekilde tanıtıyorum.

Gözleri elime bakıyor ve bana güleceğini sanıyorum ama onun yerine elimi tutuyor, sonra bedenimi orta konsola doğru çekiyor ve

Bana sarılıyor. Kısa kızıl saçları şeftali gibi kokuyor. "Ben Jasmine." Geri çekiliyor.

Başımı sallıyorum. Ben de öyle düşünmüştüm. Lisedeyken çektiirdikleri fotoğraflardaki sarışın oydu. Ya da belki de üniversitedeydiler. Anlayamadım. Ama ben geldiğimde o da hastanedeydi ve Nite'in omzunda uyuyordu.

"Şey, Mia, seninle tanıştığımıza memnun oldum." Arabayı vitesine takıyor ve yarım dairenin etrafından dolaşarak başlangıçta bulunduğu eve geri dönüyor.

"Sen de."

İnerken omzunun üzerinden bana baktı. "Kızlardan birini tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Sadece Haven." Onu o kadar iyi tanımıyorum bile. Luca onu bir keresinde İtalya'ya eve getirmişti. Onu hemen sevdim ama bir daha hiç görmedim. Ta ki dün hastaneye gidene kadar.

Bana gülümsüyor. "Bugün burada olmayacak. Ama söz veriyorum zararsızız."

Onunla birlikte eve giriyorum ve "Partinin can damarı burada" diye sesleniyor.

Mutfağa doğru ilerliyoruz ve ocağın başında duran bir kadın görüyorum. Koyu mor saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Üzerinde bir çift kot şort ve beyaz bir atlet var. Omzunun üzerinden hızlıca bakıyor -buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor- ve gülümsüyor. Burnunda elmas bir piercing asılı. "Günaydın hanımlar."

"April, bu Mia. Mia, bu April." Jasmine bizi tanıştırıyor. "Grave'in nişanlısı."

Ona başımı salladım. "Merhaba."

"Hey, kendini evindeymiş gibi hisset," diyor ve yemek yapmaya geri dönüyor.

"Emilee ve Alexa nerede?" Jasmine büyük adaya yaslanmış ağzına bir çilek atarak soruyor.

Masanın yanında garip bir şekilde duruyorum, yardım teklif etmek istiyorum ama aynı zamanda haddimi aşmak da istemiyorum. Bu kadınların beni mecbur hissettikleri için mi davet ettiklerinden yoksa gerçekten beni tanımakla mı ilgilendiklerinden emin değilim.

"Emilee her an burada olabilir. Alexa'nın nerede olduğundan emin değilim," diye cevap veriyor.

"Muhtemelen hâlâ yataktadır. Dün gece geç saatlere kadar kulüpte idi."

"Evet, Grave ve ben ona ve Cross'a birkaç konuda yardım etmek için oraya gittik. Ama Kings sonunda Havaalanına gitmek zorunda kaldı," diye ekliyor April.

"Grave neredeyse dörde kadar eve gelmedi. Duş alacak kadar uzun süre evde kaldı ve Krallık'a gitmek üzere yola çıktı."

"Ben geldim! Parti başlayabilir." Odaya esmer bir kız girdi ve ben onun kim olduğunu biliyorum. Bones'la bulduğum fotoğraflarda vardı. Ve hastanede Krallardan biriyle birlikteydi. Gözlerim parmağındaki pırlantaya takılıyor, bu da bana onun da biriyle nişanlı ya da çoktan evli olduğunu söylüyor.

"Tam zamanında." Jasmine esmer kızın elinden bir şişe kapar. "Hadi içelim. Herkese mimoza."

"Merhaba." Kız yanıma geldi ve sağ elini uzattı. "Geçen gece seninle doğru düzgün tanışamadım." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Emilee."

"Mia." Uzanıp elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı. Luca için çok üzgünüm. Haven'la konuştun mu?" diye sorar.

"Hayır." İç çektim. "Onu rahatsız etmek istemiyorum." Burada olduğumu biliyor ve bana ihtiyacı olursa benimle iletişime geçecektir.

Emilee başını sallar.

"Burası demişken," diyor Jasmine peçeteyle ağzını silerken. "Nerelerdeydin?"

"Jasmine. Bu bizi ilgilendirmez." April onu azarlıyor ve koluna spatulayla vuruyor.

"Ne?" Geri sıçradı, gülüyordu. "Hepiniz aynı şeyi düşünüyorsunuz."

"Sorun değil." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "İtalya'daydım."

"Tüm hayatın boyunca mı?" Jasmine soruyor

"Çoğunlukla." Bir sandalye çekip masaya oturuyorum.

Jasmine buzdolabından bir sürahi portakal suyu alıyor ve Emilee'den aldığı şampanyanın mantarını açıyor. "Ve Luca yüzünden mi geri döndün?"

"Evet." Ellerime bakıyorum. Belli ki tüm bu kadınlar Haven ve Luca'ya çok yakın. Komada olmasının sebebinin ben olduğumu bilmelerini istemiyorum. "Luca'yı aradım ve bana cevap vererek ona ne olduğunu anlattı."

"Olanlardan bahsetmişken..." Yasemin konuşuyor, kadehlere içki dolduruyor. "Adamların Havaalanında ne istediklerini öğrenip öğrenmediklerini bilen var mı?"

Emilee başını sallar. "Titan döndüğünde uyuyordum ve ben uyanana kadar gitmişti."

"Bu sabah ayrılmadan önce Grave'le konuştum," diyor April, havlu kaplı bir tabağa biraz pastırma koyarken. "Mason kardeşlerin elindeki bir adamla yüzleştiler ama duymak istedikleri bu değildi."

Kapı tekrar açılıyor ve ardından mutfığa çamaşır suyu sarışını bir kadın giriyor. Saçları toplanmış, her yere dağılmış, üzerinde dün geceki makyajı olduğunu tahmin ettiğim siyah eşofman altıyla birlikte bir Krallık tişörtü var. Bileğinin iç kısmında yanıyormuş gibi görünen bir haç dövmesi var. Yüzük takmadığını fark ettim ve onu geçen gece hastanede görmemiştim.

"Ne oldu sana böyle?" Jasmine gülerek ona bakıyor. "Çok yorgunum." Masadaki sandalyelerden birine çöküyor. "Hiç henüz yatmadım."

"Mia, bu Alexa, Cross'un kız arkadaşı." Emilee onu tanıtıyor.

Başımı salladım. Bileğinin iç kısmındaki haç şimdi daha anlamlı geliyor. Eminim Cross'la bir ilgisi vardır. "Sizinle tanıştığım memnun oldum."

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve yumuşuyor. "Luca'ya olanları duyduğuma çok üzıldüm." "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, dökülen saçlarımı kulağımın arkasına iterek beceriksizce.

Ne zaman biri onun adını ansa göğsüm sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyorum.

Alexa'nın cep telefonu çalar ve cebinden çıkarır. "Alo?" Dirseğini masaya koyup yüzünü ellerinin arasına alarak cevap veriyor. "Siktir," diye tıslıyor. "Unutmuşum. Şimdi oraya gidiyorum." Telefonu kapattıktan sonra masaya bırakıyor.

"Ne oldu?" Jasmine sorar.

"Müteahhidin bugün kulübe geleceğini unutmuşum. Gitmem gerek-"

"Onunla ben buluşurum," diyerek ona doğru yürür. "Eve git ve biraz dinlen. Bu gece Cross çıktıktan sonra geri döneceksin, değil mi?"

Alexa bir an için alt dudağını ısırır ve sonra başını sallar. "Evet. Teşekkürler. Yirmi dakikadan fazla sürmez. Sadece yaptığımız birkaç değişikliğin üzerinden geçmek istiyor. Alması için fazladan bir dizi güncellenmiş çizim var."

Jasmine sırtını ovuyor ve Alexa başını masaya koyuyor. Jasmine bana bakıyor. "Benimle gelmek ister misin?"

"I ..." Duraksadım, kendimi ona hayır demeye zorlayamadım. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi özgürlüğümü teklif etti. Sanki herkes bir arabaya binip istediği yere gidebilirmiş gibi.

istiyorlar.

Emilee ona, "Halkın içinde görünmemesi gerekiyor," diye hatırlatıyor.

"Halka açık değil." Jasmine gözlerini devirir. "Orası bir kulüp. Kapalı. Cumartesi gecesi değil ve her yer tıklım tıklım. Müteahhit onun orada olması konusunda iki kez düşünmeyecektir bile."

Masadan kalktım ve başımı salladım. Dışarı çıkmak istiyorum. Sadece başka bir yerde yalnız kalmak için bile olsa. Ne kadar öyle düşünse de Bones bana sahip değil. Benim için on milyon ödediyse ne olmuş? Ben satılık değilim. Bir hayatım olmasına ve kendi kararlarımı vermeye iznim var. Ve bununla başlıyorum. "Gitmeyi çok isterim."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

MIA

Otuz dakika sonra bir kulübe yanaşıyor. Dışarıda onu bekleyen bir adam var.

"Çok üzgünüm," diyor ona ve kapıyı açıyor.

"Merak etmeyin," diyor, bizimle birlikte içeri girerken. Jasmine haklıydı. Bana hiç dikkat etmedi.

Geniş açık alana ve barın arkasındaki aynalı duvara bakıyorum. Ön tarafta canlı müzik için bir sahne var. Sağda bir ana bar ve diğer tarafta, sahnenin yanında daha küçük bir bar var gibi görünüyor. Bana bitmemiş gibi geldi, müteahhide güncellenmiş planları verdiği göre bu mantıklı, ama bir kulüp işletmek hakkında ne bilirim ki? Kesinlikle hiçbir şey.

Alexa da haklıydı; adam çok uzun kalmadı. Ben etrafta dolaşırken Jasmine'le birkaç şeyi gözden geçirdi ve sonra Jasmine onu dışarı çıkardı. Yasemin ön kapıyı kilitledikten sonra geri döndüğünde, "Burası güzelmiş," dedim.

Adam gidiyor.

"Teşekkür ederim. Sadece biraz sevgiye ihtiyacı vardı," diyor belli belirsiz ve ona ne olduğunu anlatması için daha fazla zorlamıyorum. Bana düşmez. "Ben hemen aşağıya, Kink'e gidiyorum. Sorun olur mu?"

"Tabii ki." Başımı salladım.

Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip edip bir kapıdan geçiyorum. "Vay canına," diyorum. Üst kattaki gece ve gündüz gibi. Burası New York'ta görebileceğinizi hayal ettiğim bir yer. Siyah beyaz deri duvarlar ve gümüş düğmeler. "Burası neresi?" diye soruyorum.

"Bu Kink. Alexa, Bones ve bana ait."

"Dillan mı?" Şaşıarak sordum.

Başını sallayarak bazı ışık düğmelerini açıyor. "Teknik olarak o bizim sessiz ortağımız. Bazı erkekler hala kadınların kendi başlarına bir şey yapamayacaklarına inandıkları için, evrak işlerini ona yaptırmak zorunda kaldık."

Neden bahsettiğini biliyormuş gibi başımı sallıyorum ama bilmiyorum. Ben bir iş kadını değilim. "Peki tam olarak nedir?" O bir ofise girip masaya otururken ben devam ediyorum.

"Bu bir seks kulübü-BDSM." "BDSM MI?"

Yavaşça soruyorum.

"Evet." Bana gururla gülümsüyor. "Rıza formlarını imzaladıkları sürece herkes istediği kişiyle istediği her şeyi yapabilir." Kaşlarını oynatarak, "Bir kadının ihtiyaç duyabileceği kadar yarak." diye ekliyor. Kolunu sallayarak elindeki evraklara bakıyor. "İsterseniz etrafa bakmakta özgürsünüz. Bu sadece bir dakikamı alacak."

Aileniz sizi ortadan kaldırmayı seçtiğinde, zaman dayanılmaz derecede yavaş geçiyor. Zaman geçirmenin en iyi yolunun okumak olduğunu fark ettim. Karanlık romantizmi en sevdiğim şey olarak buldum. Kadın kahramanın kötü adama aşık olmasını seviyorum. İstememeniz gereken yasak aşk. Hiç seks yapmamış olabilirim ama bunu kitaplarda okudum. Herkesin böyle bir seks hayatı olmadığını anlıyorum. Ama bu BDSM yaşam tarzı hakkında hiçbir şey bilmediğim anlamına gelmiyor.

Kulübü görmeyi merak ederek ofisinden çıkıyorum ve koridorda yürüyorum. Sonunda sola dönüyorum ve siyah bar tabureleri ve siyah mermer bar tablası olan açık dans pisti/bar alanına giriyorum. Duvar boyunca parıldayan beyaz ışıklarla kaplı bir ayna uzanıyor. Burası üst kattaki kulübe kıyasla daha yeni inşa edilmiş gibi görünüyor.

Diğer tarafa geçip başka bir koridora giriyorum. Kare pencereler farklı odaları görmenizi sağlıyor. Sağdaki ilk odaya giriyorum. Siyah deri bir masanın üzerinde, masa boyunca stratejik olarak yerleştirilmiş, bağlamak için deri kemerlere benzeyen şeyler var. Ellerimi üzerinde gezdirip ne kadar yumuşak olduğunu hissediyorum.

Arka duvar beyaz deridir ve onda da bilekler, ayak bilekleri, boyun ve bel gibi çeşitli yerlerden sarkan bağlar vardır.

"Ne oluyor, Jasmine?" Tanıdık bir sesin bağırdığını duyuyorum.

"O iyi, Bones." Sesleri yaklaşıyor. Tam bana doğru geldiklerini fark ettiğimde odadan çıkıp koridora çıkıyorum. "Gördün mü? Tek parça ve burada başka kimse yok." Jasmine elini kalçasına koyarak durdu.

BONES

Hastaneye girerken giydiği kıyafetlerle koridorda duran Mia'ya bakıyorum. Bu bana hâlâ sahildeki evimden onun eşyalarını almam gerektiğini hatırlatıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Ona çıkışıyorum.

Bir adım geri atıyor ama çenesini kaldırıyor. "Burada olduğumu nereden biliyordun?" Gözleri, başını sallayan Jasmine'e gidiyor.

"Sana bir soru sordum." Onunkine cevap vermekten kaçındım. "Kahvaltıdan sonra doğruca evime gitmeni söyledim."

"Onunla böyle konuşma," diye tersliyor Jasmine arkamdan. Yüzümü ona dönüyorum ve o da devam ediyor: "O yetişkin bir kadın ve ne isterse yapabilir."

Onu görmezden gelerek bir kez daha Mia'yla yüzleşmek için dönüyorum.

Mia ellerine bakarak, "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Ondan özür dileme, Mia. Ona hiçbir şey borçlu değilsin." Jasmine homurdanıyor.

Dönüp tekrar Jasmine'le yüzleşiyorum. Üst kolundan tutarak onu ofisine geri sürüklüyorum ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum.

"Senin derdin ne lan?" Jasmine bana bağılıyor.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Yüzüne vurdum. "Onu tehlikeye atıyorsun."

"Neyin tehlikesi?" Alay ediyor. "Onun için gördüğüm tek tehlike sensin."

Geri çekilip bir elimi saçlarımda gezdirdim. Cross Alexa'yla konuşmuştu, Jasmine ve Mia'nın kulübe gittiğini haber vermişti ve ben çok kızmıştım. Olan biten her şeyin üstüne bir de onları kovalamak zorunda kalmıştım. "Anlamıyorsun, Jasmine." İç çektim. "Evimden çıkmak bile onu riske atıyor."

"O zaman bana açıkla." Ellerini kalçalarının üzerine koyar.

Masasının önündeki sandalyeye çöküp ona bakıyorum. "Luca'yı vuranın Bianchi kardeşlerden biri olduğunu düşünüyoruz." Gözleri büyüdü. "Mia'yı buraya çekmek için."

"I-"

"Luca vurulmadan birkaç gün önce Bianchi'ler ona saldırdığı için hastanede bayılmış. Şimdilik gizli kalması gerekiyor. Kimse onu tanımamalı. Henüz öğrenmemeli. Luca'yı kimin vurduğuna ve onu nasıl koruyabileceğime dair bir ipucu bulana kadar olmaz. Bunu anlıyor musun?"

Koltuğuna çöktü ve başını salladı. "Özür dilerim, bilmiyordum..."

"Artık biliyorsun. Bu yüzden bana 'bana cevap vermiyor' konuşması yapmak yerine, lütfen b u n u n dışında kalın." Bununla birlikte kalktım ve ofisinden çıktım.

Mia'yı arıyorum. Onu sağdaki son odada buldum.

Demir parmaklığın önünde duruyor ve parmaklarını parmaklıkta gezdiriyor.

Arkamı yastıklı duvara yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturarak onu izliyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor ve ne düşündüğünü duymak için her şeyimi verirdim.

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor ve yanakları kızarıyor. Dudaklarını yalayarak, "Kink'in bir parçası mısın?" diye sordu.

Yani Jasmine ile konuşuyordu. "Sadece kağıt üzerinde." Jasmine bana fikriyle geldiğinde ona elimden geldiğince yardımcı olacağımı söyledim. Onun ve Alexa'nın yaptıklarına inanıyorum. Burayı işletebileceklerinden ve çok kârlı hale getirebileceklerinden hiç şüphem yok. Ama her zaman olduğu gibi, yollarına birileri çıktı ve siki olan birine ihtiyaçları vardı.

"Bu tür şeylerle ilgileniyor musun?" Gözleri önünde duran bankın üzerinde geziniyor.

"Bir süredir üyeyim," diye dürüstçe cevap veriyorum. Titan ve Emilee için bir ipucu bulmaya çalışırken Tristan ve Avery Decker bizi oraya götürdükten sonra New York lokasyonuna katıldım.

Yutkunuyor, gözleri yere düşüyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve parmaklarım benimkilere değiyor. Uzanarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, parmak uçlarımla boynunda gezinmesine izin veriyorum ve nabzının hızlandığını hissediyorum.

Aletim pantolonumun içinde sertleşirken gözlerim onunkileri arıyor. Onu bu odalardan birine bağlamak, üzerine rahatsız etmeyin tabelası koymak ve burada tutmak isterdim. Burayı onun yeni hapishanesi yapmak. Kendi cehennemi. Bu onun güvenliğini sağlardı. Kimse onu burada aramayı akıl edemez ve ben de onu istediğim zaman istediğim şekilde kullanabilirim. Bu benim için bir kazan-kazan.

"Dillan." Dudaklarını gergin bir şekilde yalayarak adımı söylüyor.

Elim ensesine kayıyor, saçlarına dolanıyor, diğer elim beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Sikimin karnının alt kısmına bastırıldığını hissettiğinde gözleri ağırlaşıyor. Onu istemiyormuşum gibi davranmayacağım. Bu aptalca olur. "Seni benden başka öpen oldu mu Mia?" Dudaklarımı yalayarak soruyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor nefes nefese.

Çok masum. Çok saf. Keşke bunun beni neden daha da tahrik ettiğini bilseydim. "Daha önce hiç bir erkek için boşaldın mı?" Açıkçası, eğer hiç öpülmediyse, birinin onu boşalttığından şüpheliyim.

Yanakları kızarıyor ve aşağı bakmaya çalışıyor, ama saındaki elim onu yerinde tutmak için sıkılıyor ve onu bana bakmaya zorluyor.

İşte bu yüzden ona bu soruyu sordum. Çünkü gözlerindeki arzu dolu bakışı görmek istedim. Ayrılmış dudaklarından süzülen o küçük sızlanmayı duymak. Masum olabilir, ama bu kendi seçimi değil.

Dudaklarımı onunkilere doğru indiriyorum ve son anda yüzümü boynuna doğru eğip tenine bastırıyorum.

Vücudu benimkine karşı yumuşuyor, elleri gömleğimi kavırıyor, beni ona daha da yaklaştırmaya alışıyor. Eğer isteseydim, ona hemen şimdi ve burada sahip olabileceğimi biliyorum. Ama bunun için zamanım yok. Kendime onun bana göre olmadığını hatırlatmalıyım.

Ben de onu bırakıp bir adım geri çekildim. Sonra dönüp odadan çıkıyorum ve onun beni takip edişini dinliyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MIA

Dillan'ın yolcu koltuğunda oturuyorum, bacaklarım birbirine sürtünüyor. Rahat edemiyorum. Tenim nemli, amım zonkluyor ve ensemden boncuk boncuk ter hissediyorum.

Kink beni çok
heyecanlandırdı. Neden
bilmiyorum.

Bones itaatkârları sever. Matteo bana söylemişti. Ne demek istediğini biliyordum ama üzerinde fazla düşünmemiştim. Şimdi tek düşünebildiğim bu.

Gözlerini tekrar yola dikmeden önce bir anlığına bana baktığını fark ediyorum. Beni eve götürüyor. Başlı belada bir çocuk gibi, beni bütün günü yalnız geçireceğim evine geri götürüyor. Muhtemelen cezalıyım ve kızlarla vakit geçiremeyeceğim.

Normal bir hayat istediğim için cezalandırılıyorum. Birazcık özgürlük istediğim için.

Kahretsin, ben 20 yaşında lanet bir bakireyim. Hiç oyuncak bile kullanmadım. Beni boşaltacak tek şey duş başlığıydı. Birkaç kez de babamın jakuzisindeki fiskeyi kullandım ama o da pek rahat değildi.

Kink'te neredeyse beni öpüyordu. Hiç böyle bir ihtiyaç duymamıştım. Vücudum titriyordu. Kalçalarım sıkıştı. Ama onun yerine boynumu öptü ve sonra geri çekti. Benimle oynuyor. Muhtemelen bunun komik olduğunu düşünüyor. Ben onun için sadece bir oyunum. Benimle ilgilenmek zorundaysa, bundan biraz eğlence de çıkarabilir.

Gözlerimin ucuyla Dillan'a bakıyorum, dikkat çekmeden bakmaya çalışıyorum. Siyah bir düğme-up ve siyah bir pantolon giyiyor. Mürekkeple kaplı kollarını göstermek için gömleğinin kollarını kıvrımış. Ve üstteki iki düğmeyi açmış.

İnanılmaz derecede çekici. Onu eve getirsen annenin nefret edeceğini bildiğin türden seksi. Ama aynı zamanda korkutucu. Onu yalnız gördüğünüzde ara sokakta daha hızlı yürümek gibi korkutucu. İşte bu

onu çok ilginç kılıyor. Ona baktığınızda kalbiniz korku ve beklentiyle çarpmaya başlıyor.

Bir çift siyah gözlük yüzünü kapatıyor ama gözlerini kırptığında kirpiklerinin yandan görünüşünü görebiliyorum.

Sessiz arabada çalan telefonunun sesi beni zıplatıyor. **Grave ön panelini** aydınlatıyor. Gösterge panelindeki ekrana uzanıyor ve cevapla tuşuna basıyor. "Evet?"

"Onu bulmak mı?" Sesi arabayı dolduruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Harika. Şimdi hepsi benim bir kaçak olduğumu düşünüyor.

"Evet, şimdi eve doğru gidiyoruz," diye yanıtlıyor Dillan, otoyolda şerit değiştirirken.

"Tamam. Ne zaman döneceksin?"

"Bugün evden çalışacağım," diye duyurdu. "Ne?"

diye bağırdım.

Grave'in çıkardığı anlaşılmaz sestten anladığım kadarıyla Dillan'ın evde kalıp bana bir çocuk gibi bakmasına o da çok kızmış.

Koltuğa yığılıyorum ve otoyolda ilerlerken şehrin akıp gidişini izliyorum.

"Peki ya bu gece?" Graves homurdanıyor.

"Yediye kadar Glass'ta olmalıyım. Sonra da gece yarısı gibi sizinle orada buluşurum." Dillan veda etmeden telefonu kapatıyor. İçimde daha fazlası olduğuna dair bir his var, bu yüzden konuşmalarından herhangi bir bilgi alamıyorum.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diyorum arabayı yine sessizlik doldurduğunda. "Yine de günün ortasında seni eve bırakıyorum," diye konuşuyor.

Aslında saat daha sabahın sekizi bile değil ama onu düzeltmiyorum. Evine kadar yolun geri kalanında sessiz kaldım. Garaja girdiği anda arabadan atlayıp banyoya koşuyorum.

Duшта dururken, püskürtücüyü elimde tutuyorum, bacaklarımın arasına koyup koymamayı tartışıyorum. İnmek için. Bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Herhangi bir şeyden tatmin olamadığımdan beri.

Neden Dillan'ı kullanmıyorum? Onu tuzağa düşürmeye çalışmıyorum. Ya da babama vermek için işini devralmaya. Ve bunu anladığını biliyorum; aksi takdirde koşarak geri döndüğümde beni ilk uçakla buradan gönderirdi. Ya da beni çoktan öldürürdü.

Benim favorim olduklarını biliyorsun. Kardeşim söylemişti. Sanki bakire olmayı başımızın üstünde tutuyorlarmış gibi. Sanki bakire olmak onların yapabileceği bir şeymiş gibi.

İstedğin zaman alabilirsin. Bunu özel biri için saklamıyorum. Sadece kimseyle birlikte olma şansım olmadı.

Bir kez denedim ama Nite beni vurdu. Her zaman oradaydı ve beni izliyordu. Etrafımda kan bağımlı olmayan tek erkek oydu. Annem ve babam onu evlat edinmiş olsalar bile. Ama çok şey oldu. Artık konuşmamasının sebebi benim. Yani orada sahip olduğum her şans gitti. Ama Dillan? O yeni bir şey. Kendi avantajıma kullanabileceğim bir şey. Diğerleri benden faydalandı, neden şimdi kendim için bir şey elde edemiyorum?

Kararımı verdim, duş başlığını tekrar yerine yerleştirdim ve ne yapacağımı tam olarak bilerek vücudumu sabunlamaya başladım.

Yirmi yaşındayım amına koyayım. Küçük bir kız değilim. Öyle davranmamın zamanı geldi. Dolabına doğru yürüyorum. Elimi uzatıp parmaklarımı düğmeli ceketlerinde gezdirdim. Beyaz bir tane seçtim, askıdan çıkardım ve üzerime geçirdim. Kolları çok uzun ve etek ucu neredeyse dizlerime ulaşıyor ama malzemesi yumuşak ve tenime karşı serin.

İçki içmiyorum ama keşke şu anda bir yudum alabileceğim bir şey olsaydı. Sadece sinirlerimi yatıştırmak için. Bu kadar gergin olmaktan nefret ediyorum. Dillan gibi adamlar deneyimli kadınlarla yatar. Ellerimi tırabzanlarda gezdirerek üst kata çıkıyorum. Sahanlığın tepesine vardığımda halının yumuşaklığı neredeyse ayaklarımı gıcıklıyor.

Sağıma bakıyorum ve ofis kapısının aralık olduğunu görüyorum. Derin bir nefes alıp iterek açtım ve içeri girdim.

Masasında oturuyor, telefonu elinde ve bir şeyler yazıyor. Bir an paniğe kapıldım. Ya beni istemiyorsa? Bu çok aptalca. Beni neden istesin ki? Ona sunacak hiçbir şeyim yok. Ama küçük yaştan beri bize öğretilen bu değil mi? Vücudumuzu kullanmak?

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve yazmayı bırakıyor.

Geri adım atmayı reddederek, beni ona götürmesi için bacaklarımı zorluyorum. Dillan çekingen bir kadın isteyecek türden bir adam değil.

Hayır. Birçok kadın şu anda benim olduğum yerde olmak için her şeyini verirdi ve ben artık bir kız olmayı reddediyorum.

Eğer seni becermeye karar verirsem, benim için kıyafetlerini çıkarmayı seçeceksin. O gece limuzinde bana söylediği buydu. Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hayır cevabını kabul etmeyi reddediyordum.

Masasının yanına geldiğimde gözleri çıplak ayaklarıma kayıyor ve yavaşça bacaklarımin üzerinde geziniyor. Yutkunurken boynundaki dövme hareket ediyor ama bunun dışında tamamen hareketsiz.

Bunu açıklayamam ama bana bakışı bana ihtiyacım olan cesareti veriyor.

Masasıyla sandalyesinin arasına girip kıcımlı yüzeye yaslıyorum, yüzüm ona dönük. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum.

Telefonu yere düşer. "Mia-"

"Seni istiyorum," diyorum, beni geri çeviremeden sözünü keserek. Bugün bir kadın olacağım. Ona yalvarmak zorunda kalsam bile, istediğimi elde edeceğim. Babam kardeşlerime istediklerini almayı öğretti. Bianchi adını yaşatma vaktim geldi.

"Yapmamalıyız," diye itiraz ediyor ama mavi gözlerinin açıkta kalan bacaklarıma indiğinde kararması, kazanmak üzere olduğum bir savaşta olduğunu gösteriyor.

Uzanıp ellerini kucağından alıyorum ve gömleğinin altından çıplak kalçalarıma yerleştiriyorum.

Geri çekilmiyor. Onun yerine parmakları hassas tenime girerek beni titretiyor. "Beni istemediğini mi söylüyorsun?" Nefesimi tutup cevap vermesini bekliyorum. Beni reddedebilirdi ve bu kötü durumumuzu daha da kötüleştirirdi. Çünkü utancımın kaçmak zorunda kalabilirdim.

Yavaşça ayağa kalkıyor, elleri belime doğru ilerliyor ve bu sırada gömleğimi yukarı çekiyor. Üzerimde yükseliyor. "Acıtacak."

"Her şeyin bir ilki vardır," diyorum. Herkesin ilk kez seks yapması gerekir. Benimkinin onunla olmasını istiyorum.

Gözleri gözlerimi arıyor ve şüphe bir kez daha zihnimi dolduruyor. Beni istemiyor. Ben bir rahatsızlığım. Kurtulmaya çalıştığım geçici bir sorun.

Ellerini gömleğimin altından çıkardığında, gözlerimden yaşlar gelmeye başladığını hissediyorum ama o uzanıp gömleğimi yırtarak açıyor. Düğmeler odanın içinde uçuşup vücudumu ona gösterirken nefes nefese kalıyorum.

Elleri tekrar belime gidiyor ve kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor. Ağır nefes alışım odayı dolduruyor. İlk içgüdüm üzerimi örtmek oluyor. Bir adam beni daha önce hiç çıplak görmedi ve panjurları kapalı olabilir ama ışıklar açık. Bu kadar yakından her yerimi görebilir.

Uzanıyorum ve parmaklarımı masasının kenarına dolayarak onları yerinde tutuyorum. Ona şimdi durması için bir neden veremem ya da hazır olmadığımı düşünmesine neden olamam.

"Siktir," diye inliyor. "Çok güzelsin Mia."

Elleri göğüslerime uzanırken söylediklerinden ürperiyorum. B cup'ta daha küçük bir taraftayım. Bundan nefret ediyorum. Onlar hakkında her zaman utanç duymuşumdur.

"Dillan," diye nefes alıyorum, kalçalarım masasının üzerinde zıplıyor, bir şeyler yapmasını istiyorum ama o sadece vücuduma bakıyor.

Eli sırtıma ve boynuma doğru kayıyor. Saçlarımı kavrayıp başımı geriye doğru çekiyor ve ben de onun ofisinde nefesimi tutarak haykırıyorum.

Dudaklarını boynuma indiriyor ve hızla atan nabzımı şefkatle öpüyor.

Masayı bırakıp kollarını kavriyorum. "Dillan, lütfen," diye yalvarıyorum, neredeyse gözyaşları içinde. Amım zonkluyor, bacaklarım titriyor. Utanıyorum ve tahrik oluyorum.

Serbest eli kalçamı kavriyor ve bacağımı etrafına sarıyor, hareket kığımın ona doğru kaymasına neden oluyor ve pantolonunun içinde ne kadar sert olduğunu hissediyorum. "Oh, Tanrım," diye inliyorum.

Dudakları boynumdan çeneme doğru ilerliyor ve sonra dudaklarıma yapışıyor. Ona kendimi açıyorum, kontrolü ele almasına ve benimle birlikte olmasına izin veriyorum.

Dili ağzıma giriyor ve benimki onunkiyle ihtiyaçla buluşuyor. Onu tatmak istiyorum. İstenmenin nasıl bir his olduğunu bilmek.

Elini saçlarımdan çekiyor ve ikisi de kığımı kavrayarak beni masadan kaldırıyor. Bacaklarım beline dolanırken kollarımı boynuna doluyorum.

Beni kanepeye taşıyor ve üzerine yatırıyor. Dudakları dudaklarımdan kurtuluyor ve kanepenin ucunda dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesimi emiyorum. Kalbim çarpmaya başlıyor. Gergin değilim. Tam tersi aslında. Varlığından bile haberdar olmadığım bir şeye açlık duyuyorum.

Yavaşça, titreyen bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve elim içgüdüsel olarak amımı kapatıyor.

Başını eğip bana bakıyor. "Artık utangaç olamazsın, Mia." Ellerimi tutuyor ve kaldırıyor. Gözlerim beni içine çekerken ona sabitleniyor. Dili dişlerinin arasında geziniyor. Sağ elini amıma götürüp parmak boğumlarını amımın üzerinde gezdiriyor, kafatası halkası yanan tenime karşı soğuk. Bunu hissedince derin bir nefes çekiyorum.

Kendini ayarlıyor, göğsünü kanepeye indiriyor, başı amıma yaklaşıyor. "Dillan-" diye nefes nefese kaldım. "Ne...?"

"Bana durmamı mı söylüyorsun?" diye soruyor, kara kirpiklerinin arasından bana bakarak.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan dilini şişmiş klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Kalçalarım kendiliğinden kalkıyor ve titreyen iki elimi de yüzüme vuruyorum - utanmış ve sabırsız.

"Rahatla, Mia." Kalçamın iç tarafına yumuşak bir öpücük konduruyor ve tüm vücudumun titrediğini hissediyorum. "Bu kısım hiç acımayacak."

Elleri kalçalarımın altından kayıyor, titreyen bacaklarımı omuzlarına atıyor. Parmakları kıcıma giriyor ve onu deriden birazcık kaldırıyor. Kollarımı iki yanıma bırakıyorum ve titrek bir nefes alarak tavana bakıyorum.

Dilini tekrar üzerimde hissettiğimde kalçalarım kendi kendine itiliyor.

Nefes nefese kaldığımı fark ediyorum ve dilini hissettiğimde nefesimi dengelemeye çalışıyorum. Bu kez dilini içime doğru itiyor ve sadece ısı ve enerji olarak açıklayabileceğim bir hisle inliyorum. Parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar her yerim karıncalanmaya başlıyor.

Sırtım dikleşiyor ve ellerim kendiliğinden göğsüme gidip göğüslerimi avuçluyor. Beni en samimi şekilde öpmeye devam ediyor ve ben boğulmaya başlıyorum. Ilık su vücuduma hücum ediyor ve beni ele geçiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve uzanıp başını buluyorum. Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve nefes alıyorum. Kalçalarım titriyor, dudaklarım ayrılıyor ve vücudum kasılıyor, hiç durmaması için dua ederek ona sarılıyorum.

Konuşamıyorum. Nefes alıp almadığımdan bile emin değilim. Her şey kararmış gibi görünüyor, sanki dalga beni yüzeyin altına çekmiş, beni aşağıda tutuyor. Sonra patlıyor. Amım zonkluyor, vücudum ter içinde kalıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Kendime gelemeden başını titreyen bacaklarımdan çekti ve soyunmaya başladı.

BONES

Onu dudaklarımdan yalıyorum, kanepede ona bakıyorum. Ağır gözleri benimkilerle buluşuyor ama çok uzaklara bakıyor. Sersemlemiş.

"İnanılmaz," diye fısıldıyorum, elim sağ göğsünü kavırıyor. Ayrılmış dudaklarından sert bir inilti kaçıyor.

Ayağa kalkıp, acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimi elime alıyorum ve birkaç kez okşuyorum, şaft boyunca uzanan beş diken -Yakup'un merdiveni- hissediyorum. Delindiğimden beri hiç bir bakireyle yatmadım, bu yüzden ilk seferinde onu nasıl etkileyeceklerinden emin değilim. Ama ne olursa olsun, sadece seks bile onu incitecektir.

Bu yüzden önce onu yedim. Rahatlamış ve tatmin olmuş olmasını istedim, belki canı çok yanar ve bana durmamı söyler diye.

Ağır gözleri kapanıyor ve ben eğilip bedenimi onunkine bastırıyorum. Ellerim saçlarına gidiyor ve başını yana doğru çekiyorum, dudaklarım boynunu buluyor, kulağına kadar öpücükler gönderiyorum. "Son şansın."

"Lütfen?" diye yalvarıyor, hâlâ titreyen bacaklarını etrafıma sararken ayaklarının topukları sırtıma batıyor.

Sol dirseğimin üzerine eğilerek boştaki elimle bedenlerimizin arasına uzanıyorum ve sikimi kavırıyorum. Sırılsıklam amına bastırıyorum, prezervatif kullanma zahmetine bile girmeden ucunu yavaşça içeri itiyorum. O anda her türlü mantıklı düşünce aklımdan çıkıyor. Onu New York'ta gördüğümünden beri istediğim şeyi sonunda bana veriyor. Sanki bana bir dilek hakkı tanıyor ve ben de bundan sonuna kadar faydalanan bir pislik olacağım.

Yüzüm boynuna düşüyor. "*Siktir.*" Bir bakireyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Direnç var, sıkı amcığı sikimi en iyi şekilde kavırıyor. Nefesim kesildi. Kalçalarımı ileri iterek biraz daha içine girdim.

Boynunu büküyor, dudaklarından titrek bir çığlık geliyor. "Duracak mısın?" Soruyorum.

Elleriyle yüzümü kavrayarak yukarı uzanıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekiyor. Açılıyorum, öpücüğü hemen derinleştiriyorum, aynı anda içine doğru iterken çığlığını yutuyorum.

Sonuna kadar içine girdikten sonra duruyorum ve dudaklarımı çekiyorum. Başım boynuna düşüyor ve nemli tenini usulca öperek ona nefesini tutması için bir saniye veriyorum. Ve kendime de. O kadar sıkı ki; şu anda patlamak istiyorum.

Gözlerini açıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Mia-"

"Durma," diye sözümü kesiyor, ağır ağır nefes alıyor.

Duraklıyorum, ellerim yüzünü kavırıyor. "Seni incitiyorum."

"Ben iyiyim," diye beni rahatlatıyor, vücudu kamburlaşıyor, göğsünü benimkine bastırıyor.

Sikim onun içinde zonklıyor ve inliyorum. Zihnim durmamı söylüyor, ama önce birinin onun olması gerekiyor ve bunun ben olmamı istiyorum. O beni seçti. Onun ofisime girdiğini görmek için telefonumdan başımı kaldırdım ve uykusuzluktan bok gördüğümü düşündüm. Onu inkar etmeye çalıştım. Kendime bunu yapmamamı söyledim. Mia gibi kadınlar erkekleri dize getirir. Şimdiden sağlıklı düşünemiyorum. Prezervatif kullanmıyorum. Ben hep kullanırım. O bir bakire, bu yüzden tahmin ediyorum ki

doğum kontrolünde değil. Ama bu onun içine girmemi engellemeyecek. Hiçbir şekilde geri çekmeyeceğim. O güzel amcığın döllerimi sızdıldığını görmek istiyorum.

Doğrulup bana doğru uzanıyor, durduğumu sanıyor. "Dillan-"

Bacaklarını kalçalarımın etrafından çekerek kollarımı dizlerinin arkasına itiyorum ve dizlerini iyice açıyorum.

Ağlayarak boynunu büküyor ve ben de hareket etmeye başlıyorum. Gözlerim onun dölüyle kaplı ıslak amının içindeki sikime kayınca nefes alışım hızlanıyor. Biraz kan var ve dudaklarımı yalayıp başımı tekrar bacaklarının arasına yerleştirmeyi hayal ediyorum ama vazgeçiyorum. Durursam fikrini değiştireceğinden korkuyorum.

"Oh, Tanrım..." Ellerini kanepenin minderlerine bastırarak konuşmasını sürdürüyor.

"Durmuyacağım," diye uyarıyorum onu.

Başını hızlıca sallıyor ve saçları gözyaşlarına boğulmuş yüzüne yapışıyor.

Dudaklarımı dudaklarına indirirken kalçalarım agresif bir şekilde hareket etmeye başlıyor, kendimi çok erken gelmekten alıkoymaya çalışırken çığlıkları yutuyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIA

Dillan'ın çalışma odasındaki koltuğuna uzanıyorum, nefes alışım normale dönmeye başlıyor ama bacaklarım hâlâ titriyor. Neredeyse komik bir şekilde. Dizlerimi bükerek onları yukarı kaldırıyorum ama bu onları daha da titretiyor.

Ayağa kalktı ve beni kucağına aldı. Kollarında gevşek bir şekilde yatıyorum, ne yaptığımızı ya da beni neden aşağıya taşıdığını bile soramıyorum. Yatak odasına girip beni yatağa yatırıyor ve banyoya gidiyor. Bir saniye sonra elinde bir havluyla çıkıyor.

Yatağın yanında durarak, "Bacaklarını aç," diye emretti.

Sinirle yutkunuyorum ve dediğini yapıyorum. Ellerimle yüzümü kapatırken, havluyu amımın üzerinde hissettiğimde irkiliyorum. Ağlamak istiyorum. Şu anda çok hassas. Acaba hep böyle mi hissedeceğim?

Havluyu çekiyor ve sonra ellerini bileklerimde hissediyorum. Onları yüzümden kaldırıyor ve üzerimde geziniyor. Güzel mavi gözleri titreyen dudaklarıma düşmeden önce yüzümde geziniyor. Beni öpeceğini düşündüğüm anda ayağa kalkıyor ve elini bana uzatıyor. "Hadi gel."

Yataktan kalkmama yardım ediyor ve beni ana banyoya götürüyor. Sonra banyonun sonundaki bir kapıyı açtı. Sadece bir tuvalet var. İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak beni içeride yalnız bırakıyor.

Tuvaleti kullanıyorum ve silerken ağlamamak için alt dudağımı ısırıyorum. Çok ağrım var.

Tuvaleti kullanmayı bitirdiğimde kapıyı açıyorum ve dışarı çıktığımda onu küvetin kenarında otururken görüyorum. Su akıyordu.

Ayağa kalkıyor ve gözlerim sikine kayıyor. Hâlâ sert ve üzerinde biraz kan var -masumiyetim. Verebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Babamın en yüksek teklifi verene satmaya çalıştığı bir şey. Hayatım boyunca korundum ve sonunda kendimi ele verdim. Değerim düştü ve bu düşünce beni daha fazla mutlu edemezdi. Parasını ödeyen Dillan olsa bile.

"Mia," diye usulca adımı söylüyor ve ben de düşüncelerimi yarıda kesip elleri yüzümün iki yanında, karşımda durduğunu görmek için gözlerimi kırpttırıyorum.

Nefes alışımın yeniden hızlandığını fark ediyorum. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor ve ağladığımı fark ediyorum, o da gözyaşlarımı siliyor.

Kara kaşları bir araya geliyor ve uzun bir nefes vermeden önce gözleri benimkileri arıyor. "Yapmamalıydım-"

"Pişman değilim." Bunun neye benzediğini biliyorum. Şu anda duygusal bir enkaz olduğumu. Ona İtalya'da kaç kez ağlayarak uyuduğumu bile söyleyemedim. Ne kadar yalnız olduğumu. Tek kurtuluşum ölüm olacakmış gibi hissettiğimi.

"İstiyorum." İç çekiyor.

Sözleri karşısında göğsüm sıkışıyor. "Sana hayır demeliydim."

Ellerimi yumruklayarak onu kendimden uzaklaştırıyorum ve o kıpırdamayıp elleri yanlarına düştüğünde bir adım geri çekiliyorum. "Seni isteğin dışında bir şey yapmaya zorladığım için özür dilerim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bir daha olmayacak." Yanından geçip hışımla dışarı çıkmak istiyorum ama kolumu tutup beni döndürüyor. "Siktir git-"

Beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve vücudumu ona doğru bastırarak ağzının içinde inliyorum. Elleri kıcımlı kavlıyor ve kıcımlı soğuk mermer tezgâhın üzerine koymadan önce beni kaldırıyor.

Nefes nefese geri çekiliyorum. "Beni istemediğini sanıyordum?"

Alnını benimkine dayıyor ve nefesini tutmak için bir saniye bekliyor. "Sen daha iyisini hak ediyorsun, Mia." Uzaklaşarak bana bakıyor, güzel mavi gözleri sempati dolu. "Ben onlardan daha iyi değilim."

Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, parmaklarım saçlarını kavlıyor. "İnsanların benim için neyin iyi olduğunu söylemesinden bıktım. Ne zaman seçim yapacağım?"

Dövmeli parmaklarını yanağımda gezdirdikten sonra keçeleşmiş saçlarımı kulağımanın arkasına itiyor. "Seçme şansın olsaydı, bu ben olmazdım."

"Dillan-"

"Dünyayı görme şansın olmadı Mia. Diğer kadınların sahip olduğu şeyleri deneyimleme şansın olmadı. Ama sana söz veriyorum, bunu sana göstereceğim."

Dünya mı? Şu anda kardeşimi görmek için hastaneye gitmeye razıyım.

"Ve?"

"Ve ne?"

"Sonra ne
olacak?"

Başını yana doğru eğiyor. "O zaman sen seçebilirsin."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MIA

Dillan'ın yatağında uzanmış, bir elimde bir kase dondurma, diğer elimde kumanda, kanallar arasında **geziniyordum**. Ofisinde neredeyse kendimi ona atmamın üzerinden bir hafta geçmişti. Bir telefon görüşmesi yaptı ve tüm eşyalarımı Malibu'daki evinden getirtti. Zaten az olan eşyalarımı da kendi dolabıma yerleştirdim. Bana kendi ve onun dolabını gösterdiğinde çok şaşırdım. Tabii ki boştu, tıpkı evin geri kalanı gibi.

Ben hep yalnızım. Dillan çok nadiren evde oluyor. Bunu bana bir keresinde söylemişti ama içimden bir ses onun da benden kaçmak için uzak durduğunu söylüyor. Her iki durumda da geceleri yalnızım. Tıpkı İtalya'da olduğum gibi.

Kızlarla arkadaş oldum ama April ve Emilee geceleri erkeklerle evde olurken Jasmine ve Alexa kulüpte ve Kink'te çalışıyor. Yakında büyük açılışlarına hazırlanıyorlar. Hâlâ insan içine çıkmama izin verilmiyor, bu yüzden burada saklanmak zorundayım.

Bir yemek programına karar verip sırtımı yatak başlığına yaslıyorum ve kumandayı yanıma atıp dondurmamı yemeye başlıyorum, tam o sırada telefonum çalıyor.

Komodinin üzerinden telefonu alıp, bloke edilmiş bir numara olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Dillan bana bu yeni telefon için ihtiyacım olan tüm numaraları kaydettiğini söylemişti. Ama belki de Krallık'tan gelen özel bir hattır ve beni oradan arıyordur.

Cevap veriyorum, gülümsüyorum.

"Hey?" "Merhaba *kardeşim*," diye fısıldıyor tanıdık bir ses.

Sırtım tutuldu. "Bu numarayı nereden buldun?" Soruyorum, ellerim anında titriyor.

Matteo kıkırdar. "Seni tuttuğu o karanlık kalenin seni kurtaracağını gerçekten düşünüyor musun?" Sinirle yutkunup karanlık odaya bakıyorum. Tek ışık televizyondan geliyor. "Seni her zaman izliyoruz, Mia."

"Ne istiyorsun?" Boğazımda oluşan düğümü yutmaya çalışarak soruyorum. Bu kadar haklı olmasından nefret ediyorum. Kimse ailemden saklanamaz ya da kaçamaz. Ben

farklı değil.

"Tık tak," diyor belli belirsiz. "Bu ne anlama geliyor?"

"Zamanın tükleniyor demek. Bones'u yap-"

"Yapamam." Sözünü kestim. Seks yapıyor olabiliriz ama bu hiçbir şey ifade etmez. Beni sevmeyecek. Kardeşlerim ona planlarından bahsettiğimi bilmiyorlar. Ama bilmeseydi bile bana aşık olmazdı.

"Senin için bir teşviğim var. Mesajlarını kontrol et."

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve gelen bir mesajla ilgili beni uyarmak için titreştiğinde ona bakıyorum. Açıyorum ve videoyu oynatıyorum. Tam da Matteo'nun daha kötü bir insan olamayacağını düşündüğüm anda yanıldığımı kanıtlıyor.

"Bunu gerçekleştir, Mia. Yoksa seni bedavaya veririz." Telefonu kapattı.

BONES

Evime giriyorum ve siyah deri ceketimi çıkarıp saatime bakıyorum. Saat sabah altıyı biraz geçiyor ve ben çok yorgunum. Bu hafta zamanımı Glass ve Kingdom arasında bölüştürmek zorunda kalmak beni çok yoruyor. Titan Krallık'taki işlere yardım ediyor ama Glass'ta yardım etmesine izin vermediğim için giderek sinirleniyor. Ve Kink'i programıma eklemiyorum. Sessiz bir ortak olabilirim ama Alexa ve Jasmine yapı hakkında fikrimi almak istiyor. Ben de seve seve yardım ederim. Ve daha dün, Jasmine tesisatçıyı öldürmekle tehdit ettiği için Kink'e çılgınca bir koşu yapmak zorunda kaldım.

Mia'yı uyandırmamak için ana odamın kapısını yavaşça açıyorum. Ama içeri adım attığımda burada olmadığını fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak banyo kapısına doğru yürüyorum ve onu da iterek açıyorum. Duşun çalıştığını duyuyorum. Başımı çevirip bakıyorum ama Mia'nın benim bir tişörtüm ve pamuklu bir şort giymiş, yerde, fiskiyenin altında oturduğunu fark ediyorum.

"Hey?" Ona doğru yürüyorum ve cam kapıyı çekip açıyorum. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Duşumda neden kıyafet giydiğini sormayacağım bile.

Sırtını fayansa dayamış, dizlerini göğsüne çekmiş ve başını dizlerinin üzerine koymuş.

"Mia?" Adını sesleniyorum ama hareket etmiyor.

Suyu hissetmek için uzandım, buz gibi soğuktu. "Tanrım," diye tıslıyorum ve uzanıp suyu kapatıyorum. Havluyu çubuktan çekiyorum ve açıyorum. "Ne zamandır oradasın?" Talep ediyorum.

Hala bir hareket ya da tepki yok.

Duşa girdim ve eğildim. Havluyu etrafına sararak elimi çenesinin altına koyuyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. Gözleri kırmızı ve şiş, dudakları mavinin açık bir tonunda ve küçük bedeninin titrediğini fark ediyorum. "Ne oldu?" Havluyu kollarına sürterek onu ısıtmaya çalışıyorum.

"Beni aradı," diye fısıldıyor.

Ellerim yavaşlıyor. "Kim aradı?"

"Kardeşim."

Numarayı nereden bulmuş? "Ne istiyormuş?" Luca olmadığını tahmin ediyorum çünkü dün gece Dr. Lane'le konuştum ve hâlâ komadaydı.

"Bana bir video gönderdi."

Onu bırakıp duştan çıkıyorum, gördüğüm kişi olmaması için dua ediyorum. Telefonu tezgahın üzerindeydi, mesajlarına bakmak için açtım ama çoktan açmıştı ve karanlık bir odada çektiği bir videoda duraklatılmıştı. "Siktir!" Tıslıyorum, dönüyorum ve telefonu fırlatıyorum. Duvara çarptı ve ekranı paramparça oldu. Dönüp ona baktığımda, yerde duran telefona baktığını görüyorum. "Sana yeni bir tane alırım."

"Fark etmez." Başını tekrar dizlerine doğru eğiyor. "Beni izliyor."

Hışımla duşa geri döndüm ve kollarının üstünden tutarak onu ayağa kaldırdım. Şimdi içine kapanmasının ya da pes etmesinin zamanı değil. Bildiği her şeyi bana anlatmasını istiyorum. "Bunu o mu söyledi?"

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben parmaklarımı kollarına daha çok gömüyorum ve onu bırakmayı reddediyorum. "Lütfen...?"

"Mia!" Adını şak diye söyledim. "Bu ciddi bir durum. Ne dedi o?" Gözlerini benimkilere dikti ve burnunu çekti. "Tik tak."

Onu bırakıp iç geçiriyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Ona bir zaman dilimi verdiler ve hâlâ zamanı olmasına rağmen onlar için yeterince hızlı hareket etmiyor. Eğer gözleri onun üzerindeyse, bir gösteri bekliyorlar demektir ve bunu göremiyorlar. "O zaman onlara istediklerini verelim," diyorum ne yapılması gerektiğini bilerek. Titan bir anlamda haklıydı. Luca'nın uyanmasını beklerken ona biraz zaman kazandırmalıyım. Bu noktada tek umudumuz o.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, dudakları ve omuzları titriyor. Üzerindeki tişörtümün ıslak ve vücuduna yapışmış olduğunu gözden kaçırmıyorum. Sert meme uçlarının kumaşın arasından çıktığını görebiliyorum.

"O bir gösteri istiyor, biz de ona bir gösteri sunacağız. Halka gideriz ve geleceğimizde evlilik çanlarının çaldığını düşünmelerini sağlarız."

"Hayır." Başını sallıyor, ıslak saçları yüzüne yapışıyor. "Hayır, Dillan. Yapamayız..."

"Evet, yapabiliriz."

"Düğün mü? Ciddi misin sen? Evlendiğimizi öğrendiği an seni öldürecek," diye homurdanıyor.

"Bunu yarın yapmayacağız. Ya da gelecek hafta. Nişanı ilan etmemize bile gerek yok. Sadece bir ihtimal varmış gibi görünmesini sağlayın." Tek yapmamız gereken aşıkmişiz gibi görünmek. Bu John'u bir süreliğine tatmin edecektir.

"Babam hızlı bir düğün için bastıracak."

Anladığım kadarıyla hayatı boyunca karanlıkta kalmış. Okula gitmesine izin verilmemiş olsa da zeki biri. Ama işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyor. Evlensek bile, babası Krallığa hemen erişemez. Dediği gibi, önce beni öldürmesi gerekecek. Ya da ikimizi de. Her iki durumda da ölmüş oluruz. "Ne istediği umurumda değil," demeye karar verdim.

İç çekiyor. "Belli ki biliyorsun, yoksa bunu yapmazdın. Düşünmüyorsun bile."

"Hayatını kurtarmanın yollarını düşünüyorum," diye havladım, neden ona bu videoyu gönderdiklerine şaşırılmış bir halde. Bunu halka açıklayamazlar çünkü bu yasadışı operasyonlarını açığa çıkarır. Neden onu seks ticaretinde ifşa etmek için bu kadar uzun süre sakladılar? Bu aptalca bir hareket. "Sana ellerini koydular. Luca'yı vurdular. Bundan sonra ne yapacaklarını düşünüyorsun?" Vücudunu işaret ediyorum ve şu anda sertleşmemeye çalışarak hızla başka tarafa bakıyorum.

"Oh, yani beni önemseydiğine inanmam mı gerekiyor?" diye tersliyor.

"İstemiyorum," diye yalan söylüyorum. Kendime Luca'ya bir söz verdiğimi ve bunu tutmaya niyetli olduğumu hatırlatıp duruyorum. Ama onun bunu bilmesine gerek yok. "Bana teşekkür etmelisin."

Homurdanıyor. "Teşekkür mü? Ne için? Beni kaçırdığın için mi? Uyuşturucu verdiğin için mi?"

Beni ıssız bir yere atıp savunmasız mı bırakacaksın?" Dişlerim gıcırıyor. "Kimsenin nerede olduğunu bilmemesi gerekiyordu."

"Biri yaptı!" Sesi yükseliyor.

"Mia-"

"Ona istediğini vermek için seni becermeye başlamadım." Şimdi de bana bağıyor.

"Yaptığını hiç söylemedim." Planlarını uyguladığını bir kez bile düşünmedim. Mia'yı okumak kolay. Onu becermeye izin vermesi de babasına bir siktir çekmesiydi. Kontrol edebildiği tek durum buydu.

"Kazanmasına izin vermeyeceğim. O bunu hak etmiyor ..."

"Sakin ol." Kollarından tutup ıslak ve titreyen bedenini kendime doğru çektim, ıslak kıyafetleri benimkileri ıslatıyordu.

"Ben onlar değilim." Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Beni kullanmayacaklar." Burnunu çekiyor. "Artık kullanmayacaklar. Bunu yapmayacağım, Dillan."

Islak saçlarını öpüyorum, bir plan düşünmeye çalışıyorum. Bir plan yapmam gerektiğini hep biliyordum. Sadece biraz daha zamanım olacağını düşünmüştüm.

"Sadece ortadan kaybolmam gerekiyor," diye fısıldıyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Bunu bir daha yapmayacağız." Hem Luca için burada olup hem de üç işi aynı anda yürütürken onu takip edemem. *Ayrıca o uzaktayken onu becermeye devam edemezsin.*

"Bu anlamsız. Kimse onları yenemez." Benden uzaklaşıp havluyu alıyor ve hâlâ giyinik olmasına rağmen kendi etrafına sarıyor. Gözlerini mermer zemine dikerek, "Bitirmek en iyisi olur" diyor.

Kaşlarımı çattım. "Neyin sonu?" Bana cevap vermiyor. Sadece yere bakmaya devam ediyor. "Mia?" Ona doğru yaklaşıp çenesini kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. "Neyi bitirmek?" Bu sefer ben talep ediyorum.

"Senin gibi birinin nereden geldiğimi anlamasını beklemiyorum." "Dene bakalım." Ölmekten bahsediyor olamaz. Uykusuzluğum İştme duyumla oynuyor. Öyle olmalı.

Dudaklarını yalıyor. "Sahil evine geldiklerinde Matteo kışımı avuçladı ve ikizlerden biri onu durdurana kadar beni sikmekten bahsetti." Yutkunuyor. "Evet, öz kardeşimin bana tecavüz etmesindense şu anda ölmeyi tercih ederim." Benden uzaklaşıyor ve elim uçurumdan düşen bir kaya gibi yanıma düşüyor. "Kaçmaya devam edemem. Beni bulacaklar. Ve Matteo istediği her şeyi alacak." Gözlerinde yaşlar birikiyor. "Anlamıyor musun? Ben sadece babamın emirlerini yerine getirmek için yaşıyorum. Karın olduğunda senin hayatın bitecek, benimki de öyle olacak."

"Seni kurtarabilirim." Sözcükleri daha düşünmeden söylüyorum.

Bana doğru geri adım atıyor, dolgun dudaklarının köşesi kalkıyor, bana sempatik bir gülümseme veriyor ve bir elini hızla atan kalbimin üzerine koyuyor. "Benim hayatım

değer."

Şu anda tüm Bianchi'lerden nefret ediyorum. Luca'dan bile. Ona ne olacağını sanıyordu? Neden onu babalarından korumadı?

"Benim yüzümden başka kimsenin incinmesine gerek yok," diye ekliyor usulca.

"Senin yüzünden kimse zarar görmedi." Luca hakkında böyle düşündüğünü biliyorum ama şu ana kadar hiçbir şey bizi buna inandırmadı. Eğer bir şey varsa, o da benim yüzümden incindi. Krallar bir şey bulmaya yaklaşımadılar. Sokaklarda sessizlikten başka bir şey yok. Ama bir yerlerde, birileri bir şeyler biliyor olmalı.

İç çekiyor. "Luca ilk değil." Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Bu ne anlama geliyor?" "Nite."

"Peki ya o?" Ona doğru adım atarak soruyorum.

Gümüşü mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Konuşamıyor... benim yüzümden. Ona olanlar benim suçum."

"Ona ne oldu Mia?" Talep ediyorum. Krallar Nite'in konuşmayı reddetmesiyle ilgili ayrıntıları bilmiyorlar. Bize sessizlik yemini etmeyi seçtiği söylendi.

Başını eğiyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini kapatıyor. İçine kapandı. Şu anda ondan bu konuda daha fazla bilgi alamayacağım.

Bu kadının sahip olduğu tek şey benim. Boşuna Bones olarak bilinmiyorum. Lanet bir krallığım var. Çölde cesetleri gömmek için çukurlar kazdım. Pek çok hayatı sona erdirdim ve şimdi bir tanesini kurtarma şansım var. Ne yapmam gerektiğine karar vererek cebimden cep telefonumu çıkardım ve yardım edebileceğini bildiğim bir numarayı çevirdim.

"Vay, vay, vay," diye esnemeye başladı. Tabii ki onu uyandırdım. "Meşhur Bones beni arıyor. Günün bu erken saatinde senin için ne yapabilirim?" Gülüyor ve ekliyor: "Bana yolda olduğunu söylemek için arasan iyi edersin."

"O tür bir arama değil," diyorum, Mia'ya hızlıca bir göz atıyorum, çıplak ayaklarına bakıyor. "Sana bir hikâye vermek istiyorum. Özel bir hikâye." Kings hakkında yıllardır bir sürü şey yazıldı. Bir imparatorluğu yönetmek için çok gençtik. Sonra yolumuza çıkan herkesi devirmek için acımasızlığımız oldu. Sonra ilişkilerimize geldi. Kiminle yattığımıza. Grave geçmişte uyuşturucu ve alkol kullanımı nedeniyle birçok kez tutuklandı. Bu onu her zaman ön plana çıkardı. Ama ben uzak durmayı başardım. Asla bir kadınla görülmedim ve burnumu temiz tutup aklımı işime verdim.

"Dinliyorum," diyor yatağında kıpırdanarak.

"Bu akşam Kings'le Winstons'ta olacağım. Sekiz buçukta orada olacağım. Hazır olun."

Sert bir kahkaha atıyor. "Bazılarının sana takıntılı olduğunu biliyorum, Bones, ama nerede yemek yediğinin manşetlere çıkacağını sanmıyorum."

Gülümsüyorum. "Öyle olacak. Biriyle birlikte geleceğim. Özel biriyle." "Oh?" İlgisini çektim. "Senin için kim o?"

Mia'nın düşün önünde durduğunu, havluyu hâlâ ıslak vücuduna sardığını ve altındaki kıyafetleri gördüğümde ona doğru bakıyorum. Kocaman gözleri ve titreyen dudaklarıyla dehşete düşmüş görünüyor. "Varsayımlarda bulunacaksın," diye cevap veriyorum.

Sormadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Adı ne?"

"Vermiyorum," diyorum. Kimse bu kadının varlığından bile haberdar değil ve haberdar olanlara da gizlilik sözleşmesi imzalattım. Eğer bir isim verirsem Bianchi'ler bunun bir tuzak olduğunu anlayacaklar. Beni kendisine aşık etmiş gibi görünmesi lazım. Onu güzel bir akşam yemeği için dışarı çıkarıyorum, onlarla oynuyoruz gibi değil.

Ona herhangi bir bilgi verme konusundaki isteksizliğim karşısında ofluyor. "Hikayeye eklememi istediğin özel bir şey var mı?"

Mia'nın iri gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben gülümsüyorum. "Devam et." Telefonu kapattım. "Bu ne içindi?"

Mia omuzları titreyerek soruyor.

"O bir muhabirdi. Fotoğraf çekecek ve her türlü saçmalığı uyduracak. Yarına kadar tüm manşet haberlerde ve sosyal medyada olacağız." "Ve?" diye soruyor, alt dudağını gergin bir şekilde ısırarak.

"Ve bu babana geri dönecek. Bizi mutlu bir çift olarak görecektir."

Başını usulca sallıyor, ıslak saçları yanaklarına yapışıyor. "Dillan, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bitti, Mia." Söyleyeceği şeyi yarıda kestim.

Bu işin peşini bırakmayı reddettiğimi kabul ederek soruyor: "Vegas'a neden geldiğimi sorduğunda ne diyeceğiz? Kardeşlerimin beni Kaliforniya'da bulduğunu bilmeli."

"Luca olduğunu söylüyoruz." Ona doğru yürüyüp aradaki küçük mesafeyi kapatıyorum. Elimi uzatıp ıslak saçından bir parça alıyorum ve parmağımın etrafında döndürerek ona bakıyorum. "Kardeşine olanlar yüzünden perişan haldeydin ve ben seni teselli ettim." Bu kısım hakkında yalan söylememize gerek yok. Özellikle de Luca'ya zarar verip onu buraya çekenin Bianchi'ler olduğunu düşündüğümüz için. Bunu kazandıklarını düşünmelerine izin vereceğiz.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Kesinlikle." Orada kaldığı sürece kollarıma nasıl geldiği babasının umurunda olmayacak.

Saçlarını bırakıyorum ve bir mesaj göndermek için telefonumu bir kez daha çıkarıyorum. "Yatağına git ve biraz dinlen. Yoğun bir gün geçireceksin."

"Neden?" diye soruyor, kara kaşları birbirine çarpıyor.

"Kız kıza bir gün planlamışsın."

Yüzü aydınlanıyor ve dudakları aralanıyor. "Ne...?" Ama sonra tekrar düşer. "Hiç param yok. Bana verdiği parayı kardeşlerim aldı."

"Bunun için endişelenme."

BİR SAAT SONRA, birinci kuledeki Kingdom'ın on üçüncü katındaki özel asansörden çıkıp konferans odamıza girdiğimde Nite'in beni beklediğini gördüm. Mia ile konuşmamdan sonra ona mesaj atmış ve en kısa zamanda benimle burada buluşmasını söylemiştim. Nigel onu içeri aldı.

Telefonumu masanın üzerine koyuyorum, gömleğimin düğmelerini açıyorum ve onu da siyah yüzeyin üzerine atıyorum. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Luca hışımla ofisime girip soyunmaya başladığında benim düşündüğüm şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Kemerimi çözüyorum, sonra pantolonumun fermuarını açıp bir sandalyenin arkasına atıyorum. Kollarımı iki yana açarak bir daire çiziyorum, üzerimde sadece siyah boxer külotum var. Elektronik cihazlar için sinyal bozucularımız olduğunu bilecek kadar burada bulundu ama sadece ikimizin olduğunu anlamasını istiyorum. Ve hiçbir şey kaydedilmiyor.

Kollarımı yana bırakarak ona ters ters bakıyorum. "Mia neden senin sessizlik yemininden kendisinin sorumlu olduğunu düşünüyor?" Talep ediyorum.

Elini yüzünde gezdirerek uzun bir nefes alıyor. Sonra o da ayağa kalkıyor ve boxer'ına kadar soyunmaya başlıyor. Etrafında dönüyor, bana kablolu olmadığını gösteriyor ve koltuğuna geri dönüyor. Ben ayakta kalıyorum.

"Hepsi yalandı," diyor kısık sesle.

Nite neredeyse hiç konuşmaz. Herkes onun dilsiz olduğunu düşünüyor ama Krallar ve ben gerçeği biliyoruz; o sessiz kalmayı tercih ediyor. "Tam olarak ne?"

"Rossi-John'un rakibi Bianchiler hakkında bilgi istiyordu. Beni kaçırdı; konuşacağımı düşündü. Konuşmayınca da dilimi kestiler." Gözlerim büyüdü. "O zamanlar bunun Mia'yla ilgili olduğunu düşünmüştük ama sadece bir oyundu. İşlerine yaramayacağımı anladıklarında beni Luca'nın

kapısının önüne bıraktılar. Dilimle birlikte. Neyse ki Luca beni acilen

hastaneye götürdüm ve onu tekrar yerine dikmeyi başardılar. Ancak John bir fırsat gördü ve ben de konuşamıyormuş gibi davranmaya karar verdim."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyor, az önce söylediklerini anlamaya ve anlamlandırmaya çalışıyorum. "Anlamıyorum. Neden bunun Mia'yla ilgili olduğunu düşündün? Onu nereden biliyordu?" Onun büyük bir sır olduğunu sanıyordum. Rossi artık öldü. Krallar, Nite ve Luca'nın onu çöle gömmesine yardım etti.

"Rossi ve John eskiden arkadaşlıklar, rakip olmadan önce. Mia doğduğunda. Onu Bianchi'lere karşı kullanacağını düşündük. John'un onu sır olarak saklamak istediğini bildiği için."

"Ve?"

"Kısa süre önce bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin Haven'la ilgili olduğunu öğrendik."

"Luca'nın karısı. Onu neden umursasınlar ki? O zamanlar evli değiller miydi?" Eğer bu doğruysa, o zaman bu biz üniversitedeyken oldu. Nite birkaç haftalığına ortadan kaybolduğunda biz son sınıftaydık. Döndüğünde bir daha insan içine çıkmadı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu benim anlatacak hikâyem değil," diyor ve ben ondan başka bir şey öğrenemeyeceğimi biliyorum.

"Mia'yla konuşman gerek," diyorum ona.

Başını iki yana sallar. "Bu kadar uzun süre konuşmadım. Şimdi de başlamayacağım."

Ellerimi yumruk yaptım. "Gerçeği bilmeyi hak ediyor."

Öne doğru eğilerek kollarını masanın üzerine koydu. "Bu dünyada Mia'nın hak ettiği pek çok şey var ama bu onları elde edeceği anlamına gelmiyor."

YİRMİNCİ BÖLÜM

MIA

DILLAN bu sabah bir muhabirle telefon görüşmesi yaptıktan sonra soyundum ve nihayet biraz uyuyabilmek için onun yatağına girdim. Ama sadece büyük bir kabustu. Video kafamın içinde tekrar tekrar oynadı. O bendim. Yüzümü hiç göstermese de, beni odaya sürükledikleri anı biliyordum.

Hatırlamamaktan nefret ediyorum. Matteo'nun bir noktada bana ilaç verdiğini biliyordum çünkü zaman kayıptı. Ama olanın bu olduğunu hiç düşünmemiştim. Hatırlamaya çalışarak ve kaybolan diğer parçaları bir araya getirebileceğimi umarak uyandım ama öyle bir şansım yoktu.

Matteo beni korkutmak istedi ve işe yaradı. Telefonu kapattıktan sonra bana sesli bir mesaj gönderdi. Bunun benim hayatım olacağını söyledi. Bir dahaki sefere, yapılması gerekeni yapmazsam beni bedavaya vereceğini söyledi. Sadece on gündür Vegas'tayım ama onlar için yeterince hızlı hareket etmiyorum.

Sonra Dillan'ın aklına babama istediğini vermek gibi çılgınca bir fikir mi geldi? Bunun yeterli olmayacağını anlamıyor mu? Babama bir santim verirsen, bir mil alır. Durdurulamaz hale gelene kadar yolunu zorlayacak.

"Bu akşamki yemek için çok heyecanlıyım," diyor Jasmine ve beni kendime getiriyor. Otuz dakika önce alışverişe gitmek için kızları ve beni aldı.

April ve Alexa arkada otururken ben onun cipinin yolcu koltuğunda oturuyorum. Melanie Martinez'in "Dead to Me" şarkısı yarıda kesiliyor ve bir kadın sesi devreye giriyor. "Big Daddy Dick'ten yeni bir mesajınız var." Ses metni yüksek sesle okumaya devam ediyor. "Beni görmezden gelmeyi bırak, kadın! Sana gece yarısına kadar süre veriyorum ve eğer o zamana kadar bana cevap vermezsen, evine geleceğim, kapını kıracağım ve seni yatağına bağlayacağım. Kemerim boynuna dolanmışken o tatlı amcığını mümkün olduğunu bile bilmediğin şekillerde sikeceğim. Sonra o amcıktan bıktığımda, o ukala ağzına geçeceğim çünkü ikimiz de sikimde boğulmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz. Son olarak, ellerin arkadan bağlıyken seni dizlerimin üzerine yatıracağım ve

Seni yere yatırıp onu da sikmeden önce kışın mosmor olacak. Bırak oturmayı, bir hafta boyunca yürüyemeyeceksin. Ve bu lanet olası bir söz!"

Emilee ıslık çalmaya başlamadan önce bir sessizlik olur. "Vay be. Belki de bugün alışveriş yaparken onun için iç çamaşırı almalısın. Seninle uğraşmadan önce ona koparabileceği bir şey ver."

April gülerek, "Yasaklama emri kulağa daha uygun geliyor," diye şaka yapıyor.

Jasmine sadece gülümsüyor, uzanıp metne aldırış etmeden basıyor ve müzik bir kez daha arabayı dolduruyor.

"Buna cevap verecek misin?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Hayır." Bana hızlı bir bakış atıp göz kırpmıyor. "Bir adam sadece sözü kadar iyidir."

Devasa bir beton binaya benzeyen bir otoparka giriyor.

"Neredeyiz biz?" Etrafa bakarak soruyorum. Burada pek araba yok. Alışverişe gideceğimizi sanıyordum. Gerçi تنها bir yer olur, halk beni görmez diye düşünmüştüm. Burası herhangi bir alışveriş merkezine benzemiyor. Açıkçası, Dillan'ın sırf bizim için kapatmaları için para ödediği bir yer olmasını bekliyordum. O böyle aşırıdır.

"Burası depo," diye cevaplıyor Jasmine, hepimiz cipten inip içeri girerken. Sıra sıra giysiler geniş bir alana yayılmış. "Queens'in tüm kıyafetlerini burada saklıyorlar."

"Ha?" *Kraliçe nedir?*

"Her şey var - Gucci, Fendi, Armani... İsteddiğiniz her marka" diye ekliyor.

Emilee, "Bence beyaz olan her şeyin içinde muhteşem görünürsün," diye ekliyor.

"Hayır." Jasmine omzumdan tutup yüzümü ona çeviriyor. "Cildin hep bu renkte mi, yoksa bronzlaşıyor musun?"

Dışarıda fazla vakit geçiremiyorum. "Doğal."

Homurdanıyor. "Şanslısın."

"Saçların hep bu kadar koyu mu, yoksa boyuyor musun?" Elini saçlarında gezdiriyor.

Soğuk duşa girdikten sonra ıslak bir şekilde uyuyakalmışım, o yüzden şu anda dalgalı. "Doğal." Saçlarımı daha önce hiç boyatmadım, istemediğim için değil, bana hiç yaptıрма fırsatı verilmediği için.

"Merhaba hanımlar," diye bir kadın bizi selamlıyor.

"Merhaba Georgia." Emilee ona gülümsüyor.

"Sen Mia olmalısın." Bana doğru döndü.

"Evet, hanımefendi."

"Hadi ama. Az önce bir sevkiyat geldi. Siz hanımların hiç giyilmemiş bir şeyler aldığınızdan emin olmam söylendi."

"Hepimiz mi?" Jasmine

soruyor. "Evet,

hanımefendi."

Bir çift kapıdan geçip arka tarafa gidiyoruz. Sağımızdaki duvarda on raf var.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" Georgia dedikleri kadın bana baktı.

"Evet, lütfen."

"Bence bu sana çok yakışacak." Üzerinde bir giysi torbası olan askıyı çıkarıyor. Üzerinde beyaz harflerle Oscar De La Renta yazıyor. Çantanın fermuarını açıp elbisenin kumaşını çıkarıyor ve kızların nefesi kesiliyor.

"Evet, bu tam da onun için düşündüğüm renk," diye ciyaklıyor Jasmine.

BONES

Evime giriyorum ve doğruca ebeveyn odasına gidiyorum. Buraya çok sık gelmek tuhaf hissettiriyor. Sanırım geçen hafta, satın aldığımdan beri geldiğimden daha fazla geldim.

Mia'nın Krallık'ta olmasını istemedim. Benim için daha uygun olsa da, çok fazla göz ve ağzını açan çok fazla insan var. Onu gizli tuttum çünkü Bay Bianchi'nin tahmin etmesini istedim. Şimdi onu dünyaya gösterme zamanı.

Yatak odasına girince doğruca gömme dolabına gidiyorum. İçeri girdiğimde gördüğüm şey karşısında duraksadım. Mia ortada duruyor ve sırtı bana dönük. Saçları omzunun üzerinde. Şampanya rengi elbisesi sırtından aşağıya doğru iniyor, saten kumaş kıkırda toplanıyor ve bacaklarından aşağıya düşmeden önce kırıksık bir etki veriyor.

Aletim sertleşti ve ellerim yumruk oldu. Onu bu şekilde istememeliyim. Tek düşündüğüm o. Böyle olacağını biliyordum. Kardeşim haklıydı. Daha önce aletimin beni kontrol etmesine hiç izin vermemiştim, ama onunla ediyor. Sabah uyandığımda onun tadını arzuluyorum.

Kollarını kaldırıyor ve bir kolye takmaya çalışıyor. Boğazımı temizliyorum. "Bana bırak."

Sesimi duyunca sıçırıyor ama yüzünü bana dönmüyor.

Ona doğru yaklaşıp zinciri tutuyorum ve bağılıyorum. Parmaklarım tenine değiyor ve kendime engel olamıyorum. Parmaklarımı omurgasının üzerinde gezdirip onu titretiyorum.

Bana doğru dönüyor ve gözlerim V kesim elbisesinin üzerinde geziniyor. Göğüsleri geçmişte birlikte olduğum çoğu kadından daha küçük. Ama ben onunkilere takıntılıyım. Sahtelerle dolu bir dünyada onun gerçek olmasını seviyorum. Piercing yok, dövme yok, cildi kusursuz. Gözlerim kırılğan boynundan yüzüne doğru ilerliyor. Büyük gümüşü mavi gözler endişeyle dolu bir şekilde bana bakıyor.

Deli olduğumu düşünüyor!

Yaptığım şeyin delilik olduğunu. Ama belki de bunu babası için yapmıyorumdur. Belki de bencilce davranıp kendim için yapıyorumdur? Belki de ona hava atan kişi ben olmak istiyorumdur. O benim ödülüm. Sadece benim sahip olduğum bir şey. Başka hiç kimse ona dokunmadı, öpmedi ya da sıkmedi.

Gözleri alttan ve üstten siyah kalemle çizilerek daha da belirgin hale getirilmiş. Dudakları nude renkte ve kirpikleri mürekkebe batırılmış gibi görünüyor. Sinirli bir şekilde alt dudağını ısıırıyor. "Bayan bunun iyi bir renk olduğunu söyledi," diyor yumuşak bir sesle. Zaten gergin olduğunu bilmesem, sesi onu ele verirdi.

Bir adım geri çekilip bakıyorum. Kalçalarına kadar daracık. Üzerinde iki yırtmaç var ve ortada küçük bir parça bırakıyor. Aşağı uzanıp yumuşak kumaşı elime alıyorum ve yana doğru çekerek aynı renkte bir tanga giydiğini görüyorum. Tangayı yırtıp çıkardığımı, onu çevirdiğimi ve adada domaltıp hemen şimdi ve burada becerdiğimi hayal ediyorum. "Üzerinde mükemmel duruyor." Bırakıyorum.

Kızarıyor ve başka tarafa bakıyor. Yüzünü avuçluyorum, gözleri tekrar benimkilere geliyor. "Dillan." Adım dudaklarında nefes nefese kalıyor ve bu gece lanet bir akşam yemeği ayarladığım için pişman oluyorum. Burada, yalnız başıma, onunla yatakta kalmayı tercih ederdim.

Elleri belime gidiyor ve dudakları ayrılıyor. Benimkini onunkine indiriyorum ve o da bana açılıyor, onu tatmama izin veriyor.

Kahretsin, kız sarhoş edici. Grave için bağımlılık böyle bir şey miydi? Eğer öyleyse, şimdi neden hiç duramadığını biliyorum. Boştaki elim kıvrılmış saçlarına kayıyor ve başını geriye yatırıyorum.

Uzaklaşmak için kendimi zorluyorum ve gözleri irkilerek açılıyor. "Sonra," diye söz veriyorum ve alnından öpüyorum. Sonra arkamı dönüyorum ve düş almak için onu dolapta bırakıyorum. Soğuk bir duşa ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MIA

Bizi restorana götürürken Dillan'ın arabasının yolcu koltuğunda oturuyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Bu sadece arkadaşlarla bir akşam yemeği. Kadınlar bunu her zaman yapar. Hiç aynı anda hem kralların hem de kızların etrafında olmamıştım. Bu tür bir durumda değil.

Dillan uzanıyor ve elini elbisemin yırtmaçlarından birinin arasından geçirip kalçamı kavıyor.

Amım sıkıştı. Vücudunuzun bir kez tadına baktıktan sonra neleri arzulayabileceği inanılmaz. Her zaman sadece insan etkileşimini değil, sadece bir dokunuş özlemini de kaçırdığımı biliyordum. Seks harika ama onu bir kenara bırak. Bana dokunması ve beni öpmesi. Beni ayaklarının dibinde bir su birikintisi haline getiriyor.

Şimdi kadınların neden birlikte bir gelecekleri olamayacak bir adam için aptalca şeyler yaptıklarını anlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ve bacaklarımın zıpladığını fark ediyorum, o da bunu hissedebiliyor. "Sadece biraz gerginim." Ona yalan söyleyemem.

"Olma. Herkes seni sevecek." Bana bakıyor ve gülümsüyor - iki gamzesini gösteren ve gözlerinin ön paneldeki ışıklardan parlamasına neden olan dolgun, beyaz dişlek bir gülümseme.

Bacaklarımın arasında ıslaklık hissediyorum ve giydiğim ince pamuklu tanga'nın ipek elbisenin beni ne kadar etkilediğini göstermeyecek kadar kalın olması için dua ediyorum.

Arabayı gideceğimiz yerin önünde durduruyor ve elini kalçamdan çekiyor. Tenim artık soğuk. "Beni bekle," diye emrediyor ve sonra kapısını iterek açıyor.

"İyi akşamlar, Bones." Arabanın sürücü tarafında duran bir adamın onu selamladığını duyuyorum.

"Tony." Dillan onu onaylar. "Bebek için tebrikler. O ve karısı nasıllar?"

Sorusuna gülümsedim. Sesi çok "normal" geliyor. Mafya ile çalışan ve insanları öldüren bir multimilyarder olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

"Çok iyi gidiyor. O da öyle. Hediye için teşekkür ederim."

"Tabii ki," diyor ve arabasının arkasından dolaşmasını izliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve elbisemi düzeltmeden önce terli ellerimi çıplak kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum. Amımı dünyaya gösterdiğim için manşetlere çıkmak istemezdim.

Dillan kapımı açtı ve elini uzattı. "Muhteşem."

Kendime bunun sadece bir rol olduğunu hatırlatmak zorundayım. Bu kötü şöhretli adama karşı hiçbir şey hissedemiyorum ama bu çok zor. Uzanıp elini tutuyorum ve arabasından çıkmama yardım etmesine izin veriyorum. Yere yakın oturuyor, bu yüzden bu elbiseyle inmek biraz zor. Yine de çok güzel - şampanya rengi ipeği, çift uyluk yüksekliğindeki yırtmacı ve spagetti askılı derin V yakasıyla neredeyse çıplak sayılırım. Depoda denememiştim bile. Tüm kızlar bunun doğru elbise olduğu konusunda hemfikir ve ben de Dillan'a sanki onun gösterilecek ödülüymüşüm gibi giydirmek için sabırsızlanıyordum. Sırf vücudumda gezinen gözlerindeki ateşi görebilmek için kendimi bir erkek için bir nesneye indirdim.

Ayağa kalkıyorum, kapımı kapatıyor ve konuştuğu adamın arabaya binip gitmesini izliyorum. Yüzümü avuçluyor, gözlerim onunkilere dikiliyor ve artık arzuladığım o bakış orada beliriyor. Bu gece normal bir çiftin arkadaşlarıyla yemeğe çıkacağı gibi dışarı çıkmayı ne kadar çok istiyorsam, onun da üzerimdeki bu elbiseyi yırtıp beni yatağa götürmesini o kadar çok istiyordum.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak fısıldıyor: "Bu gece tam bir kraliçe gibi görünüyorsun Mia."

Geri çekiliyor, eğiliyor ve beni öpüyor. Elleri saçlarımla arasında kayarken ellerim ceketini kavırıyor. Başımı arkaya yatırıp ağzıma tamamen erişmesini sağlıyor.

Geri çekiliyor ve sonra bizi her iki yanında bir adamın açık tuttuğu çift kapıya doğru yürütmeye başlıyor.

Asansöre giden uzun ve dar bir koridor. Bir adam düğmeye basıyor ve Dillan ona başını sallayarak teşekkür mırıldanıyor. Asansör açılıyor ve içeri giriyoruz, Dillan yirminci kata basıyor. Sessizlik içinde yukarı çıkıyoruz. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve umarım elimin onun elinde terlediğini anlamaz.

Asansör durduğunda kapı kayarak açılıyor ve kulağımıza gelen boğuk seslerle restorana adım atıyoruz. Loş bir ışık var ve her masanın ortasında uzun saplı tek bir mum duruyor. Burası bana bir restoranı hatırlatıyor.

Restoranın etrafında camdan başka bir şey bulunmayan akvaryum, geceleri aydınlatılan şehri gözler önüne seriyor.

"İyi akşamlar, Bones," diye selamlıyor bizi hostes istasyonunun arkasında duran kadın.

"İyi akşamlar, Judy."

Herkesi tanıyor gibi görünüyor, ama bir Kral'dan daha azını beklemezdim. Herkesin ona gerçek adı yerine Bones demesi çok garip. Acaba ona Dillan dememden nefret mi ediyor?

Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra tekrar ona bakıyor. Belki de sadece bana öyle geliyor ama koyu renk gözlerinde sorgulayan bir bakış var gibi. Sanki ona neden burada benimle olduğunu sorar gibi. Ya da belki de bu sadece benim güvensizliğimden kaynaklanıyor.

"Partimizin geri kalanı geldi mi?" diye soruyor.

Gülümseyerek başını sallıyor. "Öyle. Beni takip edin." Dönerek uzaklaşıyor, biz de onu takip ediyoruz.

Dillan eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Nefes al, güzelim."

Bana güzel demesi nefes almama yardımcı olmuyor. Aksine hızlandırıyor. Nabzım hızla atıyor ve ayağıma takılıp yüzüstü düşmemek için bu altı inçlik siyah Christian Louboutin'lerle yürümeyi ayaklarıma hatırlatmak zorunda kalıyorum. Ailemden daha da nefret etmeme neden oluyor. Bu kadar basit bir şey asla böyle hissettirmemeli.

Bizi pencerenin hemen yanında herkesin oturduğu yuvarlak bir masaya yönlendiriyor.

"Kahretsin, kızım. Bu elbisenin ateş gibi olacağını biliyordum." Emilee ısıklık çalarak sandalyesinden kalkıyor ve bana sarılmak için etrafımda dolarken yanaklarım kızarıyor.

Onu kucaklamak için tam zamanında elimi onunkinden çektim.

"Daha sonra yerde daha da güzel görünecek," diyor Jasmine ve kızlar gülüyor.

Haven ayağa kalkıyor ve bana sarılmak için etrafımda dolaşıyor. "Luca'yla ilgili yeni bir şey var mı?" Ona usulca soruyorum.

Başını sallayarak geri çekiliyor. "Hayır." Parmakları saçlarımla oynuyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Onu henüz görememiş olmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Biliyorum ama bu geceden sonra her şey farklı olacak."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Sadece akşam yemeğini atlatmam gerekiyor, sonra onu yarın görebilirim.

Haven koltuğuna dönüyor ve Dillan bir sandalye çekerek oturmamı işaret ediyor. Kendimi yavaşça beyaz deriye bırakıyorum, elbisemi düzgün bir şekilde yerleştirmeye ve bir bacağımı diğerinin üzerine geçirmeye çalışıyorum. Ön taraftaki çift yırtmaç pek kullanışlı değil. "Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Yanımdaki koltuğa oturdu. "Mia, hanımlarla tanıştın ama Titan, Grave ve Cross'la tanışma fırsatın olmadı." Her birini işaret ediyor.

Her birine başımı sallıyorum, masanın altına girip yemek bitene kadar saklanmak istesem de göz teması kuruyorum. "Hepinizle tanışmak bir zevk."

Cross başını sallarken Titan bana gülümsüyor. Grave bana ters ters bakıyor, ben de sinirli bir şekilde yutkunuyorum. Bu tam da hayal ettiğim gibi, yani korkunç olacak. Nite'in burada olmadığı gerçeğini özlemiyorum. Bu gece nerede olduğunu merak ediyorum. Haven burada bizimle olduğuna göre belki Luca'yla birlikte.

Dillan elini masanın altından kaydırıyor ve parmaklarını bir kez daha çapraz bacaklarımın arasından geçirip kalçamın üzerine koyuyor. Derin bir nefes alıyorum ve bu gecenin isteyerek alkol aldığım ilk gece olmasına karar veriyorum.

BONES

Ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. Elim bacaklarının arasında, kalçasının üzerinde duruyor. Serin saten yana düşmüş, elimi örtüyor. Eğer isteseydim, elimi bacaklarının arasından amına doğru kaydırabilirdim. Onu burada, masada parmaklarımla siker, sonra da sanki ana yemeğimmiş gibi parmaklarımı yalayarak temizlerdim. Ama yapmayacağım. Başka bir kadın olsaydı yapardım ama Mia sıradan bir kadın değil. Muhtemelen masadan kalkardı. Şu anda ürkek bir kedi gibi, her an kaçıp saklanmaya hazır.

Bunu düzelteceğim. Sadece zaman alacak.

Bir kadeh şampanya yudumluyor. Onun için sipariş ettim. Onu çok yakından izliyordum ve birkaç dakika boyunca menüye bakıp ne içeceğine karar vermeye çalıştığında kaybolduğunu anlayabiliyordum.

Ağabeyim konuştuğunda bardağı dudaklarına götürüyor. "Mia, Luca'yı görmeye gittin mi?"

Gözlerimi Grave'e dikiyorum. Oraya çıkmasına izin verilmediğini biliyor. "I-"

"Henüz değil," diye sözünü kesiyorum.

Mia içkiyi tekrar dudaklarına götürür ve bu kez daha büyük bir yudum alır. Sandalyesinde arkasına yaslanır ve April omzuna

dokunur. "Grave-"

"Orada olmasının sebebi sen olduğun için onu görmek isteyeceğini düşündüm." April'in sözünü kesti.

Mia içkisini yudumlarken boğuluyor.

"Mezar!" April onu tersler.

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyorum, daha dik oturup elimi kalçasından çekiyorum.

"Ne?" Bana kaşlarını çatı. "Bunun bir sır olması mı gerekiyordu?" "Ne demek istiyor?" Haven bana bakıyor ve ben iç çekiyorum. "Bones mu?" gözleri içkisini bitirmekte olan Mia'ya kayıyor. Henüz sarhoş olmadıysa bile sarhoş olacak. Kızın hiç içki içmediğini biliyorum. "Neden bahsediyor bu?"

Jasmine başını sallıyor, Emilee de öyle. Kadınlara gelince, sadece Jasmine'e söyledim, bu yüzden Titan'ın karısını durumdan haberdar ettiğini tahmin ediyorum. April elini Grave'den çekip peçetesini masaya çarparak ayağa kalkıyor ve hışımla uzaklaşıyor. Grave ayağa kalkıp nişanlısını takip etmeden önce Mia'ya sırtıyor.

Haven, "Biri onun ne demek istediğini açıklamaya başlasa iyi olur," diye emrediyor. Mia titrek bir nefes alıyor. "I-"

"Burası yeri değil," diyorum o daha Haven'a neler olduğunu anlatamadan. Şu anda gözlerin üzerimizde olduğundan emin değilim. İhtiyacımız olan son şey yarın hepimizin sosyal medyada Luca'nın vurulduğu ve bunun kız kardeşinin suçu olduğuna dair bir başlıkla kavga etmemiz.

"Burası değil mi?" Haven'ın nefesi kesildi. "Kocam komada ve Grave Mia'yı suçluyor." Yengesine doğru baktı. "Söyle bana Mia," diye ısrar ediyor. "Ne demek istedi?"

Dudaklarını yalıyor. "O-ben." Mia boğazını temizliyor. "Matteo ve ikizler..."

"Bu kadar yeter," diye bağırarak onu yerinden sıçratıyorum. "Bunu burada tartışmayacağız."

Masamıza sessizlik çöküyor ve Haven sözünü bitirmesini bekleyerek Mia'ya bakıyor ama Mia'nın sulu gözleri boş şampanya kadehinde. Birkaç saniye sonra Haven ayağa kalkıyor ve hışımla uzaklaşıyor.

"Haven?" Mia ayağa fırlar.

"Yapma." Ayağa kalktım ve Haven'ın peşinden koşmasını engellemek için Mia'nın kolunu tuttum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bilmeyi hak ediyor."

"Katılmıyorum." Konuşan Titan oldu. "Onun bilmesi olanları değiştirmeyecek. Sadece senin kontrolünde olmayan bir durum yüzünden sana kızgın olacak."

"Ama ben yaptım. Sorun da bu," diye fısıldıyor. "Bunu önleyebilirdim."

"Mia."

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Kolunu tuttuğum yerden çekip elbisesini yerden alıyor ve restoranın diğer tarafındaki banyoya girmesini izliyorum.

"Sen...?"

"Evet." Jasmine ve Emilee ben daha sözümü bitiremeden kalkıp onun peşinden gittiler bile.

Cross viskisini alıp geri fırlatırken, "Bu bir felaket," diyor.

"Geri döneceğim," diyorum ve yürümeye başlıyorum.

Titan da ayağa kalkıyor. "Bones, yapma," diye acele ediyor ama ben çoktan asansöre doğru yürüyorum.

Grave ve April'in ikisi de sırtlarını bana dönmüş bekliyorlar.

"Bunu neden yaptın?" Onlara yaklaştığımda kardeşime sorduğunu duyuyorum.

"Söylenmesi gerekiyordu. Haven bilmeyi hak ediyor," diye cevaplıyor kapı açılırken. "Onu kullanıyor. Mia onu kandırdı-"

Arkasından yaklaşıp sırtına vurarak onu bekleyen asansöre itiyorum ve benim hakkımda söyleyeceği saçmalıkları kesiyorum.

"Bones," diye bağılıyor April, bana doğru uzanıyor, ama Titan beni takip edip onu yakalıyor ve o içeri giremeden kapı Grave ve benimle birlikte kapanıyor.

"Senin derdin ne lan?" Yüzüne vurdum.

Omzundan düşürmeyi başardığım takım elbise ceketini düzeltiyor. "Arkama yaslanıp hayatımızı mahvetmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Uğruna bu kadar çok çalıştığımız şeyi?"

"Bunu o yapmadı," diye bağıriyorum, ellerimi yumruk yaparak ve kıcını yere vurmamaya çalışarak.

"Luca ölebilir." Ellerini göğsüme bastırarak beni geriye doğru itiyor ve ben de boynumu uzatıyorum. Kardeşimle fiziksel olarak kavga etmeyeli uzun zaman olmuştu ve ona gerçekten vurmak istemiyorum. "Onun yüzünden. Yapma!"

Anladın mı?" Beni tekrar iterek duvara çarptı. "Peki sonra kimin peşine düşeceklerini sanıyorsun? Ha?"

"Tanrım, mesele bu mu?" Ona çıkıştım. "Ben bir yetişkinim, Grave. Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok."

"Sonunda bir hayatım var." Göğsünü işaret ediyor. "Sonunda yaşamak için bir sebebim var. April'ı her şeyimle seviyorum ama seni kaybedemem, Bones." Başını sallayarak gözlerini yere indiriyor. "Yapamam..."

"Hey." Yüzünü kavıyorum ve gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum. "Bana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum. Ama onu kurtarmak için yapmam gerekeni yapmak zorundayım. Lütfen bunu anla."

Grave her zaman bir şeyleri tanıdığım herkesten daha fazla hissetmiştir. Bu yüzden bağımlıydı. Hep yaşadığını hissetmek için olduğunu söylerdi ama bence her şeyi uyuşturmak içindi. Annemizin biz küçükken öldüğünü ve babamızın sanki hiç var olmamış gibi davrandığı gerçeğini unutmak için. Grave her zaman ölmek isterdi. Lakabını bu yüzden almıştı. Uyuşturucular bunu gerçekleştirmesine yardımcı olacaktı. Şimdi temiz ve ben bunun onu nasıl etkilediğini yeni fark ediyorum. Sonunda sahip olduğunu fark ettiği şeyi kaybetmekten ne kadar endişelendiğini.

"Bu hepimizi mahvetmek anlamına gelse bile mi?" diye soruyor. "Çünkü ellerine geçen ilk fırsatta yapacakları şey bu."

"İşler o noktaya gelmeyecek." Bianchi'ler Krallara ve kraliçelerine dokunmadan onun icabına bakıldığından emin olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bu kendimi onlara teslim etmem anlamına gelse bile. "I-"

"Buna söz veremezsin Dillan," diye sözümü kesti. "Ve sen buna inansan bile, ben inanmıyorum." Geri adım atıyor ve kollarım tekrar yanlarıma düşüyor. "Onu tekrar bırakmalısın. Gönder onu."

"Bunu yapamam," diyorum dürüstçe.

Bana bakıyor, mavi gözleri sertleşiyor ve çenesi keskinleşiyor. "Onu becerdin."

Bu bir soru değildi, o yüzden cevap vermiyorum.

Başını geriye atarak sert bir kahkaha atıyor. "Buna inanamıyorum." Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve bir parmağını göğsüme bastırıyor. "Bana seni nasıl kullanmadığını tekrar açıkla."

"O değil."

"Saçmalık!" diye bağırıyor.

Kapı, yanımızdaki aynı asansörün zili çalarken kayarak açılıyor. April bir saniye sonra koşarak bizimkine giriyor. Titan asansörün hemen dışında durarak görünür hale geliyor.

"Mezar." Onun adını soluyor.

"Hadi eve gidelim." Kolunu onun omuzlarına atar ve asansörden çıkar.

Titan benimkine adım atıyor ve kapı bir kez daha kapanıyor. Restoran için düğmeye basıyor. "Yalan söylemeyeceğim. Yerde baygın yatmasını bekliyordum. Beni perişan bir April'la uğraşmaktan kurtardığın için teşekkürler."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Siktir," diye tıslıyorum. "Önce onu koy," diye konuşuyor.

Ona bakıyorum. "Krallar-"

"Biz iyiyiz, Bones. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Yapmanız gerekeni yapın."

Sözleri karşısında irkildim. Luca da bana aynı şeyleri söylemişti ve ben onu çoktan hayal kırıklığına uğrattım. "O kadar basit değil." Titan kulağa çok kolaymış gibi geliyor ama sanki yüzlerce farklı yöne çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Hangi eylemi gerçekleştireceğim ya da bir şeyi nasıl ele alacağım konusunda hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Kontrol her zaman bendeydi. Mia her şeyi alt üst etti. Onu korumam gerektiğini biliyorum ve koruyacağım da. Sadece nasıl yapabileceğimden emin değilim.

"Öyle," diyor basitçe.

"Nasıl yani?" Talep ediyorum.

"Kimse onun tarafında değil. Hiç kimse onu ilk sıraya koymadı. Luca bile. Ve onu ilk etapta almanı beklediği için onu sikeyim. Onun sahip olduğu tek şey sensin." İç çekiyor. "Ne olursa olsun karımı ilk sıraya koyarım."

"Bu farklı. O senin karın." "Mia senin olmayacak mı?"

Gözlerim ona kayıyor.

"Bu yüzden burada değil miyiz? John'un dikkatini çekmek ve ona kızını ne kadar sevdiğini göstermek için. Ve sen hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın, Bones."

O haklı. Asansör durdu ve masaya geri döndük. Mia'nın orada oturmuş Emilee ve Jasmine'le konuştuğunu görüyorum.

"Dillan." Beni görünce ayağa kalktı. "Herkes nereye gitti?" diye soruyor, Grave ve April'ı kastederek.

"Gittiler."

"Ne?" Gözleri genişliyor. "Peki Haven?"

"O da gitti," diye yanıtlıyor Cross. "Siz banyodayken geri geldi ve çantasını aldı. Tek kelime etmeden gitti."

"Gidip onu bulmalıyım." Mia yürümeye başlar.

Onu yerinde tutuyorum. "Hayır. Onunla yarın konuşuruz."

"Dillan..."

"Söz veriyorum. Tamam mı? Yarın."

Dudaklarını yalayarak sonunda bana başını sallıyor ve ben de sandalyesini çekiyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

MIA

Akşam yemeği yavaş geçti. Fazla konuşmadım. Konuşacak ne vardı ki? Herkes gergin görünüyordu. Titan bile Dillan'a bakıp duruyordu. O da sanki aralarında sessiz bir konuşma geçiyormuş gibi bakıyordu.

Garipti. Ben de sarhoş oldum. Üç kadeh şampanyadan sonra Dillan asansöre binmeme yardım etmek zorunda kaldı. Yarın internette hakkımda çıkacak fotoğrafların ve manşetlerin canı cehenneme. Hiçbir önemi olmayacak. Hiçbiri olmayacak.

Luca uyanırsa benden nefret edecek ve baldızım da zaten benden nefret ediyor. Bana ilaç verdikten sonra uyandığımda o sahil evinde asla kalmamalıydım. Fırsatım varken olabildiğince uzağa ve hızlı kaçmalıydım. O zaman kardeşlerim beni bulamazdı ve ailemde beni gerçekten önemseyen tek kişiyi vurdurmazdım.

Birinci katta asansörden inerken Jasmine, "Hadi dışarı çıkalım," diye anons ediyor.

"Sanmıyorum..."

"Hadi gel." Dar koridorda ilerleyip dışarıda dururken Yasemin alt dudağını Dillan'a doğru uzatıyor. "Sadece bir gece. Alexa ve benim kulüpler açılmadan önce buna ihtiyacımız var ve her gece meşgulüz. Dışarı çıkalım, bir şeyler içelim ve dans edelim."

"Gece yarısına kadar evde olmalısın," diye hatırlatıyor Emilee gülerek.

"Ah, evet." Gülümsüyor. "Daha sonra planlarım var." Jasmine, Emilee'nin büyük

Bugün erken saatlerde depoya giderken aldığı baba Dick mesajı.

Bones bana baktı, ben de başımı salladım. Daha önce hiç dışarı çıkmamıştım, neden olmasın? Gecem zaten berbat. Daha kötüye gidemez. "Tamam. Sizi takip edeceğiz çocuklar," diyor vale arabasını durdururken.

Kapımı açan Dillan elimi tutuyor ve içeri girmeme yardım ediyor. Kıçımın üzerine düşüyorum ve çıplak sırtımı siyah deri koltuğa dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Hey." Kalçamda bir el hissediyorum ve sıçrayıp gözlerimi açıyorum. Dillan orta konsola doğru eğilmiş, bir eli kalçamda, diğeri yüzümü kavıyor. *Arabaya ne zaman bindi?*

"Dışarı çıkmak zorunda değiliz," diyor bana.

"İstiyorum." Bu geceyi, kavgayı ve her şeyi berbat ettiğim gerçeğini unutmak istiyorum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." *Yalan.*

Ama o bunu yutmuşa benziyor çünkü arabayı çekip gidiyor. Başımı tekrar koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, başımın döndüğünü hissediyorum ve dilimin ağırlaştığını fark ediyorum.

DILLAN arabasını kırmızı bir Maserati'nin yanındaki park yerine çekiyor ve Emilee için yolcu tarafındaki kapıyı açmadan önce Titan'ın inmesini izliyorum. Sonra Jasmine yanaşıyor ve beyaz BMW i8'den iniyor.

Dillan elimi tutuyor ve tıklım tıklım dolu otoparkta yürüyoruz. Bir binanın etrafından dolanırken, içeri girmek için bekleyen uzun bir kuyruk görüyorum. "Her zaman bu kadar kalabalık mıdır?" diye soruyorum.

"Ah, evet." Bana cevap veren Jasmine, kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Sırada bekleyen herkesi geçip bir dizi merdiveni çıkarken Dillan'ın arkasından yetişmeye çalışıyorum.

"Krallar." Elinde pano olan bir adam bize gülümsüyor. "Bu gece hepinizi beklemiyordum."

Cross ona "Son dakika kararı," diye bilgi verdi.

"Nasıl olduğunu bilirim." Adam bir şeyler yazıyor ve sonra bizim için kapıları açıyor. "Bize on dakika verin, Damian her zamanki masanızı hazırlayacak."

Binaya giriyoruz ve yüksek bas sesi kulaklarıma çarpıyor. Topuklarımın altındaki zemin titriyor ve ışıklar yanıp sönererek herhangi bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor. "Buraya çok sık gelir misin?" Dillan'ın kulağına bağıyorum.

Başını sallıyor ve eğilerek benimkine doğru konuşuyor. "Cross ve Grave eskiden öyleydi."

Daha önce hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim. İnsanların kulüplerde dans ettiği dizi ve filmler izlemiştim ama burası üç katlı. Sağımızda ve solumuzda birer bar, ortada da bir dans pisti var. İlerideki merdivenler çatı katına çıkıyor. Yukarı baktığımda, birinci kata bakan insanlar görüyorum.

Cross ve Alexa bizi arkadaki bara götürürken Dillan beni insan kalabalığının arasından çekiyor. Eğildi ve sordu, "Ne istersin?"

Geri çekilip gözleriyle buluştum. Limuzinde ona ilk baktığım anda, bir erkeğe göre muhteşem olduğunu düşünmüştüm. Kötü ama yine de güzel. Yüzünde her zaman dünyadan nefret ediyormuş gibi bir ifade var. Belki de sadece ben ve onu soktuğum durum yüzündendir. Ama şu anda, yanıp sönen neon ışıklarıyla, şimdiye kadar gördüğüm en güzel mavi renkte parlıyorlar. Sanırım alkolün etkisi olabilir. Alkolün normalde çekici bulmayacağınız birini çekici bulmanızı sağladığına dair bir söz yok mu? Öyle olsa bile, bu o olamaz çünkü onu zaten öyle buluyorum.

"Şaşırt beni," diyorum uyuşan dudaklarımı yalayarak ve gözleri harekete kayıyor.

Uzarak yüzümü kavıyor, gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce başparmağı yüzümde geziniyor. Kalçalarım geriliyor ve dudaklarım aralanıyor. Onunkini benimkinde istediğime dair açık bir davet.

Ama geri çekiliyor ve bara dönüp içki siparişi veriyor. Omuzlarım düştü.

Tabii ki beni herkesin içinde öpmeyecek. Bu sahte bir ilişki. Gerçek değil. En azından dünyayı inandırmaya çalıştığı şey değil. Evet, seks yaptık ama elbisemi yukarı itip beni barın üzerine domaltıp herkesin gözü önünde sikecek değil ya.

O lanet olası Dillan Reed-Bones, bir kral. Multimilyarder. Muhtemelen şu anda en az yüz kadın telefonunu patlatıp onu sikmek için yalvarıyordur. Dışarıdayken benimle ilgileniyormuş gibi davranmak onun playboy şöhretini mahveder.

Arkasını dönerek bana bir içki uzatıyor. Pipeti dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. Gözlerim kapanıyor ve meyveli sıvı boğazımdan aşağı kayarken inliyorum. Kahretsin, bu çok iyi. Alkol mü bu?

Onları açtığımda, beni izlediğini gördüğümde dudaklarım hala pipetin etrafında, donup kalıyorum.

İçkiyi geri çekiyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Bu iyi." Rol yapıyorum.

Bana doğru adım atarak elimdeki içkiyi alıyor ve barın üzerine koyuyor. "Beğendiğimi söyledim," diye bağıriyorum müziğin üzerine, ilk seferinde beni duymadığını düşünerek.

Eli boynuma düşüyor ve yutkunuyorum, tüylerim diken diken oluyor. Başını eğerek kulağıma fısıldıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Omurga. "Dans et benimle."

Cevap beklemeden çekiliyor ve elimi tutup beni dans pistine sürüklüyor. İnsanlar sanki o Musa'yım gibi yanımdan ayrılıyor ve erkekler sanki onu şahsen tanıyorlarmış gibi başlarını sallıyorlar.

SoMo'dan "Want It" çalmaya başladı. Endişeyle etrafıma bakıyorum ama o yanağımı okşuyor.

"Bana bak."

"Daha önce hiç dans etmedim," diye itiraf ediyorum. Beni vücuduna yaklaştırmasını ve ellerini üzerimde gezdirerek tenimi ısıtmasını istememe rağmen kalbim gerginlikle çarpıyor. Kahretsin, azgın ve sarhoşum.

"Her şeyin bir ilki vardır." Bana seksin acı vereceğini söylediğinde ona söylediğim şeyi tekrarlıyor.

Beni içine çektiğinde eriyorum. Elleri vücudumu kavıyor, kalçalarımı müziğe göre hareket ettiriyor. Gözleri o kadar dikkatle benimkilerin üzerinde ki ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Beni becermeni istiyorum," diyorum, aklımdan geçenleri bilmesini istiyorum. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. Diğerleri bize doğru koşarken olabildiğince yakın olmaya ihtiyacım vardı.

İnliyor, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ama dokunacak kadar değil. Bir kez daha, beni herkesin içinde öpmeyi reddediyor. "Mia..."

Başımı yana kaydırarak dilimi boynunun yanından kulağına doğru gezdiriyorum ve "Nasıl istersen" diye ekliyorum.

Elleri kalçalarımı acıyla kavıyor ve gözlerimi kapatıyorum, içimde olduğunu ve bunu yaptığını hayal ediyorum. Beni morartıyor. Beni işaretliyor.

Ellerinden biri çıplak sırtıma doğru kayıyor ve saçlarımı kavıyor, yüzümü boynundan çekerek beni yanıp sönen ışıklar altında ona bakmaya zorluyor. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Kink," diyorum ve bu kelime üzerine kaşlarını kaldırıyor. "Hoşlandığın şey bu, değil mi?" Ellerimi boynundan çekip düğmeli bluzunun yanlarından aşağı kaydırıyorum ve gergin kaslarını hissediyorum. Ağzımı sulandırıyorlar.

Belki safım, belki de bir erkeği memnun etmek için her şeyi yapabilecek aptal kızlardan biriyim, ama daha fazlasını istiyorum. Belki de bu benim içindir. Dillan Reed'in beni becermesini, bana sahip olmasını istiyorum. Beni tüketmesini. Bektan hayatımdaki diğer her şeyi aklımdan çıkarıp bana yeni bir şey öğretmesine ihtiyacım var. Bana bir kralla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterebilirsin.

Bana baktı, gözleri alkolden ağırlaşmıştı. Onu nasıl seviyorsam öyle becermemi istediğini söylediğinde aklını kaçırdığını düşündüm. Benden önce hiç cinsel partneri olmadığını biliyorum, ama onu becermekten zevk almadığımı nasıl düşünebilirdi? Sonra Kink'ten bahsetti ve her şey anlam kazandı. Yani ona hükmetmemi istiyordu.

Bunu düşünmediğimi söyleyemem. Geçmişte kadınlarla hep böyle oldum. Ama hepsi bir tür amaca giden yoldu. "Emin misin?" diye sordum.

Başını sallıyor, gözleri dudaklarımda, elleri kalçalarımı kavlıyor. Çok sertleştirdim ve o da bunu biliyor. Vücudunun sikime karşı sallandığını, beni kızdırmaya çalıştığını hissedebiliyorum. O kelimenin anlamını bile bilmiyor ama ben ona öğreteceğim.

Bu gece farklı bir şey istiyor, ben de ona vereceğim. "Hadi gel." Bir elimle onu dans pistinden çekerken diğer elimle cep telefonumu çıkarıyorum. The Palace'ın müsaitlik durumunu kontrol ettikten sonra cebime geri koyuyorum. "Biz çıkıyoruz," diyorum çocuklara.

"Hemen gidiyor musun?" Jasmine, Mia'ya bakarak sızlanıyor. Emilee'nin ona uzattığı içkiden kalanları mideye indirmekle meşguldü.

"Evet. Krallığa gidiyoruz."

Titan gülümsüyor, tam olarak ne yapmak üzere olduğumu biliyor. Daha önce de aynı odayı paylaşmıştık. "İyi eğlenceler." Mia'ya göz kırpmıyor ve Mia'nın sözleri karşısında şaşkınlıktan kaşlarının çatılmasına neden oluyor.

Onu kulüpten çıkarıp arabama götürüyorum ve yolcu kapımı açıyorum. Kasabanın içinden geçip Kingdom'da Kings'in paylaştığı özel garaja girerken sessizliğini koruyor.

Arabadan inmesine yardım ederek özel girişe doğru ilerliyoruz. "Burada ne işimiz var?" diye soruyor.

"Göreceksin," diyorum belli belirsiz.

Nigel köşede bir masanın arkasında duruyor. "Bones, her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ona başımı salladım. "Evet. Bu gece burada kalacağız."

Cüzdanımdan bir anahtar kartı alıp okutuyorum. Asansörün kapıları açılıyor ve içeri giriyoruz. On altıncı kata basıyorum, kapı kapanır kapanmaz kolunu tutuyorum ve yüzüme bakması için onu döndürüyorum. "Fikrini değiştirmek için çok geç değil," diye fısıldıyorum yüzünü kavrayarak.

Bana sarhoş bir gülümseme veriyor ve sonra dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırarak hazır olduğunu bana bildiriyor.

Asansör çalışıyor ve bir koridordan geçerek üzerinde *Saray yazan bir* kapıya varıyoruz - *her Kraliçe'nin bir saraya ihtiyacı vardır*, pembe altınla yazılmış. Kapının kilidini açmak için şifreye basıyorum, onun için açıyorum ve onu içeri alıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MIA

ELİNİ belime koyarak beni loş bir odaya götürüyor. Tek bir mor ışığın üzerimizde parladığı geniş bir fuayesi var. Bana kulübü hatırlatıyor, sadece yanıp sönme hareketi yok.

Koridordan geçip açık bir odaya girdiğimde gözlerim hızla etrafı tarıyor. Kink'e benziyor. Sadece daha küçük bir versiyonu. İnsanların izlemesi için ayrı odalar ya da pencereler yok. Sadece biz, ben ve o.

"Burası neresi?" Bank gibi görünen bir yere doğru yürürken soruyorum. "Burası da mı Kink?"

"Hayır," diye cevap veriyor, arkamdan yaklaşarak. Belime uzanıyor, elleri elbisemin yırtmacına kayıyor ve parmakları tenimde gezinip tangama girerken nefesim kesiliyor. Başımı omzuna yaslıyorum. "Burası Saray. Kraliçelerimiz kullanır."

"Queens?" Fısıldıyorum, kalçalarım onun eline doğru çarpıyor, sessizce daha fazlası için ona yalvarıyorum.

Boştaki eli boğazımı sarmak için uzanıyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor. "Krallığın bir eskort servisi var. Onlar bizim Kraliçelerimiz."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Dillan." Elim onunkini buluyor ve bileğini kavıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen."

Yüzümün yan tarafını öpüyor ve sonra iki elini de çekerek tenimi soğuk bırakıyor. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor usulca.

Tereddüt etmeden "Evet," diye cevap veriyorum. Çünkü biliyorum. Hayatım pahasına. "Arkanı dön."

Emrini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Sesi o kadar soğuk ki, tıpkı limuzindeki ilk gecede olduğu gibi. Bana inkar edemeyeceğim bir şey yapıyor. Beni tahrik ediyor. Bana söyleneni yapıp, yüzümü ona dönüyorum. Uzandı ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi. Dudaklarımı ayırıyorum ve o da parmağını ağzıma sokuyor. Onu emiyorum ve o bir hırıltı çıkarıyor.

Geri çekilerek parmaklarını elbisemin iki askısına geçiriyor ve elbiseyi vücudumdan aşağı doğru itiyor. Kıpırdamadan duruyorum, topuklarımın üzerine düşmesine izin veriyorum.

Elimi tutarak içinden çıkmak için beni öne doğru çekiyor ve bedenim onunkine doğru itiliyor. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, kalbimi hızlandırıyor. Bir hafta önceki o ilk geceden beri en az on kez seks yaptık ve artık acımıyor. Acıyor, evet, ama acı verici değil. Sadece onun tatmin edebileceği donuk bir sızıya, bir ihtiyaca dönüştü.

Ellerini tangamın içine sokuyor ve o da titreyen bacaklarımdan aşağı düşüyor. "Topuklu ayakkabılarını çıkarmayacaksın," diye beni bilgilendiriyor.

Başımı salladım. "Tamam." Şu anda hemen hemen her şeyi kabul edebilirim.

Elimi tutarak beni odanın ortasında duran büyük yatağa götürüyor. "Yatağın üzerine sürün, yüzün ayaklığa dönük olsun." Bu emir üzerine kıcıma bir tokat atıyor ve ben de bıraktığı acıyla inliyorum.

Ben dizlerimin üzerine oturup ona bakarken o yatağın ucuna gidiyor. Üzerinde üç delik olan ahşap görünümlü uzun bir ayaklık var. Kilidini açıp yukarı çekiyor. "Buraya gel." Boştaki eliyle ilerlememi işaret ediyor.

Sinirle yutkunarak ona yaklaşıyorum. "Her delikten bir el. Başını ortadan geçir."

Kalbim hızla çarpıyor ve bir an duraksıyorum, gözlerim onun bakışlarıyla buluşuyor. Sanki dediğini yapacak cesaretim olup olmadığını ya da geri adım atıp atmayacağımı sorar gibi kaşlarını çatıyor. Derin bir nefes alarak eğiliyorum ve kollarımı boynum için olanın iki yanındaki deliklerden geçiriyorum. Uzanıp sırtımdaki saçları yüzümün yanından sarkacak şekilde fırçalıyor ve üst yarısını kapatmadan önce yerine kilitlediğini görmek için bakıyorum.

Bacaklarımdaki ağrıyı hafifletmek için dizlerimin üzerinde kayıyorum.

Hiçbir şey söylemeden gözden kayboluyor ve ben de onu takip etmeye çalışıyorum, ama eğildiğim için yere bakmak zorunda kalıyorum. Başımın arkası ayaklıklara çarpıyor ve başımı tamamen yukarı kaldırmam imkansız hale geliyor. Ağır nefes alış verişimden ve kulaklarıma hücum eden kandan hiçbir şey duyamıyorum. Kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama delikler çok küçük. Beni yakaladı.

ve ben dizlerimin üzerinde sızlanarak kayıyorum.

"Daha başlamadım bile, güzelim." Kukumun sıkıldığını hissederken gözlerimi kapatıyorum. Lanet olsun. Sadece sesi bile boşalmak istememe neden oluyor.

Yatak arkamda eğiliyor ve bacaklarımı kapatmaya gidiyorum, ama kalçamın iç tarafına tokat atıyor. "Onları açık tut."

"Dillan." İsmi nefesimi kesiyor. Başım öne eğik, saçlarım yüzümün büyük kısmını örtüyor. "Lütfen."

Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine sağ ayak bileğime bir şeyin dolandığını hissediyorum. Sonra bacaklarımı birbirinden daha da ayırıyor, kıcımlı biraz daha aşağı indiriyor ve sırtımı daha fazla kavislendiriyor. Vücudumu acı verecek kadar esnetirken ağlamamak için alt dudakımı ısırıyorum. Bir şey diğer ayak bileğimi sarıyor ve artık bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Tamamen hareketsizim.

Parmaklarının amımın üzerinde gezindiğini, bir parmağını içime sokmadan önce ıslaklığı bulaştırdığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Bedenimi ona doğru itmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Hayal kırıklığı içinde ellerimi yumrukluyorum.

Sabırsızlığıma kıkırdıyor. "Çok açgözlüsün. Bunu sevdim." "Lütfen?" Ayaklığı karşı savaşıyor yalvarıyorum.

"Çok ıslaksın, Mia." Parmakları tekrar içime giriyor ve beni onlarla becermeye başladığında inliyorum. Ama çok geçmeden gittiler.

"Dillan," diye homurdandım. Bana işkence edeceğini bilmiyordum. "Evet, güzelim?" Ses tonundaki kahkahayı duyabiliyorum.

"Becer beni," diyorum nefes nefese, sesimin ne kadar çaresiz çıktığını ya da vücudumun onun görmesi için nasıl ardına kadar açıldığını umursamadan.

BONES

Yataktan kalkıp takım elbisemin ceketini silkiyorum, ardından kravatımı düğmeli ceketimden söküyorum. Kol düğmelerimi çözmek için acele etmiyorum, gözlerim yatağa sabitlenmiş onu yutuyor. Topuklu ayakkabıları dışında çıplaktı. Ayak bileklerini yatağın iki yanına bağlanmış kayışlarla sabitlenmiş deri kelepçelere yerleştirdim ve bacaklarını benim için tamamen açık tuttum.

Onu soktuğum pozisyonla savaşıırken mükemmel dudaklarından inilti ve hayal kırıklığı inlemeleri geliyor. Yatak odasının içinde ve dışında her zaman kontrole ihtiyacım olmuştur. Ve ben nasıl istersem o da vücudunu bana teslim ediyor. Sadece bir aptal bunu es geçer.

Düğmeli bluzum omuzlarımdan düşüyor ve yatağa geri sürünüyorum. Sırt üstü uzanıyorum ve başımı bacaklarının arasına kaydırıyorum, böylece amı tam yüzümün önünde. Sırılsıklam olmuş ve almam için yalvarıyor. Kollarımı kalçalarına doladım ve onu yüzüme doğru çektim. Yeni pozisyonda ağlarken çıkardığı ses beni sadece gülümsetiyor.

Amını yalıyorum. Şişmiş klitorisini ağızma alırken vücudunun gerildiğini

hissediyorum. Çıkardığı ses beni hırlatıyor. Sikim pantolonuma karşı zorlanıyor. Ama şu an onunla ilgili.

"Oh, Tanrım..." Nefes nefese.

Yavaşlamıyorum. Ona karşı yumuşak davrandım. Bazıları buna sevişmek bile diyebilir. Ama onu gerçekten becerme şansım olmadı. Onu benim yapma. Onu kullanma. Bu o şans.

Kollarımı kalçalarının etrafından çekerek, ağzım onu becermeye devam ederken parmaklarımı içine sokuyorum.

Ağzıma karşı sallanıyor, vücudu geriliyor. Adımı söylerken çıkardığı ses kulaklarımı delip geçiyor ve ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum.

Pes etmiyorum ya da durmuyorum. Hayır, yüzümün her yerine boşalana kadar daha da sertleşiyorum.

Altından çekilip doğruluyorum ve ıslak dudaklarımı yalarken ona bakmak için dönüyorum. Titriyor, vücudu ter içinde ve nefesini tutmaya çalıştığını duyabiliyorum.

Yataktan kalktım ve onun önünde durdum. "Benim sıram, güzelim." Aşağı uzanarak pantolonumun fermuarını açtım ve sertleşmiş aletimi çıkardım. Başı ayaklıktan sarkıyor, saçları o kadar uzun ki neredeyse yere değecek.

Aşağı uzanarak hepsini ellerimde topluyorum ve boynunun dibinde tutup aynı anda kaldırıyorum. "Benim için açıl, Mia. O güzel dudaklarını becermemin zamanı geldi." Henüz bana oral seks yapmadı.

Aletimin başını ayırık dudaklarında gezdiriyorum ve o da sulu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "İşte bu kadar." Ona gülümsüyorum. "İyice aç." Kalçalarımı ileri doğru itiyorum ve o geri çekilmeye çalışıyor. Ağzının daha önce hiç sikilmediğini biliyorum, bu yüzden elimden geldiğince nazik olmaya çalışacağım, ama ona hiçbir şey için söz vermeyeceğim.

Daha da sokunca tıkanıyor, ben de çekiyorum. Öksürüyor, ben de iki parmağımı ağzına sokuyorum ve yüzünden taze gözyaşları akıyor. Ne kadar ileri gidebileceğime karar veriyorum ve nefesini tutması için ona bir saniye vermek üzere parmaklarımı ağzından çekiyorum. "Burnundan nefes al, Mia," diyorum ona.

Aletimi tekrar kavrayıp bekleyen ağzına geri sokuyorum ve bırakmak yerine tabanını sıkıca kavrayıp onu becermeye başlıyorum. Gözlerimi kapatıp başımı geriye atıyorum ve sikimi ağzına sokarken elimi şaftımda ve piercinglerimde yukarı aşağı kaydırıyorum.

Kusuyor, ama ben görmezden geliyorum. Çok iyi hissettiriyor. Boşalmaya çok yakıным. Vücudum sertleşiyor ve onu okşamak için tam zamanında çekiyorum, güzel yüzünün her yerine boşalıyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIA

Yatakta Dillan'ın yanında ÇIPLAK yatıyorum. The Palace'ta duştan yeni çıkmıştık. Vücudum hâlâ titriyor ve yutkunurken canım acıyor. Ama gülümsemeden duramıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Kullanılmak bu kadar iyi hissettirmeli mi?

Elini belime doğru kaydırıyor ve vücudunu yanıma doğru çeviriyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, ön koluna dayanarak bana bakıyor.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Harika."

Gözleri gözlerimi arıyor ama mutluluktan eser yok ve gülümsemem duraksıyor. "Nasıl hissediyorsun?" Sözcüklerimin üzerinde tökezliyorum.

Cevap vermiyor. Onun yerine eli vücudumda ilerliyor ve parmaklarını boğazıma doluyor. Boynumu büküp ona karşı yutkunuyorum ve irkiliyorum. Mavi gözleri sertleşiyor ve kalbim yeniden çarpmaya başlıyor.

"Seni incittim," diyor usulca.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum."

Ayağa kalkıyorum ve eli boynumdan düşüyor. Ayağa kalkıyorum ve çıplak vücuduna sarılıyorum. Elleri çıplak kalçalarımın gidiyor. Göğsüne bakıyorum. Diğerlerinin yanı sıra üzerinde eğik bir taç olan bir kafatası dövmesi var. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. "Bones ismini nasıl aldın?" Merak ediyorum.

Uzanıp saçımın birkaç telini parmağının etrafında döndürüyor. "Sürekli kardeşime sataşan bir çocuk vardı. Birkaç kez oturup izledim ama müdahale etmek istemedim. Bunun onu daha da kötüleştireceğini düşündüm. Sonra bir gün okul bitti ve çocuğun kardeşimin yüzünü duvara çarpıp burnunu kırdığını gördüm. Onu Grave'in üzerinden çektim ve çıplak ellerimle yirmi kemiğini kırdım. Uzaklaştırma cezası aldım." Omuz silkiyor. "Ama okula döndüğümde herkes bana Bones derdi. Öylece kaldı."

"Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"Uh..." Gözleri benimkilere dönmeden önce göğüslerime kayıyor. "Ortaokul."

Gözlerim büyüdü. "Çok gençtin."

Başını sallıyor. "Bize genç yaşta nasıl dövüşüleceği öğretildi."

"Kardeşlerim gibi," diye fısıldıyorum ve gözleri yumuşuyor. "Hiç hayatının farklı olmasını diledin mi?"

Cevap vermiyor ama eli saçlarımdan düşüyor.

Gözlerim boynundaki dövmeye kayıyor, gözleriyle buluşamıyorum. Ayağa kalkıyor, elleri yüzümün iki yanını kavıyor. Yavaşça alnımdan öpüyor.

"Mia-"

Çalan telefonu onu böldü. Kalçama dokunuyor ve ben de üzerinden sürünerek kalkıyorum. Sırt üstü uzanarak yataktan kalkışını ve pantolonunun yerde durduğu yere gidip cebinden telefonunu çıkarışını izliyorum. "Alo?" Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet. Otuz dakika içinde orada olabilirim." Telefonu kapatıyor ve elbisemle iç çamaşırlarımın yerde durduğu yere doğru yürüyor.

Bana geri dönüyor ve eğilip dudaklarımı nazikçe öptükten sonra göğsüme bırakıyor. "Giyin. Gitmemiz gerekiyor."

"Nereye gidiyoruz?" Doğrudum.

Banyoya girmeden önce "Seni eve bırakmaya götürüyorum," diyor ve bana söyleyeceği tek şeyin bu olduğunu biliyorum.

BONES

Ertesi sabah, cep telefonum çaldığı sırada masama oturdum. "Alo?" Kim olduğunu görünce cevap verdim.

"Mia Rosa Bianchi," diyor Marsha Wells selamlarken.

Sandalyeme geri oturdum. Kahretsin, bunu bu kadar çabuk öğrenmesine ben bile şaşırdım. "Birisi gerçekten ev ödevini yapmış."

"Pek sayılmaz." Homurdanıyor. "Her ne kadar övgü almak istesem de, bu isimsiz bir ihbardı."

"İsimsiz ihbar," diye tekrarlıyorum, bu kelimelerin kulağa hoş gelmemesinden hoşlanmıyorum.

"Evet. Geldiğiniz anda birlikte iki fotoğrafınızı çektim ve yayınladım. Birinin benimle iletişime geçmesi sadece bir saat sürdü."

"Anlıyorum."

"Benden daha büyük bir hikaye saklıymuşsun gibi hissediyorum." "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Aynı isimsiz arayan kişi Luca'nın ateşli silah yaralanması nedeniyle hastanede olduğunu da söyledi."

Dişlerim gıcırıyor. "Her kaynağa inanamıyorum ..."

"Doğru. Ama Haven restorandan çıktıktan sonra onu takip edecek birini buldum. Neden doğruca hastaneye gittiğini açıklamak ister misin? Bana Oliver Nite'in da orada görüldüğü söylendi."

Buna bir şey demiyorum.

Sessizliğime gülüyor. "Bana daha iyi bir hikâye anlatman için sana yirmi dört saat veriyorum Bones, yoksa Luca'nın hikâyesini tüm internete yayarım."

Elim hücreyi kavriyor.

"Güzel bir kız." Devam ediyor. "Tam olarak bir mafya prensesinin nasıl görünmesini bekliyorsam öyle."

Mia hakkında konuşma şeklinden hoşlanmıyorum, sanki onu tehdit ediyormuş gibi. "Marsha-"

"Kimsenin onun varlığından haberdar olmamasının bir nedeni olduğunu tahmin ediyorum. Dünyaya onun varlığını ve Luca'nın komada olduğunu söylediğimde, kafasında büyük bir hedef olacak. Başına bir şey gelirse yazık olmaz mı?" *Tıklayın.*

"Allah kahretsin." Tam kapı açılırken telefonumu fırlatıyorum. Titan içeri giriyor, odanın içinde uçarken çarpmamak için geri sığıyor.

Halının üzerinden almak için eğiliyor. "Bir ziyaretçiniz var," diye anons ediyor.

"Meşgulüm," diye homurdanıyorum.

"Bones?" Haven yumuşak bir sesle arkasından giriyor. Başımı sallıyorum. "Zamanım yok..."

"Özür dilemeye geliyorum."

"Ona ihtiyacım yok." Kapıyı gösteriyorum. "Git."

"Bones, lütfen?" Gözleri yaşla doldu.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Ben ..."

"Jasmine bu sabah erken saatlerde hastaneye geldi. Mia'yla ilgili her şeyi anlattı. Neden yapmadın...?"

"Senin bilmeni istemedi. Onu suçlayacağını düşündü." "I ..."

"Sen de öyle yaptın. Yani onu haklı çıkardın," diye belirtiyorum.

Alt dudağı titremeye başladı. Bugün bu saçmalık için zamanım yok.

"John Bianchi'yi öldürmeni istiyorum."

Titan homurdanıyor.

"Bir seçenek olsaydı bunu yapmaz mıydım sanıyorsun?"

Homurdanıyorum. "Olmak zorunda." Devam ediyor. "Bu bizim tek seçeneğimiz."

"Hayır, değil," diye çıkışıyorum. "Hayatımız boyunca mafyayla iş birliği içindeydik Haven. Eğer onu öldürürsek, başımıza bir hedef koymuş oluruz. Tüm müttefiklerimiz bize sırt çevirir." Başımı sallıyorum.

"Lütfen?"

"Hayır, Kralların geri kalanını tehlikeye atmayacağım." John'un ortaya çıkmamasını da garip buluyorum. En büyük oğlu vurulduğu için yoğun bakımda ve babası ortalıkta yok. Bu işte bir terslik var. John Bianchi sadist bir pislik ama Luca Vegas'taki her şeyi babası için yönetiyor. Nite'in şimdilik operasyonu devraldığını biliyorum ama yine de John'un şimdiye kadar kendini burada tanıtmış olması gerekirdi.

"Luca Mia'yı kurtarmak için her şeyi yapar."

"Onu terk etti!" Bağırıyorum. "Onu tüm hayatım boyunca tanıyorum. Son on yıldır onu neredeyse her gün görüyorum ve bir kez bile ondan bahsetmedi." Onu gördüğümde itiraf etme şansı bile vardı ama o sır olarak saklamayı tercih etti.

"Onu gönderen oydu." Burnunu çekiyor.

Homurdanıyorum. "Bu daha az mantıklı."

"Onu kurtarmak için," diye ekliyor Haven.

"Bunun ona ne faydası oldu ki?" diye itiraz ediyorum.

"Luca ölene kadar durmayacaklar. Onu önemseyen tek kişinin o olduğunu biliyorlar."

Biliyorum ama bunu kendime saklıyorum. Bu yangına körükle gitmek için zaten çok fazla şey oluyor. Haven nasıl hissettiğimi bilseydi, bunu bana karşı kullanırdı. Kendimi zaten suçlu hissettiğimden daha fazla suçlu hissetmeme neden olur.

"Ben hamileyim." Ağlamaya başladı.

Dirseklerimi masama çarpıyor ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. *Yine boktan bir gün olacak.*

"Siktir," diye fısıldıyor Titan, yüzünü Strip'e bakan tavandan tabana pencerelere dönerek.

Titan ve pencerenin yanındaki kanepeye oturduğunda odayı sessizlik kaplıyor. Kapım sessizce açılıyor ve Mia'nın odaya girdiğini görmek için başımı çeviriyorum. Haven'ın gözlerini kucağındaki ellerine dikmiş oturduğunu fark edince duraksıyor.

Haven derin bir nefes alarak yumuşak bir sesle konuşuyor: "Hamile kalmaya çalışıyorduk ve ben geç kaldım. Sadece hissettim. Geç kaldığımı biliyordum. O eve gelene kadar bekleyemedim ve koşup bir test aldım. Glass'a gittim. Önce tuvaleti kullandım çünkü testi ona göstermek istiyordum. Yukarı çıktığımda

merdivenlerde, koridorda yatıyordu. Arka kapı henüz kilitlenmemiştir bile." Sulu kehribar gözleri benimkilerle buluştu. "Luca'nın kardeşlerini ve John'u bulmanızı istiyorum. Onları öldürmenizi istiyorum."

"Bunu yapamayız. Üzgünüm ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Konuşan Titan.

"Bu her şeyi değiştirir!" diye bağıyor, ayağa fırlıyor ve ona doğru dönüyor. "Ailemi kurtarmak için onları öldürmeni istiyorum. Mia'yı, Luca'yı ve bebeğimizi kurtarmak için." Bir hıçkırığı susturmak için ağzını kapatıyor ve Mia arkasından yaklaşıp elini omzuna koyuyor. Haven arkasını döner ve Mia onu kucaklarken hemen kollarını açar. İkisi de ağlıyor.

Yerimden kalktım ve Titan'a doğru yürüdüm. "Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor bana.

"On beş dakika içinde bir toplantı düzenle. Herkesi oraya topla. Haven da dahil ama bana Mia'yla bir dakika verin."

Başını sallıyor ve kızlara doğru yürür. Onları birbirinden ayırır. "Hadi, gidip size su getirelim."

Mia gözlerini siliyor, sonra ellerini kot pantolonuna sürüyor.

Telefonumu Titan'ın koyduğu masadan alıp son numarayı geri arıyorum.

"Evet?" diye kelimeyi uzatıyor.

"Daha iyi bir hikâye var. Ama bana Cuma gününe kadar süre vermeniz gerekiyor."

"İyi olsa iyi olur" demeden önce cevap vermesi birkaç saniye sürüyor.

Sonra telefonu kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Mia bana soruyor.

"Ne yapılması gerekiyorsa." Sonra elini tuttum ve onu ofisimden çektim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MIA

DILLAN BENİ koridorda sürükleyerek bir çift cam kapıya götürüyor ve beni içeri itiyor. Uzun, siyah bir masanın üzerinde kafatası oyulmuş ve her iki ucunda da Krallık var. Masanın başındaki sandalyeyi çekiyor ve beni oraya oturtuyor.

"Burada ne işimiz var?" Ben soruyorum.

"Bir toplantı yapıyorum. Diğerleri her an burada olabilir," diye cevap veriyor ve saatini kontrol ediyor.

Kapı açılıp Kralların geri kalanı içeri girince başımı kaldırıp bakıyorum. Dün akşamki yemekten beri Grave'i ilk kez görüyorum. Benden hoşlanmamasının beni bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyorum. Sanki onun çevresinde olmak için kendimi kanıtlamak zorundaymışım gibi. İşin üzücü tarafı, bunu istiyorum.

"Neler oluyor?" Cross, Titan'ın arkasından girerek soruyor.

Dillan herkesin içeri girmesini ve yerleşmesini bekliyor. Haven yanıma oturuyor ve bir su şişesine sıkıca tutunuyor. Dillan oturduğum sandalyenin arkalığını kavırıyor ve üzerine eğiliyor. "Az önce Marsha'yla konuştum. Dün geceki planım geri tepmiş."

"Nasıl yani?" Grave soruyor. Daha dik oturarak dikkatini kardeşine verir.

"Ne kadar kötü?" Cross soruyor.

"Oldukça kötü," diye cevap veriyor sandalyeyi iterek. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. "İsimsiz bir arayan Mia'nın kim olduğunu ona bildirmiş."

Titan kaşlarını çatır. "Bunun neresi kötü? Onun adının duyulmasını istedik."

Dillan sözlerine şöyle devam ediyor: "Doğru ama arayan kişi Luca'nın bir kurşun yarası nedeniyle hastanede olduğunu da söyledi."

Titan homurdanıyor. "Her yerde gizlilik anlaşmalarımız var. O ulaşıyor ..."

"Dün gece restorandan hışımla çıktığında Haven'ı takip eden biri vardı. Doğruca onu görmeye gittiğinin ve Nite'in da orada olduğunun farkındalar."

Haven dün geceki tepkisinden dolayı kendini kötü hissederek iç çeker ve yüzünü aşağı indirir.

"Siktir." Grave yumruk yaptığı ellerini büyük masanın siyah yüzeyine vuruyor.

"Asıl soru, bu isimsiz arayan da kim?" Cross talep ediyor.

Grave, "Bianchi'lerden biri olmalı," diye tahmin ediyor.

"Hayır," diye karşı çıkıyor Dillan. "Kurşun yarası dediler. Yara değil. Arayan her kimse gerçeği bilmiyor. Sadece bir kısmını."

"Bianchi'lerden biri olduğundan bile emin olmadığımızı düşünürsek bu mantıklı." Cross omuz silkiyor.

"Luca'nın üzerinde sıkı güvenlik önlemleri aldık. Bu odadakiler dışında ziyaretçisi olmadı." Konuşan Titan oldu. "Nite dışında ve hepimiz onun kimseyle konuşmadığını biliyoruz."

Herkes bana bakıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Ne? Ben bir şey söylemedim."

"Var olduğunu başka kim biliyor?" Grave kaşlarını çatarak koltuğuna geri oturur.

"Hiç kimse," diye
atıldım. "Saçmalık."

"Mezar," diye tersliyor Dillan onu.

"Açık artırma ne olacak?" Titan teklif ediyor. "Onu New York'ta satın aldığını söylemiştin. Orada onu gören insanlar olmalı."

Dillan tekrar başını sallar. "Orada kimse tek kelime etmez. Ağzı çok sıkıdır. Her şey anonimdi. Biri beni tanır ve konuşmaya karar verirse öldürülürdü. Onun adı için hayatlarını riske atmazlardı."

"Bir adam vardı," diyorum ve herkes bir kez daha bana bakıyor.

"Kim?" Dillan homurdanıyor.

"Oradaydı. Daha sonra beni götürdüğü o evde." Dillan'ın beni sürüklediği odada bir adam olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

"Onu hangi cehenneme götürdün?" Grave onu tersler.

İç çekiyor. "Arayan Tristan Decker'dı ve kimseye tek kelime etmezdi."

"Peki şimdi ne olacak?" Cross sorar, belli ki herkes onunla aynı fikirdedir çünkü kimse Tristan denen adamın isimsiz arayan kişi olabileceği gerçeğini tartışmaz.

"Daha iyi bir hikâye sakladığımı düşünüyorum," diye yanıtlıyor Dillan.

"Anlatacak başka bir şey yok." Grave enerji içeceğini bir yudumda geri atıyor. "Luca'yı taşıyabiliriz-"

"Çok riskli." Dillan başını sallıyor, kardeşinin cümlesini bitirmesine bile izin vermiyor. "Hikâyeyi halka duyurmadan önce bana yirmi dört saat verdi. Ona daha iyi bir haberim olduğunu ama bana Cuma gününe kadar süre vermesini söyledim. O da kabul etti."

Odaya sessizlik çöküyor ve sıcaklığın değiştiğini hissediyorum. Terli ellerimi kotuma sürtüp alt dudağımı ısıyorum.

Grave onu kıran kişidir. "Ona ne vereceksin, Dillan?" İlk adını mırıldanıyor ve vücudunun sertleşmesini izliyorum. İçimden bir ses birbirlerine sık sık isimleriyle hitap etmediklerini söylüyor.

"Cuma gecesi..." Bana bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Mia ve ben nişanımızı ilan edeceğiz."

BONES

"SEN DELİRDİN Mİ?" Grave ayağa fırlayarak bağırır.

Dikkatimi Mia'ya vererek onu görmezden geliyorum. Şu anda dehşete düşmüş görünüyor. Gözleri kocaman, alt dudağı titriyor, omuzları sarsılıyor. "Hayır, Dillan. Bunu yapmak zorunda değiliz," diye fısıldıyor.

Grave homurdanıyor, hâlâ benimle oynadığına inanıyor. "Bence bu harika bir fikir." Titan başını sallıyor. "Elbette yaparsın," diye homurdanıyor Grave ona.

"Luca'nın sağlığını ifşa eden isimsiz bir telefon herkesi bir nişandan çok daha fazla tehlikeye atıyor. Daha iyi bir hikâyeye ihtiyacı vardı. Bu daha iyi. Daha büyük," diye açıklıyor Titan.

Grave sert bir kahkaha atar. "Daha iyi bir hikâye, senin ve Bones'un karınızı sıkmeniz olurdu."

Haven başını eğiyor ve Mia'nın iri gözleri Grave'e bakıyor. Grave bunu fark eder ve sırttır. "Müstakbel *nişanlın* bunu sana söylemedi mi?" Mia bana bakıyor ve dişlerim sıkılıyor. "Evet," diye devam ediyor Grave ve gözleri tekrar onunkilere kayıyor. "Bones Emilee'yi lisede ve üniversite boyunca becermeye başladı."

..."

"Mezar," diye uyarıyor Titan.

Bu onu durdurmuyor. "Sonra başı belada olduğu için buraya koştu ve onu Bones ile paylaşacak kadar kibar olan Titan için bacaklarını açmaya başladı-"

"Bu kadar yeter!" Titan ayağa kalkarak bağırır.

"Biliyor musun?" Grave ellerini havaya kaldırır. "Hepiniz istediğinizi yapın ama beni bu işe karıştırmayın. Uğruna kıcıımı yırttığım şeyi bir amcık yüzünden kaybetmeyeceğim ve bizi umursamayan biri için ölmeyeceğim." Arkasını dönüp dışarı çıkıyor, çift camlı kapıyı öyle sert itiyor ki kırılmamasına şaşıyorum.

"Benden ne istersen yaparım ama bu planın işe yarayacağından emin misin?" Cross, Grave'in çıkışını görmezden gelerek bana soruyor. Şu anda masaya bakmakta olan Mia'ya bakıyor ve ekliyor, "Sonuncusu pek iyi gitmedi."

"Evet." Bu noktada, öyle olmak zorunda. Onu dünyaya duyurduktan sonraki adım hep bu olacaktı. Sadece istediğimden daha erken oluyor.

Haven sonunda, "Ben hastaneye gidiyorum," diyerek ayağa kalkıyor. Buradan siktir olup gitmeye hazır.

"Ben de seninle geleceğim." Mia ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı, ben de kolundan tuttum.

"Birazdan orada olacak," diyorum Haven'a ve o da çıkıyor. "Mia-" Kendimi durduruyorum, yaklaşan sahte nişanımız hakkında mı yoksa en iyi arkadaşımın karısını becerdiğim gerçeği hakkında mı konuşmamız gerektiğinden emin değilim. Titan'la evlendiğinden beri Emilee'yle yatmadım. O artık Titan'a ait. Ama Grave'in söyledikleri doğrudu. Bunu inkar edemem.

Mia benim için seçiyor. "Seçme şansım yok, değil mi?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor ve ben de dişlerimi sıkıyorum. "Daha önce hiç seçeneğim olmamıştı. Neden şimdi bir seçeneğim olacağını düşünüyüm ki?"

"Seni koruyorum," diye homurdanıyorum.

"Hayır." Elini tuttuğum yerden çekti. "Babama istediğini veriyorsun." Göğsünü göğsüme bastırarak dişlerini gösteriyor. "Senin kimseye boyun eğen bir Kral olacağını hiç düşünmemiştim. Sanırım yanılmışım." Sonra da hışımla odadan çıktı.

Elimi saçlarımın arasında gezdirerek ofisime doğru ilerliyorum, hala koltuklarında oturup bana bakan Titan ve Cross'u görmezden geliyorum. Tabii ki masama oturduğumda Titan hışımla ofisime giriyor. "Onun hastaneye gitmesine izin mi veriyorsun?"

Başımı eğiyorum. Sadece kendime ait bir gün istiyorum. Sadece bir gün. "Evet." İç çektim.

"Neden?" diye merak ediyor. "Marsha-"

"Dün gece iki fotoğrafımızı paylaşarak Mia'nın kim olduğunu bulmaya çalıştı. Buldu da. Bu sabah istediğim haberi yapmamış olabilir ama Mia'nın yüzü ortalıkta." Tam bunu söylerken telefonum çalıyor ve açtığımda Lola'dan bir mesaj olduğunu görüyorum - New York'ta seviştiğim bir kadın, çok yapışkanlaşıp ailesiyle tanışmamı isteyene kadar. Ondan sonra hemen kapattım. Bir göz attım.

Hey bebeğim, Vegas'tayım.

Gerisini okumaya zahmet etmedim. "Luca'yı görmek istiyorsa onu durdurmayacağım. Ayrıca, Nite yukarıda." Luca'yı taşıttığım özel kanadın her yerinde güvenlik var. Onun ve Haven'ın hayatı da Mia'nınki kadar tehlikede.

"Grave'in seni etkilemesine izin verme," diye yumuşakça ekliyor. "Çok şey yaşıyor."

"Evet, biliyorum." O ve April iyi görünüyor olabilirler ama kim bilir hâlâ ne kadar acı çekiyorlar. Yaşadıkları şeyin bir gecede geçmesini beklemiyorum. "Gidip onunla konuşacağım." Ayağa kalkıyorum.

Titan telefonuna bakar. "Konferans odasından çıktıktan sonra bana mesaj attı. Birkaç saatliğine dışarı çıkacağını söyledi," diye belirtiyor. "Ona bugün izin almasını söyledim ama geri döneceğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Nereye gitti?"

Titan elini yüzünde gezdiriyor. "Bir toplantıya gitmesi gerekiyordu."

Başımı sallayıp yerime oturuyorum ve kardeşimin şu anda neden bu şekilde saldırdığını anlıyorum. O bir bağımlı. Her gün uyanıyor ve kendine eskisinden daha iyi olmak istediğini hatırlatmak zorunda kalıyor. Kendisi için, April için, gelecekteki çocukları için. Ve bazı günler, diğerlerinden biraz daha fazla yardıma ihtiyaç duyarsınız.

Yaşam tercihlerimin buna katkıda bulunduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

Titan masamın karşısındaki koltuğa oturdu. "Peki bu nişan hakkında ..."

"Belki de Grave haklıdır." İçimi çektim. "Belki de ihtiyacım olan zamanı kazanmak için Mia'ya bunu yaşatmaktan daha iyi bir yol vardır." Her ne kadar onu korumak istesem de, planım hayatını daha da kötüleştirmek değil. Ve bu noktada, babasının neyin peşinde olduğundan emin değilim.

"Sadece bir düğünün en iyi seçeneğin olduğunu düşündüğümü hatırlatmak istedim." Başımı salladım. "Öyle demiştin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MIA

Haven'ın yolcu koltuğunda oturmuş, o bizi hastaneye götürürken camdan dışarı bakıyorum. Sonunda kardeşimi görebileceğim ve aklım Dillan'da.

Hayatımın erkeğiyle evlenebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Rüyalar. Hayatınız boyunca bir eve kapandığınızda biriyle tanışamazsınız.

Haven sessizliği bozarak, "Eğer bir anlamı varsa, Bones doğru olduğunu düşünmediği bir şeyi yapmaz," diye konuştu.

"Birdenbire onun tarafına mı geçtin?" Ona doğru bakmayı umursamadan soruyorum.

Derin bir iç çekti. "Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Bones seni koruyabilir."

"Beni kurtaramaz," diyorum usulca. Bunun ne kadar doğru olduğunu bildiğim için göğsüm sıkışıyor. Kardeşlerim nerede olduğunu biliyor ve Luca'yı hastaneye yatırdılar. Yaşam çizgimi kestiler. Dillan üstün olduğunu düşünüyor olabilir ama değil. Olsa bile uzun sürmeyecek.

"Onunla gerçekten evlenmek zorunda değilsin," diye devam ediyor Haven. "Sadece inandırıcı görünmesini sağla. Bir gösteri yap." Gülüyor. "Krallar bu işte iyidir."

Hastaneye giden yolun geri kalanında sessiz kalıyorum. Park ettikten sonra içeri giriyoruz ve asansörü onuncu kata çıkarıyoruz. Kapı açılıyor ve Nite'in bir kapının yanında duvara yaslanmış durduğunu görüyorum. Cep telefonuna bakıyor, bir şeyler yazıyor.

Eskiden ona aşık olduğumu düşünürdüm. Nite benim yaşlarımda varlığını bilen ve kan bağımlı olmayan tek erkekti. Biz küçükken ailem onu evlat edinmiş olsa da. Ama onun böyle olmasının sebebi bendim. Bu yüzden beni asla çekici bulmayacağını biliyordum. Onun gibi erkekler ve Krallar benim gibi kızlara aşık olmazlar. Kız diyorum çünkü onlar kadınları tercih ediyor. Ve ben öyle biri değilim. Hayat tecrübem ya da eğitimim yok. Bundan kurtulmayı başarırsam, yine satılacağım. Her şey soyadımın ne kadar getireceği ile ilgili.

"Herhangi bir haber var mı?" Haven ona sorar.

Başını kaldırıp baktığında başını sallıyor ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Bunu ona ben yaptım. Onu dilsiz yaptım. Çok fazla insan bilmiyor ama sesi olmamasının sebebi benim.

Haven'ı kapıya kadar takip ediyorum ve içeri girmem için kapıyı iterek açıyor. Odası geniş, Vegas'a bakan bir pencerenin yanında bir oturma alanı var. Buradan Strip'i görebileceğimiz kadar yüksekteyiz. Tepesinde Krallık yazan dört kule göze çarpıyor. Sanki bana gülüyorlar. Hayatımın bir şaka olduğunu hatırlatıyor.

Sorun Dillan'ın beni seviyormuş gibi davranması değil. Babamın kazandığını düşünmesine izin verecek olması. Yıllardır boğulurken bunu yutmak çok zor.

"Selam bebeğim," diyor Haven, yatağa doğru yürürken. "Tahmin et seni görmeye kim geldi?"

Gözlerim sonunda kardeşime bakıyor ve midem bulanıyor. Her yerinde tüpler ve kablolar var. Bir tanesi boğazında. Cildi kül gibi görünüyor. Oda beni titreten soğuk bir ürperti yayıyor.

Duruyorum, daha fazla yaklaşmayı reddediyorum.

"Sorun yok," diye fark etti Haven. "Uyanık olmayabileceğini ama bizi duyabildiğini söylüyorlar." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Eminim burada olduğunuzu bilmek hoşuna gidecektir."

Başımı sallıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hayır-"

"Mia." Bana doğru yürüyüp elimi tuttu. "Seni suçladığım için özür dilerim ama bu senin suçun değil. Kendini suçlama."

"Ama öyle." Burnumu çektim. "Ve çok özür dilerim."

"Öyle değil. Hiçbiri değil. Bunu biz de biliyoruz, o da biliyor."

Eğer uyanırsa, benden nefret edecek. Benden uzak durmamı istediğini bilmiyor. Onu aradığımda, bana onunla iletişime geçmememi söyledi. Tek yapabileceğim üzgün olduğumu kanıtlamak, ama nasıl yapacağımı henüz bulamadım.

BONES

Arabamı evin önüne park ediyorum, arka taraftaki garaja çekmiyorum çünkü burada uzun süre kalmayacağım. Saat sabahın ikisini biraz geçiyor ve kapatmak için dörde kadar Glass'ta olmam gerekiyor. Eve girerken durup dinliyorum. Sessizdi. Ya Mia uyuyor ya da bu gece hastanede kalmaya karar verdi. Kingdom'dan erken ayrıldıklarından beri ondan haber almadım.

ve bunun beni ne kadar delirttiğinden nefret ediyorum. Hiçbir zaman bir kadının beni aramasını beklemedim. Ya da nerede olduklarını merak etmedim. Mesaj atamayacak ya da geri arayamayacak kadar meşgul olan hep ben oldum. İlişkiye en yakın olduğum şey Emilee ile lise ve üniversite yıllarımdı. Hiçbir zaman bir çift olmadık, ama özel olduğumuz konusunda bir anlayışımız vardı. Bana yatak odasında ihtiyacım olanı yapışkan kız arkadaş saçmalığı olmadan verdi. Benden onu sevmemi beklemiyordu, ben de seviyormuşum gibi davranma ihtiyacı hissetmiyordum.

Yatak odasına doğru ilerleyip kapıyı açtığımda onun yatakta olduğunu görüyorum. Nite bana daha önce Luca'yı bir süre daha komada tutmayı planladıklarını bildiren bir mesaj atmıştı.

Cep telefonum çaldı ve aşağı bakınca April olduğunu gördüm. "Alo?"

"Bones," diye fısıldıyor adımı. "Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Hayır. Sen iyisin. Her şey yolunda mı?" Bu soruyu sorarken çoktan evimin ön kapısına doğru yürüyorum ve verandama çıkıp onlarınkine bakıyorum. Evin içindeki birkaç ışığın açık olduğunu görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Sahibi olduğu çiçekçi dükkânı nedeniyle her zaman erken kalkar, bu yüzden bu kadar geç kalkması garip.

"Bu Grave." İç çekiyor. "Titan'ı aramayı denedim ama cevap vermedi. Sonra arabayı dışarıda park halinde gördüm."

O daha cümlesini bitirmeden ben taş basamaklardan aşağı koşuyorum.

O sormadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Buraya gelebilir misin?"

"Ben zaten yoldayım. Sorun nedir?" Soruyorum, kalbim hızla çarpıyor, en kötüsünü düşünüyorum. Aklıma ilk gelen, ilacının nüksettiği idi; çok fazla hap yutmuştu. Kendi kusmuğunun içinde yüzüstü yatıyor ve onun hareket ettiremeyeceği kadar ağır.

"Bilmiyorum." April burnunu çekiyor. "Benimle konuşmuyor. Titan'ı aramayı denedim," diye tekrarlıyor. "Özür dilerim." Ağlamaya başlar.

"Özür dilemene gerek yok. Yola çıkıyorum." Telefonu kapattıktan sonra çıkmaz sokağı geçip evlerine doğru koşmaya başladım. Titan ve Grave bu yıl gerçekten yakınlaştılar. Daha önce olduklarından daha fazla. Onu rehabilitasyona bırakan Titan'dı. Grave'in benimle Titan gibi konuşamayacağını düşünmesinden nefret ediyorum ama ihtiyacı olduğunda yardım istediği sürece küçük kardeşimin kiminle konuştuğu umurunda değildi.

Merdivenlerini koşarak çıktığımda ter içinde kalıyorum ve o beni kapıda karşılıyor. Kan çanağına dönmüş gözlerini ve akan burnunu fark ettim. Makyajı bazı yerlere bulaşmış, bazı yerlerde ise tamamen silinmiş. Elinde bir tomar

Elinde bir sürü mendil var. Mor saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ama saçlarından kopan parçalar yüzünün etrafına dökülüyor. Siyah ipek bornozunu alıyor ve beyaz spagetti askılı gömleğini ve uyumlu pamuklu şortunu örtmek için etrafına sarıyor.

"Nerede o?" Nefesimi içime çekerek soruyorum. "Mutfakta," diye fısıldıyor.

Neredeyse koşarak koridordan geçip mutfığa giriyorum ve duruyorum. Masada oturuyor, çıkmaz sokağa bakan beş dikdörtgen tavandan tabana pencereye bakıyor. Perdeler açık olduğu için ortadaki özel kulüp binamızı görebiliyorsunuz.

Gözlerim hızla profil görüntüsünü tarıyor, kan ya da herhangi bir yara izi olup olmadığını kontrol ediyor ama hiçbir şey görmüyorum. Siyah bir tişört giyiyor ve kolunda Cross'a yaptırdığı Nisan dövmesini gösteriyor. Üzerinde yırtık kotu var ve savaş botları hâlâ ayağında. Hareketsiz bir şekilde oturuyor, bir eliyle viski bardağını, diğer eliyle de açık şişeyi tutuyor.

"Kyle?" Masanın başında sağına oturarak adını söylüyorum. Varlığımı kabul etmiyor ve acaba kafası zaten iyi mi diye merak ediyorum. "Grave. Neyin var?" Benimle konuşmasını isteyerek soruyorum. "Bize sorunun ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemeyiz."

Gözlerini kırıştırıyor, mavi gözlerini masaya indiriyor. "Kendini hiç test ediyor musun?" diye soruyor, sesi alçak ve sert, sorusu kaşlarımı çatmama neden oluyor. Ben cevap veremedim homurdanıyor. "Aptalca bir soru. Senin hiçbir sınırın yok."

"Bu doğru değil." Elimini onunkine uzattım ama geri çekildi, ben de geri çekildim ve elimi masanın üzerinde birleştirdim.

Parmak eklemleri beyazlaşıyor, bardağı ve şişeyi sanki elinden alacakmışım gibi daha sıkı kavıyor.

"Ben alkolik değilim." Sert bir kahkaha atıyor. "Gerçek bir alkolik gibi konuştun, ha?" Bardağı kaldırıp yüzüne götürüyor ve sanki tüm sorunlarının cevabıymış gibi bardağa bakıyor. "Yani, içkiye hiç *ihtiyacım olmadı*. İçkiyi severdim. Arada bir fark var. Haplara, kokaine ihtiyacım vardı ..." Yutkunuyor, bardağı yerine koyuyor ama bırakmıyor ve "Özlüyorum" diye itiraf ediyor.

Sol tarafımda bir ses duyuyorum ve mutfağın en ucundaki kemerin altındaki duvara yaslanmış April'i görmek için bakıyorum. Adamın arkasında, onu göremeyeceği bir yerde. Gözlerindeki acı ifadesi göğsümü ağrıtıyor.

"Hissetmekten nefret ediyorum." Burnunu çekiyor. "Çok iyi gidiyordum. Her şey daha iyi görünüyordu. Ama... ama rüyalar görmeye devam ediyorum. Kabuslar." Kendini düzeltiyor ve sesini fısıltıya düşürüyor. "Bebek hakkında."

April'a dönüp bakıyorum, bir eliyle bornozunu tutuyor. Diğer eliyle de ağzını kapatmış, onun sözleri karşısında sessizce ağlamaya başlıyor.

"Ama bu ben değilim. Sanki beden dışı bir deneyim gibi." Kaşlarını çatıyor, bu düşünce kafasını karıştırıyor. "April'ın ağlamasını izliyorum. Ve ona yardım edemiyorum. Onunla konuşamıyorum. I-" Tekrar burnunu çekiyor. "Çaresizim. Ama acıyı hissedebiliyorum. Onun acısını. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Felç edici. Ve ağlayanın o olmadığını fark ediyorum. Ağlayan bendim. Göğsüm o kadar ağır ki nefes alamıyorum." Bardağı bir kez daha kaldırıyor, ama bu kez masaya çarparak şingirdatıyor.

April'a baktığında, iki eliyle ağzını ve burnunu kapatmış, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bu dayanılmaz. Onun böyle hissettiğini düşünmek." Başını sallıyor. "Ve sonra suratına bir yumruk yemiş gibi, gitti ve hiçbir şey yok. O gitti ve ben kendimi izliyorum. Eski beni. Bir odada yalnızım, kafam güzel. Kendime durmamı söylüyorum. Hareket etmemi. Ayağa kalkmak için. Ama yapamıyorum. Yapma diye bağırırken kendimi bir satır çekerken izliyorum. Ve uyuşuyorum." İlk kez bana bakıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Nefesim kesiliyor. Ona yardım edemeyeceğimi. Onu kendinden kurtaramamam. "Tüm acı gitti," diyor gözlerini kaçırarak. "Ve o birkaç saniyeliğine hayat eski haline döndü; hiçbir şeyin olmadığı bir kara delik. Hiçbir şey yok. Benim için yok. Sadece sessizlik var ve onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Ama sonra." Yutkunuyor. "Sonra uyandım, ter içindeydim, nefesimi tutmaya çalışıyordum. Bir baktım, April uyuyor. O-" Boğazını temizliyor. "Çok huzurlu görünüyordu ve kendime bu yüzden güçlü kalmam gerektiğini söyledim. Onun için. Çünkü o çok güçlü."

"Kyle-"

Elindeki viski bardağını fırlatıyor ve camlardan biri kırılıyor, camlar etrafa saçılıyor. April'in duvardan aşağı kayarken vücudunun titremesini, dizlerini göğsüne çekmesini, hıçkırırken ağzını ve burnunu kapatmasını izliyorum.

"Bugün uyandım." Yüzünden düşmeye başlayan gözyaşlarını öfkeyle siliyor. "Ve uzun zamandır ilk kez hâlâ kafayı bulmak istiyordum. Onu görmek yeterli değildi. Çünkü ben çok zayıfım." Sert bir kahkaha atıyor. "İşte bu yüzden bu şeyi aldım." Şişeyi havaya fırlatıyor, eliyle yakalıyor.

Sağ eli. Kafatası yüzüğü cama çarparak tıngırdıyor. "Bir şişeden bir şey olmaz diye düşündüm. Birkaç bardak içersem belki uyumama yardımcı olur diye düşündüm. Beni bayıltır ve kâbusları uzak tutar. Sanki rüyamdaydım, kendimi içki dükkanında durup içki alırken izliyordum." Kadehi havaya kaldırarak yüzünü buruşturuyor ve sonra kadehi başka bir cama fırlatarak onu da kırıyor.

Camın kırılma sesi beni ürkütüyor.

"Beni güçsüz kılan bir başka şey de bu." Dirseklerini masaya vurarak başını eğiyor ve saçlarını tutuyor.

"Hayır, değilsin," diyorum ona, boğazımdaki düğümü temizleyerek. "Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Homurdanıyor, ellerini indiriyor. "Ben bir piçim. Geçen gece yemekte Mia'ya söylediklerim-"

"Bunun için endişelenme."

"Ona Krallık'ta söylediklerim-" "Grave, sorun değil. Çok şey atlattın."

"Benim için bahane üretmeyi bırak," diye bağıyor bana. "Annem ve babam söz konusu olduğunda her zaman beni korurdun." Kollarını iki yana açtı. Sulu gözleri şimdi bana dik dik bakıyor. "Artık senden ve benden başka kimse kalmadı. O yüzden ben bir pislik değilmişim gibi davranmayı bırak."

Odaya sessizlik çöküyor ve ben titrek bir nefes alıyorum. "Sen-" "Sadece başkalarına acı çektirmenin beni daha iyi hissettireceğini düşündüm." O sözlerini yumuşatarak araya giriyor. "Ben sadece hiçbir şey hissetmek istemiyorum." Kelimeleri boğuk boğuk söylüyor. "Ve April. O daha iyisini hak ediyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, bu gece işten eve dönerken ondan uzaklaşmayı düşündüm. Ona daha iyi bir şey için bir şans vermeyi. Hak ettiğı şeyi, ama hiçbir şeyi-" Yumruklarını masaya vuruyor. "Ölümden başka hiçbir şey onu kaybetmenin acısını dindiremez. İşte bu da benim bu kadar zayıf olmamın bir başka nedeni." Sesini alçaltıyor. "Babamın hep dediğı gibi, aşk insanı zayıflatır."

Seçtiğı kelimeler karşısında irkildim. Onları yorumlamıştı ama babamızın kastettiğı tam olarak bu ydu. "O hatalıydı." Ona doğru uzandım ama ellerimi itti ve ayağı fırladı, sandalye mermer zemine sürtündü. "Mezar-"

"Beni piç yapan da bu." Yüzünden öfkeli gözyaşları akarken tekrar bağıyor. "Çünkü onun gitmesine izin verecek kadar güçlü olamam." Derin bir nefes alıyor ve onun hıçkırıklarını duyuyoruz.

Arkasını döner ve kızın onu dinlediğini görünce omuzları düşer. Titreyerek ayağa kalkıyor ve ona doğru koşuyor, kollarını açıyor ve ona sarılıyor. "Beni bırakma. Lütfen... lütfen beni bırakma," diye ağlıyor, kolları iki yanında dururken ona can havliyle sarılıyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor, üç küçük kelime de o kadar çok acı belli oluyor ki. Gözlerini kapatıp tekrarlıyor. "Çok üzgünüm April."

"Hayır." Ellerini yüzünün iki yanına koyarak geri çekiliyor. "Yapma. Sakın üzülme."

"Bu benim hatam," diye devam ediyor, omuzları titriyor. "Hayır-"

"Benimle tanışmamış olsaydın, sana yaşattığım acıyı bilemezdin. Bebek..."

"Hayır," diye homurdanıyor, üzerinde kontrolü olmayan bir şey için kendini suçlamasına kızıyor. "Bu doğru değil."

"Ben içki içmedim," diyor ona, başını hızla sallayarak.

"Biliyorum." Başını sallıyor, burnunu çekiyor, kendini toparlamaya çalışıyor. "Hiç uyuşturucu kullanmadım..."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Yüzünü eğip alnını onunkinin üzerine koyuyor. "Ben... seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Dudaklarını yalamadan önce bir hıçkırık çıkarıyor. "Seni seviyorum."

Bacakları tutmaz ve sandalyeye düşer, kadın da onunla birlikte kucağına oturur. Kollarını ona doluyor, usulca ileri geri sallıyor.

"Grave!" Titan'ın seslendiğini duyuyorum ve ön kapı çarparak kapanıyor. "April!" Bizi bulmak için mutfaka koştu ve durdu.

Masadan kalkıp yüzümü ona dönüyorum. Kocaman gözleri önce beni sonra da yüzümü tarıyor. Endişeli bakışı paniğe dönüşüyor ve sessizce ağladığımı fark ediyorum. "Ne oldu?" diye soruyor. "Aramanı kaçırdığım için özür dilerim." Gözleri kırık camlara gidiyor. "Ne-?"

Kendimi toparlayarak ona "Sorun yok," diyorum. "Herkes iyi."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

MIA

Ağırlaşmış gözlerimi karanlık odaya açıp **doğruluyorum**. "Dillan?" Bir şey duyduğumu düşünerek seslendim. Telefonumu elime aldığımda saatin neredeyse sabahın dördü olduğunu görüyorum.

Yorganı iterek yataktan kalkıyorum ve banyoya giriyorum. Duşun çalıştığını görmeden önce duyuyorum. Bones fiskiyenin altında duruyor, sırtı bana dönük. İki eli duvarda, başı aşağıda. Burası karanlık. Hiç ışığı yanmıyor, sadece tezgahın altındaki birkaç ışık büyük odaya yumuşak bir parlaklık veriyor.

Uzanarak üzerimdeki Krallık tişörtünü çıkarıyorum ve cam duş kapısını açmadan önce iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. Suyun mürekkepli vücudundan aşağı akmasına izin verirken kasları geriliyor. Ağır nefes alışını duştan duyabiliyorum. Elimi sırtına koyuyorum ve o sıçrayıp dönüyor, ben de bir adım geri çekiliyorum.

Bana bakıyor ve gözlerinin kan çanağına döndüğünü görünce kaşlarımı çatıyorum. "Dillan-"

Elini uzatıp önümü kesti ve beni kendine çekti. Tek kelime etmeden dudaklarını dudaklarıma indiriyor ve beni öpüyor. Hararetle. Nefesimi keserek.

Elleri saçlarımda geziniyor ve başımı geriye yatırarak ağzıyla dudaklarıma hükmediyor. Bugün Emilee ve onun hakkında öğrendiklerimden sonra ona kızmak istiyorum ama buna hakkım yok. Benden önce bir hayatı vardı ve ben bunu değiştiremem. Sanırım bu yüzden asıl konuşmak istediğim konudan ziyade yaklaşan sahte nişanımıza odaklandım.

Kendimi geri çekerek derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi açıp ona bakıyorum. "İyi misin?" Yumuşakça soruyorum, ellerimi kaygan sırtında gezdiriyorum, duş başlığı püskürtürken ne kadar gergin olduğunu hissediyorum.

Cevap vermiyor ama vermek zorunda da değil. Cevabı zaten biliyorum ve o da hayır. Yanlış bir şeyler var. Onun yerine gözleri yüzümde ve boynumda geziniyor. Göğsüme düşüyor ve ıslak dudaklarını yalıyor.

"Konuş-"

Dudakları tekrar dudaklarıma yapışıp beni kesiyor ve bizi döndürerek sırtımı duvara yaslıyor. Eli kalçama düşüyor ve onu kaldırıp kalçasının etrafına sarıyor. Sonra hiç ön sevişme yapmadan içime kayıyor. Acıtıyor, beni ağzına doğru haykırmaya zorluyor.

Nefes almak için dudaklarından çekiliyorum, o da umursamadan yüzünü boynuma gömüyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye başlıyor, su üzerimizden aşağı inerken sırtımı sıcak fayanslı duvara itiyor. Ve benden ne istiyorsa almasına izin veriyorum. Canım yanıyor. Bunu parmaklarının kalçama batışından hissedebiliyorum. Nefes alış verişinin hızlanmasından ve gözlerimin içine bakmayı reddetmesinden.

Kollarımı ona doluyor ve sıkıyorum. "Sorun değil," diyorum ona, neye ihtiyacı olduğundan emin değilim, sadece bunu ona verebileceğimi bilmesini istediğimi biliyorum.

Hiç vazgeçmiyor. Bana daha sert vuruyor ve nefesim kesiliyor. Elini saçlarımdan diğer kalçama indiriyor ve onu da kaldırıyor, iki ayağım da düş zemininden kalkıyor.

Onları dar kalçalarının etrafına sarıyorum, birbirine bağlıyorum, ıslak ve kaygan vücuduna tutunmaya çalışıyorum.

Homurdanıyor, elleri başımın üstündeki duvara vuruyor ve ben de temiz hava almak için benimkini yana yatırıyorum çünkü yukarıdan üzerimize püskürtülen sudan boğuluyorum.

Bu seks yaptığımız diğer zamanlara hiç benzemiyor. Dün gece Saray'da bile samimi hissetmiştim. Bu onun için bir dikkat dağıtıcı.

İki elimi de saçlarına koyuyorum. "Buradayım," diyorum nefes nefese ve bacaklarım ona sarılmışken elinden geldiğince geri çekilip bana çarpıyor. "Tam buradayım."

O kadar sert davranıyor ki acı veriyor ve gözlerim yaşarmaya başlıyor ama onu durdurmuyorum. Bu adamın asla şu an olduğu kadar savunmasız olmadığını hissediyorum. O yüzden kabul ediyorum. Beni kullanmasına izin veriyorum. Bir kez olsun ihtiyaç duyulmak güzel bir his. Birine acı çekertmek yerine yardım etmek.

"Dillan-"

Uzanıp elini ağzıma kapatarak beni susturuyor ve ben de gözlerimi kapatıp burnumdan ağır ağır nefes alıyorum. Bir inilti çıkarıyor, bana bir kez daha çarpıyor ve horozu içimde titreşirken vücudunun benimkine karşı sertleştiğini hissediyorum.

O nefesini toplamaya çalışırken birkaç saniye bu şekilde kalıyoruz ve sonra başını boynumdan çekip elini ağzımdan indiriyor. I

Derin bir nefes çekiyorum, biraz su yutuyorum. Ayaklarımı yere indiriyor ve çekildiğinde inliyorum. Tökezleyerek bir adım geri atıyor, ellerini siyah saçlarında gezdirerek yüzüne doğru itiyor. Gözleri yerde kalıyor. Bana tek kelime etmeden dönüp duştan çıkıyor. Kancada asılı havluyu kaptığı gibi kendi etrafına sarıyor ve banyodan çıkıyor.

Suyu kapattım ve kendim çıktım. Yedek havluyu alıp etrafıma sarıyorum ve yatak odasını boş bulmak için aceleyle dışarı çıkıyorum. Dolabının kapısının açık olduğunu görüyorum ve içeri girdiğimde onun giyinmeye başladığını, koyu gri bir pantolon giydiğini görüyorum. "Nereye gidiyorsun?" Kapı çerçevesine yaslanarak soruyorum.

"İş." Cevabı kırpılmış.

Kaşlarımı çattım. "Saat neredeyse sabahın dördü."

Buna bir şey demiyor, sadece siyah bir düğme ilikliyor ve düğmelerini iliklemeye başlıyor. İş bitince çoraplarını ve ayakkabılarını giyiyor. Çıkmak için dönüyor ama ben ayağa kalkıp onu engelliyorum. "Konuş benimle," diye ısrar ediyorum.

"Geç kaldım." Tek söylediği bu ve omuzlarıyla yanımdan geçip gidiyor. Sonra yatak odasının kapısının açıldığını ve çarparak kapandığını duyuyorum.

Islak saçlarım ve amımdan damlayan dölleriyle yatağa giriyorum, bir şey olduğundan ve ne olduğunu asla bilemeyeceğimden endişeleniyorum çünkü duygusal olarak kendini bana kapattı.

Kardeşimin hastane yatağının yanında sessizce oturuyorum. Saate hızlıca baktığımda neredeyse gece yarısı olduğunu görüyorum.

Haven karyolasında doğruluyor ve gözlerini ovuşturarak esniyor. "Yeni bir şey var mı?" diye soruyor.

"Hayır." Soğuk elini bıraktım ve yatağının üzerine koydum.

Bir elini karmakarışık saçlarında gezdiriyor. "Çok yoruludum."

"Eve git. Sadece bir geceliğine ve biraz dinlen," diyorum ona. Burada pek bir şey bulamaz. Güzel bir ortam ama yine de ev değil. Gecenin ve gündüzün her saati gelip Luca'yı kontrol ediyorlar ve testler yapıyorlar. Makineler sürekli bip sesi çıkarıyor. Eve gidip iyi bir uyku çekmeyi hak ediyor.

"Eve gidemem," diye fısıldıyor. "Oradaki her şey bana onun burada olduğunu hatırlatıyor."

"Benimle eve gel," diye teklif ediyorum, Dillan'ın misafir için başka odası olmadığını bildiğinden. Onu ofisine koyabilirim. Kanepe gerçekten çok rahat. Tek ihtiyacı olan birkaç battaniye ve yastık. İkinci katın tamamı kendisine ait olur.

"Hayır." Başını usulca sallıyor. "Seni ve Bones'u bombardımana tutmak istemiyorum."

Kucağımdaki ellerime bakıyorum. "Üç gündür eve gelmedi." Onu en son dolapta görmüştüm. Giyindi ve hiçbir açıklama yapmadan gitti ve o zamandan beri dönmedi. Yani, ben görmedim. Sanırım ben uyurken oraya gitmiş olabilir. Benden kaçıyor. Ne yaptığımdan emin değilim ama bilinmezlikten nefret ediyorum.

"Ne?" Başını kaldırıp bana baktı. "Krallık'ta mı kalıyor?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ondan haber almadım." Evinden defolup gitmesi için aramadı. Ya da sahte ilişkimizin bittiğini söyleyen bir mesaj. Hiçbir şey yok. Bunu kendi başıma çözmeye çalışıyorum.

"Üç gün içinde mi?" diye

homurdanıyor. Başımı

sallıyorum ve ayağa

kalkıyorum.

"İkinizin nişanlanmasına ne oldu?" diye hatırlatıyor bana.

"Bildiğim kadarıyla hâlâ devam ediyor." Omuz silkiyorum, bu konuda çok endişelenmiyorum. İçimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor. Düşündüğü kadar akıllıysa olmaz. "Gel benimle kal. Sadece bir gece. İyi bir gece uykusuna ihtiyacın var."

Ayağa kalkıyor ve Luca'nın yatağına doğru yürüyor. Elini Luca'nın alnında gezdirerek hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Evet, kulağa hoş geliyor." Eğilip saçlarından öpüyor. "Yarın geri geleceğim."

BONES

Evime girdim ve doğruca mutfığa gittim. Telefonumun çaldığını duyunca buzdolabının önünde duruyorum. Cebimden çıkardığımda gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

Seni arıyordum. Birkaç gün daha şehirdeyim. Seni görmek istiyorum.

Görmezden geliyorum. Buzdolabını açınca ışık yanıyor. Baktığımda Haven'ın orada durduğunu gördüm. Kırmızı gözlerinden ağladığını anlıyorum. Muhtemelen Luca hâlâ uyanmadığı içindir.

"Ne yapıyorsun, Bones?" diye hırlıyor.

"Ne yapıyorsun Haven?" Buzdolabından bir şişe su alırken kendi sorusunu ona yöneltiyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Benim onunkinden kaçtığım gibi o da benim sorumdan kaçıyor. "Neyi yapıyorum?" Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Çok yorgunum ve Şu anda oyun oynama havamda değilim.

"Mia'yı neden itip kakıyorsun? Nişanlanacağınızı söylüyorsunuz ve sonra onu görmezden mi geliyorsunuz?"

Yanından geçip gidiyorum. "Bunun için zamanım yok..." "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır." *Umurumda değil.*

"Bence ona aşık oluyorsun."

Duruyorum ve dönüp onunla yüzleşiyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Pek çok şey olabilirsin Bones ama yalan söylemeyi beceremiyorsun." Masaya doğru yürüdü ve bir sandalyeye çöktü. "Bu yüzden ondan kaçıyorsun."

"Ondan kaçmıyorum." Tamamen yalan değil.

Grave ve April'lara gittiğim gecedan beri onu görmek istemedim. Babamız bizi hiçbir şey hissetmememiz için yetiştirdi. Grave asla öyle biri olmadı, ama ben öyleydim. Ve o gece onun çöküşünü gördüğümde, çok büyük bir öfke ve suçluluk duygusuna kapıldım. Elim kolum bağılmış ve ona yardım edemiyormuşum gibi hissettim. Sonra Mia duşa girdi ve ona ihtiyacım olduğunu fark ettim. Onu becerirken tek düşünebildiğim, Grave'in eve dönerken neden durup bir şişe viski aldığını anladığımdı. Mia benim tercih ettiğim içki. Dünyayı uyuşturan ilacım. Acı çektiğimi biliyordu ve ben onu kullandım. En kötüsü de bana izin vermesiydi.

"Neden eve gelmiyorsun?" Haven, hiç göremediği kocasını bekleyen bir eş gibi taleplerde bulunuyor.

"Çünkü yapamıyorum." Elim masaya vurarak onun sıçramasına neden oluyorum. Sesimi alçaltarak ekliyorum: "Gündüzleri Kingdom'da, geceleri Glass'ta çalışıyorum."

"Üç Kral daha var."

"Cam onların sorumluluğunda değil," diyorum. "Peki ya nişan?" diye soruyor.

"Ne olmuş ona?" İç çekiyorum. "İptal mi ediyorsun?" Cevap vermiyorum.

"Yani nişanlanmış gibi yapacaksın, sonra ne olacak?" Benim sessizliğimde devam etti, "Bir hafta içinde ondan ayrılacak mısın?"

Sessiz kalıyorum.

"Neden ona ne hissettiğini söylemiyorsun?"

"Ne söylememi istiyorsun Haven?" Kollarımı iki yana açıyorum ve sonra yanlarıma düşüyorlar.

"Bu senin gururunla mı ilgili?" diye merak ediyor.

"Hayır." Homurdanarak karşısındaki sandalyeye çöküyorum. Bacaklarım artık ayakta duramayacak kadar yorgun. "Gerçek." İç çekiyorum. "Çünkü ona nasıl hissettiğimi söylersem, o da kalır. Ve ben onun gibi olmayacağım." Başımı sallıyorum. "Babası gibi olup onu tutsak etmeyeceğim." Ailesiyle olan bu meseleyi hallettikten sonra, o ve ben ilişkimizi bitirdiğimizi kamuoyuna açıklayacağız. O zaman hayatına devam etmekte ve istediği gibi yaşamakta özgür olacak.

"Tanrım," diye tıslıyor. "Aşkın böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Bir ömür boyu hapis cezası." Ona cevap vermedim.

Onun yerine suyumdan bir yudum alıyorum.

"Aşık olmak" -duraklıyor- "yarın güneşin doğacağını bilmek gibi bir şey." Bana bakıp iç geçiriyor. "Hapishane gibi bir şey değil, Dillan. Mia birinin onu sevmesinin nasıl bir his olduğunu hiç bilmedi. Onun istediğini bildiğim türden bir sevgi değil. Ve bana nasıl sevilleceğini bilmediğini söyleyip durma." Ağzımı açtım ama o devam etti: "Birini sevmek ona öncelik vermektir."

Sözleri karşısında irkiliyorum; babamın kardeşime ve bana söylediklerine ne kadar da yakınlar.

"Ve sen bunu Mia'yla zaten yaptın. O yüzden kendine bu kadar yüklenme, Bones." Bana nazik bir gülümseme verdi. "Onu kesinlikle görmezden gelme. Hayatı boyunca görmezden gelindi."

Haven ayağa kalkıp mutfaktan çıkmak üzereyken durdu. "Umarım sakıncası yoktur ama Mia bu gece kalmam için çalışma odanızı ayarladı. Umarım çalışmak için evde değildir. Çok yorgunum."

"Hayır," diyorum ve yatağa gitmek için merdivenleri çıktığını duyuyorum.

Bir içki daha alarak biraz stres atmaya karar verdim. Düşünmeye ve zihnimi boşaltmaya ihtiyacım var. Yatağa gitmek yerine bodruma indim.

Işıkları açıp dört vuruş kafesine bakıyorum, ışıklar vızıldıyor. Beyzbol benim hayalimdi. Bir noktada bunun hayatım olacağını düşünmüştüm ama içten içe bir parçam bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Sonra sakatlandım ve bir daha asla oynayamayacağım söylendi. Profesyonel olma hayallerim sona ermişti.

Babam çok heyecanlıydı çünkü beni mümkün olduğunca Krallık'ta görmek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, üniversiteye gitmeme izin vermesine bile şaşırdım. Ona göre buna gerek yoktu. Grave ve bana devretmek için Krallığı zaten kurmuştu, o halde neden bir diploma ile zaman harcasındı ki?

Gömleğimi çıkarıp duvarda asılı duran sopayı alıyorum ve kafesi açıyorum. İçeri adım atarken eldiven ya da kask takma zahmetine bile girmiyorum. Hiç takmam zaten.

Kafesin içinden en uca kadar yürüyorum ve atış makinesini çalıştırıyorum. Sonra ön tarafa geri dönüp duruşumu alıyorum ve onları yere sermeye hazır oluyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIA

Uyandığımda yatakta yalnız olduğumu görüyorum ama buna şaşırmıyorum çünkü Dillan benden kaçıyor. Kalkıp tuvalete gidiyorum ve arayıp aramadığını ya da mesaj atıp atmadığını görmek için cep telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

İç çekerek bir içecek almak için mutfığa gitmeye karar veriyorum. Yatağına geri dönüyordum ki merdivenlerin altında daha önce görmediğim bir kapının hafifçe açık olduğunu gördüm.

Parmak uçlarımla yaklaşık usulca çekerek kapıyı sonuna kadar açıyorum. Bir dizi siyah halı kaplı merdiven, bodrum olduğunu tahmin ettiğim bir yere iniyor. Işıkların açık olduğunu görüyorum. Yatağına dönmem gerektiğini düşünürken bir çatırtı duyuyorum.

Kapıyı arkamdan kapatarak merdivenlerden aşağıya, açık bir odaya doğru yürüyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, burası geniş ve açık bir bodrum. Siyah boyalı duvarları, gri epoksi zemini ve yüksek bir tavanı var.

Dillan yerden tavana kadar uzanan ağlardan oluşan dikdörtgen bir kafes gibi görünen bir şeyin içinde duruyor. Elinde bir beyzbol sopası tutuyor ve üzerinde sadece dar kalçalarına oturan bir kot pantolon var.

Diğer uçtaki bir cihaz bir top fırlatıyor ve o da topa vuruyor. Sopası topa temas edip topu kafesin diğer ucuna fırlattığında bir çatırtı sesi duyulur.

Sopayı yeniden ayarlıyor, dizlerini büküyor ve başka bir top doğrudan ona doğru uçuyor. Bir kez daha vuruyor ve homurdanan bir ses çıkarıyor.

Beyzbol sopalarının bulunduğu rafın altında, duvara dayalı uzun bir bank bulup oturuyorum.

Beni fark etmedi. Ama beni görmezden gelmesi kolay.

Bir top daha fırlıyor ve o da savuruyor, bu sefer ıskalıyor. Sanki bir maçta oynuyormuş ve takımını hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi nefesinin altından bir küfür savuruyor.

Bir sonraki top ona doğru fırlatılır ve o da savurarak topa vurur.

Duruşunda sırt kaslarının nasıl gerildiğini izliyorum. Savurmadan hemen önce çenesinin nasıl keskinleştiğini. Ve emerken karın kaslarının nasıl gerildiğini.

bir nefeste.

Adam muhteşem. Her şey bittiğinde beni bırakıp gideceğini bile bile ondan bu kadar etkilenmem hiç adil değil. Onunla geçireceğim zaman sınırlı ve bunun ne zaman olacağını kim bilebilir.

Bir tane daha vuruyor ve sonra boyunun tamamına kadar ayağa kalkıyor. Sopasını yan tarafına bırakıp kafesten çıkmak için dönüyor ve gözleri benimkilere takılıyor, duraklıyor.

Sessiz kalıyorum. Bu noktada söylenecek ne var ki? O benden kaçıyor, ben de onu takip ediyorum. Burada takıntılı olanın kim olduğu bana oldukça açık görünüyor.

Boğazını temizledi ve kafesten çıktı. Bana doğru yürüyor, sopayı asıyor ve raftan bir havlu alıp terli yüzünü siliyor.

"Buraya sık sık gelir misin?" Garip sessizliği ben bozuyorum.

"İstediğim kadar değil." Cevap vererek beni şaşırttı.

"Güzelmiş," diyorum aptalca. Tam da bir kralın sahip olmasını beklediğim şey. "Hepimizde bir tane var," diye ekliyor.

"Vuruş kafesleri mi?"

"Bodrum katları." En uçtaki köşede bulunan bir kapıyı işaret ediyor. "Her evden çıkan bir tünel var."

Tabii ki var.

"Grave'in bir bowling salonu var. Cross'un benim gibi vuruş kafesleri var ve Titan'ın atış poligonu var."

İçimden bir ses hiçbirinin sık kullanılmadığını söylüyor. Bakışlarından kaçınmak için başımı eğsem de odadaki fili görmezden gelemiyorum. "Neden benden kaçırıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Elinin çenemi kavradığını hissederek beni ona bakmaya zorluyor. "Senden kaçmıyorum."

"O zaman nerelerdeydin?" Neyin peşinde olduğunu umursamaktan nefret ediyorum. Zihnimi ele geçirmesinden. Başka biriyle birlikte olduğu düşünceleriyle doldurmasından. Sahte bir ilişki yaşamaya zorlanmadığı bir kadınla. "İstersen gidebilirim."

Kara kaşları aşağı doğru çekiliyor. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"Eve gelebilmen için," diye cevap veriyorum. "Ben buradayım diye eve gelmemeni istemiyorum."

Çenemi bırakıp elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Dillan -"

Sözümü kesiyor, dudakları dudaklarımda. Öpücük şefkatli ama durumu daha iyi hale getirmiyor. Sadece kafamı daha da karıştırıyor.

Yaptığımız şey. Şu anda beni öpmen için bir sebep yok. Gösteriş yapacak kimse yok. Fazla düşünüyorum ve bunun farkındayım. Ama ben onları sikip bırakacak türden bir kadın değilim. Beni neye bulaştırdığını bilmeli.

Beni yerden kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyorum ve o da bankın üzerine oturuyor. Ağzını benimkinden kurtararak gömleğimi yırtıp başımın üzerine geçiriyor. Kot pantolonunu indirdim ve aletini çıkardım. Benim ıslak olduğum kadar sertti.

Kahretsin, bu adamdan bu kadar etkilenmemeliydim. Ona bu kadar ihtiyacım olmamalı.

Eli saçlarıma gidiyor ve dudaklarımı tekrar onunkilere doğru çekiyor. Diğer eli kıçımı kavıyor, kalçaları ileri geri sallanırken ellerim vücutlarımızın arasına düşüyor.

"Beni terk etmiyorsun," diye homurdanıyor ve şimdi şişmiş dudaklarımdan tekrar uzaklaşıyor.

"Hayır mı?" Nefes nefese sordum.

"Hayır." Eli aramıza giriyor ve iç çamaşırımı kenara iterek sikini amıma sokuyor, beni inletiyor. "Burada kalıyorsun. Benimle birlikte. Sonsuza kadar." Elleri kalçalarımın üzerine düşüyor ve vücudumu hareket ettiriyor, ileri geri sallıyor, sikini beceriyor. Daha önce hiç böyle yapmamıştık. Ama ben üstte olmama rağmen, beni kontrol eden o.

"Tamam," diye kabul ediyorum. Başım geriye düşüyor ve dudaklarının boynuma erişmesine izin veriyorum.

Onun tutsağı olmak bana oldukça iyi geliyor. "Sadece durma," diye inliyorum. "Asla." Ellerimi tutuyor ve arkamdan itiyor.

Bir eliyle onları rehin alırken, diğeri gelip boğazıma sarılıyor ve nefesimi kesiyor. Ona karşı koymuyorum, ne isterse veriyorum. Dillan Reed bana ne isterse yapabilir ve bunun için ona yalvaracağımı fark ediyorum.

Yatağına uzandık, ikinci raundu yeni bitirmiştik. Kalçalarına sarılıyorum, parmaklarım kolundaki yara izini takip ediyor. Mürekkepten dolayı görmek zor ama bir kez bulduğunuzda kaçırmamız mümkün değil. "Hastanede kolun alçıdayken çekilmiş fotoğrafını gördüm," diyorum usulca, sessizliği doldurarak.

Altımda, dövmeli bir kolu başının altında. Diğeri kalçama dayanmış, parmaklarıyla tenime hafifçe masaj yapıyor.

"Ne oldu?" Önceki ifademi kabul etmediğinde soruyorum.

Yavaş bir nefes vermeden önce uzun bir süre sessiz kalıyor. "Kolumu kırdım."

Gözlerim onu buldu. Bu çok açıktı. "Nasıl?" Bana ne kadar açılacağını görmek için zorluyorum. Daha önce hiç kimse bana kendinden bahsetmemişti.

"Emilee o gece dışarı çıkmak istedi. Bir kulüpte her yaş için bir konser vardı. Gece planladığımız gibi gitmedi," diye belli belirsiz cevap veriyor.

Ondan nasıl bahsedeceğimi düşünüyordum ama o bahsetti. Ben de konuyu ona getirdim. "Gördüğüm fotoğraflarda o da vardı."

Bir kez başını sallıyor. "O ve Jasmine üniversiteden mezun olmadan önce bize hatıra defterleri yaptılar."

"Her zaman yakındınız," diye merak ediyorum ama cevap vermiyor. Sanırım teknik olarak bu bir soru değildi. Titrek bir nefes alarak, Grave bana onlardan bahsettiğinden beri bilmek için can attığım şeyi soruyorum. "Onu seviyor musun?" Kim bilir onu bir daha ne zaman göreceğim. Ya da bunun ne zaman biteceğini. Dillan Reed hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Ve bildiğim kadarıyla, yakında benden kaçmaya devam edebilir.

Kaşları birbirine yaklaşıyor, mavi gözleri benimkileri arıyor. "O Titan'la evli." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"İkimiz de biliyoruz ki bazen evlilik aşk demek değildir," diyorum. Mafya aşk için evlenmez. Güç için evlenirler. Luca Haven'la evlendiği için şanslıydı. Onun için savaşmak zorunda kaldı ve zaman zaman babamın buna izin vermeyeceğini düşündüm.

Kalçalarımın tutup beni kaldırıyor ve yatağa, yanına yatırıyor. Onu çok zorladım. Beni dışlayacak. Şimdiye kadar olduğundan daha fazla. Ama beni şaşırtarak uzanıyor ve yüzünü bana dönebilmek için yan dönüyor. Gözleri gözlerimi bulurken parmakları nazikçe çene çizgimin üzerinde geziniyor. "Emilee'yi hayatımın o döneminde sevebildiğim kadar çok sevdim." Tam anlamadığımı söyleyecektim ki devam etti. "Takılmaya başladık, sonra annem lise son sınıftayken vefat etti. Emilee ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı."

Nedense bu kelime beni aştan çok kışkandırıyor. Bana ihtiyacı olsun istiyorum. Kimsesi olmamanın ne kadar yalnızlık olduğunu anlıyorum.

"Bir anlaşmamız vardı. Sadece seksti. Hiçbir zaman daha fazlasına ihtiyaç duyan kadınlardan biri olmadı. Ben de ona daha fazlasını vermeyecek

daha fazla."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışıyor.

"Bencillik ettim." Gözleri boynuma düşüyor ve parmakları nabzımın hızlandığını hissediyor. Söylediği her kelimeye kilitleniyorum. Dünyanın tanıma ayrıcalığına sahip olmadığı Dillan'ı tanımak istiyorum. "Titan'ın onun hakkında ne hissettiğini biliyordum ama umursamadım. Ona paylaşamayacak kadar çok ihtiyacım vardı." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Eğer ona bir şans verirse, onu benden alacağını biliyordum."

"Peki ne oldu?" Dudaklarımı yalayarak soruyorum. "Onunla aranızda mı?" "Üniversite son sınıftayken MLB ile sözleşme imzalamak üzereydim ama

ve o rüya sona erdi. Her şeyden nefret ettim. Herkesten. Onu dışladım. Zaten yaptığımdan daha fazlasını yaptım. Sonra ben, Titan ve Cross mezun olduk ve Krallığı devraldık. Onunla bir daha hiç konuşmadım. Mezun olduktan sonra Chicago'ya taşındı. Zorla sahip olduğum hayata kendimi gömdüm. O ise kendi hayatından kaçtı." Omuz silkiyor. "Sonra o geri döndüğünde Titan şansını denedi." Sanki onlar için gerçekten mutluymuş gibi yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Ama o döndüğünden beri üçünüz birlikte mi yattınız?" Grave'in söylediklerini hatırlayarak ekliyorum.

"Öyle," diye kabul ediyor. "Bu Titan'la birbirlerini daha az sevdikleri anlamına gelmiyor. Bu sadece benim de onlara katılmama izin verdikleri için rahat oldukları anlamına geliyor. Seks aşktan farklıdır, Mia. İkisi aynı şey değil."

Bunu söyleme şekli beni aptal gibi hissettiriyor, sırf bedenimi kullanmasına izin verdiğim için ona karşı hiçbir şey hissetmemeliymişim gibi. Ama ikisini ayırabileceğimden emin değilim. Onun yaptığı gibi değil. Dillan için bir şeyler hissediyorum ve bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Bir Kral asla bir hiç kimseyi sevemez. Gözlerim onun dövmeli göğsüne kayıyor. "Hâlâ...?"

"Hayır." Ben daha sözümü bitiremeden cevap verdi. "Evlendiklerinden beri hayır. Ve yapmayacağım. O onun karısı. Ve ben bu çizgiyi asla aşmam."

"Senden isteseler yapar mıydın?" Ona bakmaktan kendimi alamayarak soruyorum.

Mavi gözleri benimkileri arıyor ve ne söyleyeceğini bildiğim için nefesimi tutuyorum. Sormamalıydım bile. Tabii ki soracaktı. Neden istemesin ki? Ne tür bir adam bunu geri çevirir ki? Kesinlikle bir kral değil. Muhtemelen aynı anda birden fazla kadınla birlikte olmuştur. Muhtemelen benim varlığından bile haberdar olmadığı şeyler yapmıştır.

Ona sırtımı dönüyorum ve duş almak için yataktan kalkmaya gidiyorum

ama kolumdan tutup beni sırtüstü yatırıyor. "Dillan-"

Kalçalarımı kavlıyor ve kollarımı başımın yanındaki ipek çarşaflara sabitliyor. "Burada seninleyim Mia," diye fısıldıyor, yüzünü boynuma doğru indirerek. "Ben sadece seni beceriyorum ve sen de sadece beni beceriyor olacaksın."

Sırtımı kamburlaştırıyorum, bu gece beni iki kez siktiği için amım hâlâ ıslak.

Bileklerimden birini bırakarak kalçalarını kaldırıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor ve onları iyice açıyor. Üçüncü raunda geçerken beni çılgılık attırdı.

BONES

ERTESİ SABAH, dün gece fazla uyumamış olmama rağmen kendimi dinlenmiş hissederek Krallık'a girdim. Evde olduğum kısa süreyi Mia ile yatakta geçirdim.

Asansör kapıları açılırken cep telefonum çalıyor ve arka cebimden çıkarıp Marsha'nın aradığını görüyorum. İç çekerek cevapla tuşuna bastım. "Bana cumaya kadar süre ver dedim."

"Seni zavallı orospu çocuğu!" diye kulağıma bağırıyor.

O kadar yüksek sesle bağırıyor ki kulağımdan çekiyorum. "Tanrım-"

"Herkese sahip olduğunuzu sanıyorsunuz!" Bağırmaya devam ediyor.

"Seni lanet olası bok parçası."

Tıklayın.

"Şey." Bu garipti.

Cep telefonumu cebime koyarak resepsiyon görevlisine bakıyorum ve o da bana nazıkçe gülümsüyor. "Konferans odasında seni bekliyorlar, Bones."

Kapıları iterek a ç ı y o r u m ve kardeşim de dâhil olmak üzere herkesin çoktan yerlerine oturduğunu görüyorum. Mavi gözleri elindeki enerji içeceği.

"Az önce ilginç bir telefon görüşmesi yaptım. Ne hakkında olduğunu söyleyebilecek olan var mı?" Bu odadaki birinin bununla bir ilgisi olduğunu bildiğim için soruyorum.

Grave koltuğuna geri oturdu, gözleri benimkilerle buluştu. "Ben yaptım." "Tam olarak ne yaptın?" Soruyorum.

"Marsha'yı takip ediyordum." Önünde duran bir zarfı açarak önüme bazı kâğıtlar atıyor. "Bunları ona bu sabah gönderdim."

Onları birbirinden ayırarak, yatakta yatan bir adamın üzerine oturduğu resimlere bakıyorum. Adamın elleri kadının kalçalarında. Pencere açık,

çıplak göğsünü gösteriyor ve sol parmağındaki alyansı görebiliyorsunuz. Belli ki Marsha evli değil.

"Tam olarak neye bakıyoruz?" Titan bir tanesini eline alarak sorar. "Bu James Knowles."

"James Knowles, savcı James Knowles gibi mi?" Cross soruyor.

"Evet." Grave başını sallar.

Titan, "Marsha ile evli değil," diye ekliyor.

"Hayır. Bir ilişki yaşıyorlar." Bana bakıyor. "April'la yaşadığım şeyi bulmanı istiyorum. Ama bunu kendi başına bulmanı ve buna zorlanmamayı istiyorum. Eğer Mia senin için doğru kişiye, o zaman harika. Ama bir krala ne yapacağını söyleyebileceğini sanan herkesin canı cehenneme."

Koltuğuma düştüm.

"Yani onu geri mi çektin?" Titan Grave'e sorar.

"Luca'nın hastanede olduğuna dair bir şey yayınlarsa, James'le çekilmiş bu fotoğraflarını bizzat karısına vereceğimi söyledim. Sonra da internete sızdırılmasını sağlayacağımı söyledim." Omuz silkiyor. "Şimdi ne yayınlayacağından emin değilim ama bu Cuma nişan duyurunuzu beklemeyecektir."

"Teşekkürler Grave," diyorum ama bir yanımda Mia'yla nişanlandığımı duyurmayacağım için hayal kırıklığına uğruyor. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

MIA

Artık resmim internette yayınlandığına göre, insan içine çıkabilirim. Dillan dışarıda yalnız olmamı istemiyor, bu yüzden bugün Jasmine'i arayıp öğle yemeğine gitmek isteyip istemediğini sordum. Neyse ki hemen geldi ve beni Dillan'dan alıp kızlarla yemek yemem için Kingdom'a götürdü.

Omzunun üzerinden bana baktığında arabasına doğru yürüyorduk. "Sürmek ister misin?"

Ayaklarım durdu. "Gerçekten mi?" Heyecanımı sesimden uzak tutamıyorum.

"Tabii ki." Cipinin anahtarlarını önümde sallıyor.

Birdenbire gerildim. Arabası pahalı. Binaya çarpmaktan nefret ederim. O zaman ona ve Kings'e borçlu olurdum. "Bilmiyorum."

"Sana araba kullanmayı öğreteceğime söz vermiştim."

Arkamı döndüğümde Dillan'ın özel girişlerinden çıktığını, kolları kıvrılmış, dövmeli ön kollarını gösteren siyah bir düğme ve ona uygun bir pantolon giymiş olarak merdivenlerden indiğini görüyorum. Siyah ona çok yakışıyor.

"Ama-"

"Atla. Ben arkada oturacağım," diyor Jasmine ve ben gergin bir şekilde yutkunuyorum. İkisine de hayır diyemiyorum.

Ben sürücü koltuğuna kayıyorum, Yasemin arkaya sürünüyor ve Dillan sağıma oturup kapıyı kapatıyor. Alnımda ter damlalarının oluşmaya başladığını hissediyorum.

"Yaptığın ilk şey nedir?" diye sordu.

"Arabayı çalıştırmak mı?"

"Hayır." Jasmine koltuğunun kenarına doğru kayar ve başını ön boşluğa doğru uzatır. "Bir kadının yapacağı ilk şey kapılarını kilitlemektir. Kapını kapattığın anda onları da kilitleysin."

Dillan'a bakıyorum ve o da en az benim kadar şaşkın görünüyor. "Kapıları kilitlemek mi?" Soruyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Seks ticareti denen bir şey var." Dillan onun cevabı karşısında sertleşiyor. "Ve bu çok gerçek. İlk elden tecrübe ettim." Tam olarak ne demek istediğini sormadan devam ediyor: "Hikayeler de duydum. Bu sadece insan ticareti endüstrisi değil, genel olarak kadınların kaçırılmasıyla ilgili." Dudaklarını yalıyor. "Oregon'da bir kadın vardı. Güvenlik kamerası onu mağazadan arabasına doğru yürürken gösteriyordu. Arabaya bindiğinde çantasını arka koltuğa yerleştirmek için arkasını dönmüş ve tam o sırada bir adam kapıyı açıp onu dışarı çekmiş. Yanına başka bir araba yanaştı ve adam onu arkaya atıp arabayla uzaklaştı." İşaret parmağını kaldırıyor. "Bir diğeri de Teksas'ta bir kadındı. Erkek arkadaşının kamyonetini kullanıyordu. Güvenlik kamerası onu mağazaya girerken gösteriyordu. Üç sıra ileride park etmiş bir kamyon varmış. Bir adam yolcu koltuğundan inip kadını içeri kadar takip ederken, arabayı kullanan adam da inip kamyonun altına girmiş. Kadın kamyonu geri binmeye gittiğinde, kamyonun altındaki adam kadının aşil tendonunu kesmiş, sonra kamyonun altından sürünerek çıkmış, bu sırada onu takip eden adam kadını yakalamış ve kaçırmışlar."

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Cesedini üç gün sonra bir tarlada buldular. Cinsel saldırıya uğramış ve öldürülmüştü. Diş kayıtları kimliğini doğrulamak zorundaydı."

Yutkunuyorum ve Dillan'ın çenesi keskinleşiyor.

"Ve asla, yani asla birinin size verdiği bir şeyi koklamayın," diye devam ediyor Jasmine.

"Neden biri bana koklamam için bir şey versin ki?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Mesela, erkeklerin ve kadınların otoparklarda takıldıklarını okudum.

çiçek satmak ya da kadınlara parfüm örnekleri koklatmak. Her neyse, mesele şu ki, kurbanlarının neredeyse anında bayılmasına neden olan bir tür karışıma bağlanmışlardı. Sonra da kadınları alıyorlardı."

Dillan'a bakarken gergin bir şekilde yutkunuyorum. Ön camdan dışarı bakıyor, çenesi sert bir çizgiye oturmuş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Ve asla birinin sevdiğiniz birini aramak için telefonunuzu ödünç almasına izin vermeyin" diyor. "Bu bir oyun. Size gelirler ve 'hey, telefonum öldü; kocamı, kız kardeşimi, annemi aramak için seninkini kullanabilir miyim' derler... her neyse. Sadece dışarıda gölgeli bir minibüste olan kişiyi aramak için. Telefonunuzu ele geçirip hackliyorlar ve saatler sonra siz yatağınızda uyurken sizi takip ediyorlar. Bazı insanlar Tanrı'nın sizi nazik olup olmadığınızı görmek için test ettiğini söyler. Ama bugünlerde nazik olmayı göze alamazsınız. Tanrı sizi sınamıyor. I

Sana söz veriyorum. Daha iyi bir öbür dünyaya layık olup olmadığını görmek için kılık değiştirmiş bir melek göndermiyor. Bir sürtük ol. Onlara hayır de ve kendini kurtar. Sakatlanıp bir çukura atılmaktansa cehenneme gitmeyi her gün göze alırım."

"Ne oluyor, Jasmine?" Dillan havlıyor. "Bütün bu saçmalıkları nereden okudun?"

"İnternet. Ya da gerçek hayattaki suçların anlatıldığı bir programda. Televizyon izlemiyor musun?" diye soruyor ama cevap vermesine izin vermiyor. "Her gün haberlerde çıkıyor. Bir keresinde bir Target'ta takip edilmişim. Hemen bir müdür buldum ve ona söyledim. Bana dışarı kadar eşlik etti." Çantasını karıştırmaya başladı ve metal tavşan kulaklarına benzeyen bir şey çıkardı. "Bunlardan birine ihtiyacın var." İki parmağını deliklerden geçiriyor ve Bones'un dövmeli boynuna doğru tutuyor. "Eğer bir erkek sana elini sürerse, bunu onun şahdamarına sokacaksın." Bones'a gösterir gibi yapıyor. "Parmak eklemlerin boğazına girene kadar. Sonra o kaltağı söküp atacaksın. Yere düştüğünde, nefes nefese kaldığında, başında dur ve o orospu çocuğunun kan kaybından ölmesini izle." Bana parlak bir gülümseme veriyor. "Ve şeytanın onun zavallı ruhunu almaya geldiğini anladığında polisi ararsın. Ölü bir adam seni cinayete teşebbüsten dava edemez. Senin sözüne karşı onunki. Ve kendi kışını kurtarmak için yalan söyleyecektir. Etrafıma hep dikkat ederim. Gündüz vakti arabama doğru yürürken, takip edilmediğimden emin olmak için yanımdan geçen arabalara bakıp arkamdaki yansımalarını görmeye çalışırım. Her zaman yanımda bir de silah taşırım. Her ihtimale karşı bir merminin daha iyi bir iş çıkaracağını hissediyorum. Ama elinizde bunlardan biriyle öylece dolaşamazsınız. Anahtarlarınız gibi değil."

Uzanıp kapıyı kilitliyorum.

"İşte bu kadar!" Dillan hemen kilidi açar. "Bugün antrenman yapmıyoruz." Arabadan iniyor, kapıyı çarpıyor ve beni zıplatıyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Dillan..." Ama arabanın önünden geçerken beni duyamıyor. Şoför kapısını açtı ve beni dışarı çekti.

"Ama söz vermiştin-"

"Yalan söyledim." Sözümü keserek beni arabanın etrafından dolaştırdı ve Yasemin'inkinden birkaç araba aşağıda park etmiş olan aracının yolcu koltuğuna oturttu. Arabanın kapısını çarparak kapattı.

Ne oluyor lan? Şoför koltuğuna oturmadan önce "Özür dilerim" dediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Eve giriyorum ve o beni takip ediyor. Ayakkabılarının topuklarının mermer zemine vuruşunu duyabiliyorum.

"Dillan!" diye bağıyor.

Onu görmezden gelip yatak odasına giriyorum. "Anlaşmıştık!" diye bağıyor.

"Yalan söyledim." Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. Bugünkü işim henüz bitmemişti. Daha öğlen bile olmadı ama ruh halim o kadar bozuldu ki geri dönmeyeceğim. Günün geri kalanında evden çalışacağım.

Önümde duruyor, elleri kalçalarında ve dudakları incelmış. "O zaman bu sahte ilişkiyi bitiriyorum."

Buna gülüyorum.

Bir hırıltı çıkarır. "Ben ciddiylim."

Ben de öyleyim. Dünyanın bir kadın için ne kadar tehlikeli olduğunu hiç düşünmemiştim. Özellikle de Mia Bianchi gibi bir kadın için. Onun adı artık ortalıkta. Halka açıldık. Herkes onun var olduğunu biliyor. Babasının sahip olduğu her düşman onu favori hedefleri yapıyor. Sahip olduğum her düşman onu kolay bir hedef yapıyor. Kahretsin, ne kadar aptalmışım.

"Ben ciddiylim!" diye bağıyor. "Sahte ilişki bitti ve ben buradan gidiyorum." Dolaba doğru dönüyor, ben de üst kolundan tutup onu döndürüyorum.

Yüzünü kavrayarak gözlerimi göğsüne indiriyorum. Ağır nefes alıp verişiyle hızla yükselip alçalıyor.

"Ben gidiyorum." Çenesini kaldırıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Mia." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Sen bana aitsin."

"Siktir git, Dillan!" Benden uzaklaşmaya çalışıyor.

Üst kolundan tutup kendime doğru çektim. Onu bıraktıktan sonra eğilip kalçalarını kavriyorum, onu yerden kaldırıyorum ve kıçımı tezgâha çarpıyorum. Ellerim saçlarına gidiyor ve onu öpüyorum.

Elleri yukarı kalkıyor ve yüzümü itiyor. "Onu geri al," diyor.

Sırıttıyorum. "Pardon?"

Gözlerini bana dikti. "Geri al dedim."

"Hayır." Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "İkisini de geri almayacağım. Bir, çünkü hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim. İkincisi, çünkü sen bana aitsin."

"Ben senin malın değilim," diye tersliyor.

"Haklısın. Sen benim malım değilsin. Benim karım olacaksın." Elimi saçlarında gezdirirken yutkunuyor. Ona artık nişanlanmamıza gerek olmadığını söylemedim. Bir parçam hâlâ bunu yapmak istiyor. Ama bu artık rol yapmak olmazdı. "Ve bu senin için bir şey ifade etmeyebilir ama benim için bir şey ifade ediyor." Ben de kabul ettim.

Dudaklarını yalayarak, "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye fısıldıyor. "Seni koruyacağım anlamına geliyor. Kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım.

seni incitiyor. Hayatımın geri kalanını sana öncelik vererek geçireceğim. Ve buna seni tehlikeye atmamak da dahil." Babam haklıydı. Onu kendim de dahil olmak üzere her şeyin önüne koyacağım.

"Herkes a r a b a kullanabilir, Dillan." Dramatik olan benmişim gibi gözlerini deviriyor.

"Sana bir araba ve şoför alacağım." Şu askeri sınıf tanklardan biri. Sorun çözüldü.

"Normal bir hayat istiyorum," diye savunuyor.

Bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama asla bunlardan birine sahip olamayacak. Bianchi olarak değil, kesinlikle Reed olarak da değil.

OTUZUNCU BÖLÜM

BONES

Kapım açıldığında Kingdom'daki ofisimde oturuyordum. Jasmine'e, "Benimle iş yapıyor olman, istediğin zaman ofisime girebileceğin anlamına gelmiyor," diyorum.

"Aslında tam olarak bu anlama geliyor." Masamın önüne oturarak bir süre daha kalacağını haber verdi.

"Gidebilirsin," diyerek onu kovuyorum.

"Sanırım kalacağım." Bana parlak ve sinir bozucu bir gülümseme veriyor "Jasmine," diye homurdanıyorum.

"Pislik gibi davranıyorsun. Ne var ne yok?"

"Ve sen de burnunu ait olmadığı yere sokuyorsun." Jasmine beni hiç ziyarete gelmez, bu yüzden bunun neyle ilgili olduğunu çok iyi biliyorum.

"Biliyor musun... seni hiçbir zaman baban gibi görmedim" - omuz silkiyor - "ama Mia'da bunu giderek daha fazla görüyorum."

Ellerimi masanın üzerinden uzanıp gözleri başının arkasına dönene kadar boynuna dolamamak için yumruk yapıyorum. "Çık dışarı," diye emrediyorum dişlerimi sıkarak.

Ayağa kalkıyor ve duvara doğru yürüyor. Üzerinden bir resim çekerek parmaklarını camın üzerinde gezdiriyor ve gülümsüyor. "Hepinizin başka rüyaları vardı." Geri dönüp resmi önümdeki masanın üzerine koydu. "Daha fazlasını istediniz."

"Evet, her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, o ise sorumu duymazdan geliyor.

"Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum." Homurdanıyorum.

"Ama inanın bana, sizinle kalmayı seçecek birini istiyorsunuz, zorlandıkları için değil."

Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Baban gibi olma, Dillan. Hiç sahip olmadığın bir şeyi birine verme şansın var. Yardımına ihtiyacı var ve bir hayat yaşamayı hak ediyor."

seninle olsun ya da olmasın." Bununla birlikte ofisimden çıktı.

Fotoğrafi aldım. Cross, Titan ve ben üniversitemizin beyzbol sahasındaydık. Fotoğrafi kardeşim Grave çekmişti. Spordan nefret ederdi. Ayrıca uyuşturucu testlerini asla geçemezdi.

Koltuğumda geriye yaslanıp iç çektim. "Lanet olsun." Jasmine haklı. Ve bundan nefret ediyorum.

Öğleyi biraz geçe kapım açıldı ve kardeşim içeri girdi. "Hey," diyorum, sandalyeme geri oturuyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. Daha iyi görünüyor. Ama daha önce daha iyi olduğunu sanıyordum, belli ki değilmiş.

"İşler nasıl gidiyor?" Ona soruyorum. Başını salladı. "İyi."

"Düğün mü?" Ben zorladım. Evindeki o geceden beri onunla özel olarak konuşmadım. Titan geldikten sonra April ve Grave'i yatmaya gönderdik, biz geride kalıp mutfağın içindeki kırık camları temizledik. Ertesi sabah pencereleri değiştirmek için bir ekip geldi.

"Hâlâ açık." Yumuşak bir kahkaha attı.

"Kastettiğim bu değildi."

Karşımdaki koltuğa oturdu. "Onu seviyor musun?" diye soruyor. Cevap vermedim.

"Seni seviyorum, Bones. Bir kardeş olarak, en iyi arkadaş olarak ve bir baba olarak." İç çekiyor. "Beni neredeyse sen büyüttün. Ve eğer istediğin buysa, seni destekleyeceğim." Duraksıyor, dudaklarını yalıyor. "Ama ben senin mutlu olmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun." Kucağındaki ellerine bakarak devam ediyor: "Benim April'da bulduğum şeyi senin de bulmanı istiyorum."

Tam ağzımı açacaktım ki telefonum çalmaya başladı. Açtığımda Haven olduğunu görüp kaşlarımı çatıyorum. "Her şey yolunda mı?" Selamlamak için soruyorum, çoktan ayağa fırlamışım bile.

"Uyandı." Burnunu çekiyor. "Luca uyandı ve seni ve Mia'yı soruyor."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BONES

MIA VE ben hastaneye koştuk, eli benim elimdeydi. Krallık'tan koşarak çıktım ve onu almak için evime gittim. Yolda onu aradım ve o çoktan hazırlanıyordu. Haven da iyi haberi vermek için onu aramıştı.

Yanından geçerken gardiyana başımla selam veriyorum. Elini bırakıyorum, kapıyı açıyorum ve elimi sırtına koyarak onu içeri sokuyorum.

Luca yatağında doğruluyor, solgun yüzü anında kaşlarını çatarak bize bakıyor. Uyandığında ve ne yaptığımı anladığında bana kızacağını tahmin etmiştim.

"Selam." Mia yanına gidip ona nazikçe sarıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

Luca ona, "Bize bir saniye izin ver," der.

Kadının kara kaşları birbirine çarpıyor. "Luca..."

Sanmıyorum-" "Bize bir saniye ver!" diye bağırarak onun sıçramasına neden oluyor.

Omuzlarını dikleştiriyor ve dudaklarını ayırıyor, ama onunla tartışmadan önce gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Sorun yok." Aralarındaki kötü durumu yatıştırmaya çalışıyorum. Lanet olası bir komadan yeni uyandı. İhtiyacım olan son şey bir kardeş kavgası.

Arkasını dönüyor, siyah saçları bu hareketten dolayı yüzüne tokat gibi çarpıyor ve hışımınla odadan çıkıyor.

"Ona bağırarak zorunda değildin," diyorum.

Kızgın tavrını bana çevirdi. "Ne halt ediyorsun, Bones?"

"Ne sorduysan," diyorum, gerçek cevaptan kaçarak.

Uzaktan kumandasına uzanıyor ve televizyonun sesini açıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve ekranda Mia'yla öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımızı görünce kendime lanet ediyorum.

"Krallığın varislerinden biri olan ve Bones olarak bilinen Dillan Reed, Sin City'de Mafya Prensi olarak tanıdığımız Mia Bianchi ile görüldü. Görünüşe göre ikili Vegas'ın hemen dışındaki evinde birlikte yaşıyorlar. Çift son zamanlarda sık sık dışarıda görülüyor, ancak

bir süredir birlikte olduklarını söyledi. İkili halkla ilişkiler konusunda utangaç değil. Yakın geleceklerinde düğün çanlarının çaldığını görüyorum..."

Yani Grave'in yayınlamak istediği hikayeyi durdurmasının ardından Marsha'nın seçtiği yol bu mu? Hiç şaşırmadım. Muhtemelen Luca'nın yaptığım şeyi onaylamayacağını biliyordu ve beni elinden gelen en iyi şekilde becermeyi umuyordu. Ya da Mia'yı hedef göstermek istedi. Marsha, halk onun kim olduğunu ve kardeşinin komada olduğunu öğrenirse Mia'nın hayatının tehlikeye girebileceği tehdidinde bulunmuştu.

"Senden yapmanı istediğim şey bu değil," diye tersliyor ve yeterince görmüş gibi kapatıyor. "Sana onu göndermeni söyledim."

"Bunu ben yaptım. Geri geldi," diye savunmaya geçercesine homurdandım.

Homurdanıyor. "Buraya dönmeyi, senin onu bir ödül gibi sergilemen için seçtiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır!" Bağırıyorum. "Haven ona vurulduğunu söylediği için buraya geri geldi."

Çenesi keskinleşir ve gözleri kapıya kayar. "Karımla konuşarak ne yapıyordunuz?" diye sorar.

Uzun bir nefes alıyorum ve Vegas'ı gören pencereye doğru ilerliyorum. Bu şehirden nefret ediyorum. Hep gitmek istemişimdir. Sanırım bu yüzden Malibu'da gözlerden uzak bir sahil evi ve dağlarda bir kulübe aldım. New York'ta bir çatı katım bile var. Ama hiçbirini kullanamadım ve asla da kullanamayacağım.

"Bones?" Sessizliğim üzerine emretti.

"Seni kim vurdu?" Sırtımı ona dönerek sordum.

"Hiç fark etmez." Homurdanıyor.

"Öyle." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak ona doğru dönüyorum. "Seni kim vurdu?"

Benden uzağa bakıyor, çenesi keskinleşiyor. Bok gibi görünüyor. Rengi sarımsı. Biraz kilo vermiş, yanakları çukurlaşmış, dudakları çatlamış. "Bilmiyorum." Koyu renk gözlerini kucağında duran ellerine indirerek iç geçiriyor. "Onlara bakamadım."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

"Elbette," diye tersliyor. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?" Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ya sana kardeşlerin olduğunu söyleseydim?" Bu fikir hakkında ne düşündüğünü görmek için teklif ediyorum.

Acıdan irkilmesine neden olan sert bir kahkaha atıyor. "Hayır. Aptallar ama ölmek istemiyorlar."

Sırtımı pencere pervazına yaslayarak bir bileğimi diğerinin üzerinden geçiriyorum. "Mia'yı Kaliforniya'daki sahil evime gönderdim. Ve sen vurulmadan üç gün önce ziyaretçileri vardı."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Kim? Orada olduğunu kime söyledin?"

"Kimse yok." Başımı sallıyorum. Teknik olarak bu doğru değil. Nigel onun orada olduğunu biliyordu çünkü benimle gelmişti ama Kralların tüm sırlarını biliyordu. Asla söylemezdi. "Ama bu kardeşlerinin onu bulmasını engellemedi."

"Bekle." Bir elini kaldırdı. "Kardeşlerim onu Kaliforniya'da mı buldu?" Başımı salladım. "Bunun şimdi neden burada olduğuyla ne ilgisi var?"

"Onu tartakladılar-"

"Siktir!"

"Ve bana dönmesini söyledi. Beni ona aşık etmesini ve onunla evlenmemi."

Uzun bir süre bana baktı. Gözleri şaşkınlıkla dolu, sonra gülüyor. "Ow." Elini karnının üzerine koydu. "Beni güldürme, Bones."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Daha dik oturuyor.

"Ciddi olamazsın..."

"Üç gün sonra telefonunu aradı ve Haven cevap verdi. Ona vurulduğunu söyledi. Haven ona jeti gönderdi ve Mia sen ameliyattayken geldi."

"Ben ..."

"Hepimiz, onlar için yeterince hızlı hareket etmediğinde onu geri getirmek için sana zarar verdiklerini düşünüyoruz."

Başını yastığına yaslar ve uzun bir nefes verir.

"O gece ofisimde bana babanın onunla birlikte olmamı istediğini söyledin. Neden?" Talep ediyorum.

"Krallığı istiyor," diyor Luca basitçe. "Hep istedi. Babanın onu kendi payından mahrum bıraktığını söylüyor."

Başımı salladım, tekrar pencereye döndüm. Bunu zaten biliyordum ama tekrar duymak istedim. Aklımı kaçırmadığımdan ya da delirmediğimden emin olmak için. Çünkü bu kulağa delice geliyor. "Hayatımı teslim etmemi sağlayacak bir amcık olduğunu mu düşünüyor?"

"Hey!" diye bağılıyor arkamdan. "O benim kız kardeşim."

"Dikkat et Luca. Onu gerçekten önemsiyormuşsun gibi konuşuyorsun," diyorum kuru bir sesle. "Seni orospu çocuğu!" diye tersliyor.

Arkamı döndüğümde onu yataktan kalkmaya çalışırken görüyorum ama çok fazla makineye bağlı. Ve çok zayıf. Uyanmış olabilir ama bir süre kendinde olmayacak.

Kapı açılır ve Mia koşarak odaya girer. "Neler oluyor?"

"Ondan uzak dur, Mia," diye homurdanıyor, hâlâ yataktan kalkmaya çalışıyor.

"Luca-"

"Nite nerede?" diye sorarak kız kardeşinin sözünü keser. "Onu burada istiyorum. Şimdi!"

"Senin için onu arayacağım." Cep telefonumu çıkardım ve numarasını getirdim. "Hayır, Dillan..."

Telefonu açıyor ama konuşmuyor. "Hey, gelip Mia'yı almanı istiyorum. Şu an hastanede. Luca uyandı ve onunla ilgilenmeni istiyor." Sert gözlerim onun iri gözleriyle buluşuyor. Sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu bırakıp gitmek zorunda kalacağım düşüncesiyle göğsümün sıkışmasından nefret ediyorum. Ama ben her zaman yapılması gerekeni yapan bir adam oldum. Ve onun iyiliği için gitmesine izin vermeliyim. Buradan uzakta, benden uzakta daha güvende olacak. "O artık senin sorunun." Telefonu kapattım. "Yolda," diyorum ve cep telefonumu cebime atıp odadan çıkıyorum.

MIA

"Ne dedin lan sen?" Kardeşime bakarak talep ediyorum.

Eğilmiş, ter alnını kaplamış ve karnını tutuyor. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve derin bir nefes alıyor. Tek yaptığı bana bağırarak ve sanki bir maraton koşmuş gibi görünüyor. "En iyisi bu," diyor belli belirsiz.

"Luca-"

"Nite seni bir yere götürebilir." Sözümü kesti. "Her yer buradan daha iyidir." Mırıldanarak kendi kendine konuşmak için sesini alçaltıyor. "Nite'in daha iyi bir seçim olduğunu en başından bilmeliydim."

"Lu-"

"Orada seninle kalacak." Yine sözümü kesti. Ters ters bakarak ekledi: "Onunlayken ellerini kendine saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

Sorusu karşısında ağzım açık kaldı.

"Eğer içinizden gelirse, onun sizin evlatlık kardeşiniz olduğunu unutmayın."

Onların hayatları boyunca yaptıkları şey yüzünden neden ben yargılanıyorum? Sonsuza kadar bakire mi kalmam gerekiyor? Mutlu olmam mı gerekiyor? Aşık olacak birini bulmamalı mıyım? Dillan'ın beni sevebileceğini söylemiyorum. Ama dışarıda benim için biri olmalı, değil mi? Yoksa neden yaşamaya çalışayım ki? Neden savaşmaya devam edeyim?

"Hayır!" Başımı sallıyorum, o da bana kaşlarını çatıyor, bir önceki sorusuna cevap verdiğimi sanıyor ama vermiyorum. Bunu kabul etmeyi bile reddediyorum. "Burada kalmak istiyorum. Seninle birlikte." *Dillan'la*. Bana kendimi güvende hissettirdi. Bana istenmenin nasıl bir his olduğunu gösterdi. Bu bir yalan olsa bile.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil Mia," diye tersledikten sonra derin bir nefes aldı. Yere uzanıp yüzünü buruşturdu. "Buradan defolup gitmeni ve Bones'tan uzaklaşmanı istiyorum."

Gözlerim yaşardı. Neden? Dillan ona benim hakkımda ne söyledi? Ayak bağı olduğumu mu? Zaman ayıramadığı bir şey mi? Kingdom ve Glass arasında çok meşgul olduğunu biliyorum ama bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Her zaman benimle olmak zorunda değil.

"Eğer söyledikleri doğruysa ve aile senin peşindeyse, o zaman saklanmalısın."

"Hayır," diye boğuluyorum, *saklanmak* kelimesi boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Ben lanet olası bir Bianchi'yim ve bir Bianchi karanlıkta saklanmaz. En azından önemli olanları. Fark edilmemekten çok yoruldum. Ailem beni neden bebekken vermedi, asla bilemeyeceğim.

"Evet," diye gıcırdatıyor dişlerini sıkarak.

Kapı açılıyor ve Dillan'ı görmeyi umarak dönüyorum ama karşımdaki Haven. "Ne halt ediyorsun sen?" Ona doğru koşuyor.

"Kalkmam gerek," diyor ona. "Ve buradan siktir olup gitmeliyim."

"Komadaydın Luca," diye hırılıyor ona. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Gitmiyorum." Sesimi daha iddialı çıkarmak istemiştım ama boğazımdaki düğümden dolayı gıcırtılı çıkıyordu. Duymadı bile. Onun yerine karısıyla tartışmaya devam ediyor. Boğazımı temizliyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Gitmiyorum," diyorum bu kez ellerimi yumruk yaparak.

İkisi de bana bakıyor ve Luca ne yapmam gerektiğini söylemek için ağzını açamadan ben ekliyorum: "Ben yetişkin biriyim ve çocuk muamelesi

görmekten bıktım."

"Mia-"

"Ne istersem onu yapacağım!" Sesim yükseliyor. "Ve o da burada, Las Vegas'ta kalmak. Ve senin kışın beni buradan gönderemez." Bununla birlikte, dönüp hışımla odasından çıktım. Koridorda asansöre doğru ilerlerken topuklu ayakkabılarım yere vuruyor.

Cep telefonumu çıkarıp beni alması için birini aramaya hazırlandım ve Jasmine'in numarasında karar kıldım. Beni sır olarak saklayabilecek tek kişi o gibi görünüyor. Diğerleri evli ya da bir kralla nişanlı.

Asansörün kapısı çalıyor ve ben telefonu kulağıma götürüp onun numarasını aradıktan sonra kapı açılıyor. Bir, iki, üç kez çalıyor. "Hey, Jasmine'e ulaştınız. Bana kısa bir mesaj bırakın."

"Selam Jasmine, ben Mia. Fırsatın olduğunda beni arayabilir misin lütfen?" Ona fazla bilgi vermek istemediğim için telefonu kapatıyorum. Beni aramadan önce Dillan'ı arayacağından korkuyorum.

Hastanenin dışındaki kaldırıma adım atarken seçeneklerimi düşünüyorum. Beni Kink'e götürmesi için bir Uber çağırabilirim. Ya da beni Luca'nın evine götürmesini sağlayabilirim ama orada yakalanmak istemiyorum. Beni gönderecektir.

Bir otele gidebilirim ama hiç param yok. Bu bir yalan. Dillan bana bir kredi kartı verdi, ama onu takip edebilir. Muhtemelen en başta bana bu yüzden verdi.

En iyi tahminim Kink. Eğer Jasmine orada değilse, belki Alexa bana nerede olduğunu söyleyebilir. Taksiye binmek için kaldırımdan inerken bir şey sırtıma baskı yapıyor ve duraksamama neden oluyor. Vücudum kaskatı kesiliyor, nefesim ciğerlerime kaçıyor.

Bir el saçlarımı sarıyor ve sol omzumun üzerine yatırmadan önce nazıkçe bir araya getiriyor. Sağ kulağımda dudaklarımı hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor. "Kaybolmuş görünüyorsun."

Tanıdık sesle gözlerim kapanıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Matteo." Adını fısıldıyorum.

"Kralın nerede?" diye soruyor, sırtıma bastırıldığı sert nesne gömleğimin içinden omurgama saplanıyor. Bu bir silah. Bunu biliyorum.

Cevap vermeyi reddederek sessiz kalıyorum. Ona Dillan'ın nerede olduğunu bilme tatminini yaşatmayacağım. Bunu öğrenmek için kendi başına çalışması gerekecek. Ama ikimiz de onun sadece iki yerden birinde olduğunu biliyoruz-Kingdom ya da Glass. Tek umursadığı bu.

"Görünüşe göre seni iyi eğitmiş." Kıkırdıyor. "Mükemmel küçük bir kukla."

Dönüyorum ve yumruklarımı göğsüne indiriyorum. Elini kaldırıp boğazıma öyle sıkı sarıyor ki nefesim kesiliyor. Ön kolunu kavriyorum, bırakması için derisini bükmeye çalışıyorum ama nafi. Yüzünü tırmalamaya başlıyorum, derisini yırtmayı başarırken gülüşünü dinliyorum. Onu asla yenemeyeceğim ama savaşarak öleceğim.

Saniyeler içinde vücudum kasılmaya başlıyor, hava almak için yalvarıyor ve kollarım artık onları tutamayarak yanıma düşüyor. Nefes almaya çalışırken dudaklarımın aralanışını izliyor ama hiçbir şey elde edemiyor. Silahını yanına indiriyor ve bana gülümsüyor, o kadar acımasız ki kanım donuyor. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve tam bana zarar veremeyeceğini düşündüğüm anda beni dehşete düşüren o tek şeyi söylüyor.

"Sorun yok Mia. Babam artık krallığını umursamıyor. Bianchi adını hak etmen için başka bir yol bulmaya karar verdi."

Gözlerim ağırlaşıyor. Gergin bedenim kaderini kabullenerek gevşiyor ve karanlığı hoş karşıliyorum. Alternatiften daha iyi.

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey onun kıkırdaması oluyor.

BÖLÜM OTUZ İKİ

BONES

Kapı açılıp Titan içeri girdiğinde et dolabının içindeydim ve öfkemi bizden para sızdıran bir adamdan çıkarıyordum.

Sırtını kapıya dayamış, dövmele kollarını bacaklarının üzerinde kavuşturmuş. Göğüs. "Ne istiyorsun?" Adamın yüzüne yumruk atmadan önce sordum.

Kahretsin, şu anda berbat bir ruh halindeyim. "Bekleyeceğim," diye cevap veriyor.

Adama tekrar yumruk attım ve sandalyeden düştü. Onu bağlamamayı seçtim. Şu anda dövüşmek için buradayım. Aşağı uzanıp gömleğini tuttum, onu ayağa kaldırdım ve sırtını duvara çarptım. Ona tekrar vuracaktım ama o eğildi ve yumruğum duvara çarptı. "Siktir," diye tıslıyorum ve adam beni geri itiyor.

Masaya çarptım. Neyse ki sürgülü ve bana doğru koşarken ayağımı kaldırdım. Botum göğsüne çarparak onu yere düşürdü. Onu yukarı çekip saçının arkasından kavriyorum ve vücudu gevşeyene kadar yüzünü defalarca masaya çarpıyorum.

Onu bıraktığımda yere düşüyor, bayılıyor. Titan'ın yüzüne dönüyorum, duvara çarpan elimi yumruk yaparak kırılıp kırılmadığını anlamaya çalışıyorum. "Ne oldu?" Şak diye söyledim.

"Turner beni aradı. Bilin bakalım havaalanında kim varmış?"

"Bilmiyorum." Bu lanet oyunu oynamak istemediğim için iç geçirdim. "Kimdi o?"

"Matteo."

Kaşlarımı çattım. "Neden orada olsun ki?" diye soruyorum. Luca orada görülebilirdi ama diğerleri değil. O ortam için fazla gerginler. Mason kardeşler ve Havaalanı için fazla iyiler.

Omuz silkiyor. "Turner orada bir poker oyunu izlediğini ama fazla kalmadığını söyledi. Bir telefon aldıktan sonra ayrılmış."

Biri kapıyı çalar ve Titan kapıyı açmak için uzaklaşır. Cross içeri girer ve yerde baygın yatan adama bakar. "Cevap vermiyorsun

senin hücren." Gözleri benimkilerle buluştu.

"Meşguldüm." Hastaneden çıktıktan sonra telefonu kapattım ve arabamda bıraktım. Mia'nın beni arayıp kalmasına izin vermem için yalvarması riskini almak istemedim. Onu bir daha bırakıp gidemezdim. Bunu zaten iki kez yaptım.

"Haven beni aradı. Sana ulaşmaya çalıştığını söyledi." Cross devam ediyor.

"Luca iyi mi?" Bunu soran Titan'dı.

"Evet," diye cevap veriyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Mia'yı bulamıyorlar."

Kaskatı kesildim. "Mia'yı bulamazlar da ne demek? O Nite'la birlikte." Onu orada bırakmamın tek nedeni Luca'nın onunla gitmesini istemesiydi.

Cross başını sallıyor. "Nite hastaneye geldi ve onu hiçbir yerde bulamadılar. Luca hemen Dr. Lane'i aradı ve güvenlik kameralarını kontrol edeceklerdi."

Onların yanından geçip et dolabının kapısından çıkıyorum ve asansöre doğru koşuyorum. "Siktir et," diye homurdanıyorum, merdivenlerin kapısını iterek açıyorum ve özel girişimiz olan ana lobiye doğru bir kat yukarı koşuyorum. Cam kapıları iterek açıyorum ve aşağıya, arka otoparka ve arabama doğru koşuyorum. Lastiklerimi kaldırımda gıcırdatırken Kralların çıkışını görüyorum.

Hastane güvenliğinin ana ofisine girdim. "Nerede lan bu kız?" Talep ediyorum.

Nite birkaç monitörün önünde durmaktadır. Haven bir eliyle ağzını kapatmış halde yanında duruyor ve Luca sağ tarafta bir tekerlekli sandalyede oturuyor. Hâlâ bağlı olduğu birkaç makine de yanındaki makaraların üzerinde duruyor. Ben girdiğimde odada ölüm sessizliği hakim.

"Biri bana cevap verse iyi olur," diyorum dişlerimi sıkarak. Haven yüzünü bana dönüyor, gözyaşları yüzünden akıyor. "O Matteo'nun elinde."

"Hayır." Nefes alıyorum. Şehre gelmesinin gerçek sebebi o mu? Eğer öyleyse, neden havaalanına gitti? Onu almadan önce burada olduğunu bilmemizi mi istedi? "Nasıl olur da...?"

"Kameralarda var," diye fısıldıyor Haven. Hastanenin güvenlik görevlisi bir düğmeye basıyor ve ekranlardan birinde onun kadrāja girdiğini görüyorum. Elinde

telefonunu kulağına götürüyor. Konuştuğunu görebilirsiniz ama ne dediğini duyamazsınız.

Matteo'nun onun arkasından kadrja girdiğini görürsünüz ama Matteo onun varlığından habersizdir. Takım elbise ceketini açıyor, silahını omuz kılıfından çıkarıyor ve sırtına doğrultuyor. Vücudunun kaskatı kesilmesini izlerken kalbim hızla çarpıyor. Adam onunla konuşurken zaman ilerliyor gibi görünüyor ve kadın arkasını dönüyor. Göğsüne vuruyor ama adam elini boğazına doluyor ve bayılana kadar onu boğuyor. Kadının yere düşmesine izin veriyor ve başını kaldırma çarpıyor. Silahını kılıfına geri koyduktan sonra eğilip onu yerden kaldırırken bir araba yanaşiyor. Arka kapı içeriden açılır ve arabayı sürmeden önce onunla birlikte arabaya biner. Kızın hücrelerini arkasında yere bırakır. Ekran arabanın arkasında durur.

"Etiket mi?" Kabaca sordum. Zihnim onu nereye götürdüğüne dair bize bir ipucu verebilecek herhangi bir yol düşünmeye çalışıyor.

"Çalınmış olarak geri geldi," diye cevaplıyor güvenlik görevlisi.

"Telefonu..."

Haven arkasını döndü ve bana uzattı.

"Aradığı son kişi Jasmine'di." Titreyen elime aldığımda kokluyor.

Arkamdan kapının açıldığını duyuyorum ama sadece Krallar olduğunu bildiğim için duymazdan geliyorum. Çok arkamda değillerdi.

"Onu nereye götürmüş olabilir?" Haven bana soruyor, sulu gözleri benimkilerle buluşuyor.

Nereden bilebilirdim ki? Telefonunda yerini bulmuştum ama adam b ı r a k m ı ş . Artık onu bulmamın bir yolu yok. Tek bildiğim, artık Nevada eyaletinde bile olmadığı. Babası New York'ta. Yani onu oraya ya da İtalya'ya götürüyor olabilir.

"Kahretsin." Titan'ın videoyu tekrar oynatırken iç çektiğini duyuyorum.

"Seni arayacak, değil mi?" Haven alt dudağını ısırıyor, hâlâ beklentiyle bana bakıyor. "Onu seninle birlikte istiyorlar. O yüzden seni arayacaklar."

Bunun üzerine Luca tekerlekli sandalyesini çevirip bana dik dik baktı. "Bunların hepsi senin suçun."

"Luca-"

"Bunu o yaptı!" Luce, Haven'ın üzerinden bağırır.

"Bu kardeşimin suçu değil," diye çıkıştı Grave ona. Titan ve Cross'la birlikte geldiğini bilmiyordum.

Luca, "Onun kalmak istemesini o sağladı," diyor. "Eğer gitmiş olsaydı..."
"Nereye giderse gitsin Matteo onu bulacaktı," diyor Titan ona.

Ellerimi tekerlekli sandalyesinin iki yanına koydum ve yüzüne doğru eğildim. "Bu senin ailenin hatası. Buna sen de dahilsin. Ve sana söz veriyorum onu bulacağım ama her birini katledeceğim. İşim bittiğinde yaşayan tek Bianchi'ler sen ve Mia olacaksınız." Ve bununla birlikte sandalyeyi itip arkamı dönerek odadan çıktım.

MIA

Ağırlaşmış gözlerimi açıyorum ve anında pişman oluyorum. Parlak ışıklar hassas gözlerimi acıtıyor ve ölüm kokusu öğürmek istememe neden oluyor.

Gözlerimi kırpıştırarak öksürmeye başlıyorum, zaten çarpmakta olan başım daha da zonkluyor. Yüzümü kaldırıp etrafıma baktığımda geniş bir odada olduğumu görüyorum. Bir sandalyeye oturtulmuşum, bileklerim arka ayaklara iple bağlanmış. Ayak bileklerim de aynı acımasız malzemeye ön ayaklara bağlanmış.

Başım geriye düşüyor ve yutkunarak gözlerimi kapatıyorum. Boğazımdaki acı irkilmeme neden oluyor.

"Uyanma vaktin geldi." Uzaktan Matteo'nun sesini duyuyorum. "Seni öldürdüğümünden korkuyordum."

"Çok naziksiniz," diye mırıldanıyorum.

Kahkahası odayı dolduruyor. Başımı eğiyorum ve ona bakmak için gözlerimi açıyorum. Karşıma oturmak için odanın ortasına bir sandalye çekiyor. Sandalyeyi arkaya doğru döndürüyor ve kollarını sandalyenin arkasına koyarak üzerine oturuyor. Başını yana doğru eğiyor. "Sana sadece bir sorum var." Nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Burayı tanımıyorum ama bu şaşırtıcı değil. Buraya geldiğimden beri nereye gidebileceğim konusunda kısıtlıydım.

Vegas'a geri döndü.

"Seni şu anda siksem, sikimde hâlâ kanar mıydın?" Dişlerim gıcırıyor ama buna cevap vermeyi reddediyorum.

Sandalyeden kalkıp bana doğru yürürken kahkahaları odayı dolduruyor. Sandalyeye sinmeye çalışıyorum ama faydası yok. Gidecek hiçbir yerim yok.

Arkamdan yürüyor ve omzumun üzerinden uzanıyor, elini gömleğimin içine sokuyor, bir göğsümü yakalamak için yakamı uzatıyor ve kısıtlamalarımla savaşmaya başlıyorum.

Dudaklarını kulağımın yanında hissediyorum. "Onun küçük fahişesi olacağını biliyordum. Bu kaçınılmazdı."

"Sen hastasın!" Çığlık atarak onu defetmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Ah, kardeşim." Kıkırdıyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Erkeklerin ne kadar hasta olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Henüz değil ama öğreneceksin." Elini çekiyor ve ben nefes almaya çalışarak sandalyeye yığılıyorum.

"Her ne planladıysan, Dillan buna kanmayacak," diyorum, onu kızdırmayı umarak.

Kahkahası kulaklarımı acıtacak kadar büyüyor. "Sence bunun Bones'la bir ilgisi var mı?" Başını sallıyor. "Babam onun krallığını istemiyor. Aslında hiç istemedi."

Vücudum geriliyor. "Ne demek istiyorsun? Hiç yapmadım mı?" İçimde kötü bir hisle soruyorum.

Önümde durmak için geliyor. İki elini çıplak kalçalarımın koyarak parmaklarını tenime batırıyor ve yüzünü yüzümün önüne yerleştirirken nefesimi tıslatıyor. "İkizlerle ben sadece sana bir oyun oynuyorduk, Mia."

"Hayır-"

"Yani, bir kralın bir parça kış için on milyon ödemesi her gün olan bir şey değil." Bacaklarımı itiyor ve bacaklarım titremeye başlıyor. Siyah gözleri sandalyeye bağlı bedenimde geziniyor ve sırtarak ellerini kemerine götürüyor. Kemerini çözüyor ve ben sandalyede çığlık atmaya ve çırpınmaya başlıyorum. Yüzüme vuran eli beni sakinleştirdi. Ama sadece nefesimi tutacak kadar. "Bakalım o amcık buna değdi mi?"

"Siktir git!" Çığlık atıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Seni orospu çocuğu
-"

Bana tekrar tokat atarak sözümü kesti.

"Matteo," diye bağılıyor bir ses ona. "Onu rahat bırak."

Richard'ın odaya girişini izlerken uzun bir nefes çekiyorum. *Ne oluyor lan?* Müzayedede beni sahneden indirdiğinde attığı tokattan sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacağımı sanmıştım. "Nasıl? Ona yardım mı ediyorsun?"

"Seni kimin satın aldığını başka nasıl bilebilirdim ki?" Matteo gülerek sorar.

"Ama." Gözlerimi yere indirip neyi kaçırdığımı anlamaya çalışıyorum. "Luca'yı sen vurdun." Tekrar Matteo'ya bakıyorum. "Beni buraya geri getirmek için kardeşimizi vurdun. Beni Dillan'a dönmeye zorlamak için."

"Luca'nın başına gelenler bir talihsizlikti ama sizi temin ederim ki onu ben vurmam. Ve eğer kardeşimizi vuracak olsaydım, bunu senin yüzünden yapmayacağıma eminim." Buna gülüyor.

Richard'ın telefonu çalar ve cebinden çıkarır. Bir mesajı okur ve sonra Matteo'ya bakar. "Üç günümüz var."

Midem bulanıyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama içimden bir ses bunun iyi bir şey olmadığını söylüyor. Matteo bana gülümseyerek bunu doğruluyor. "Ne kadar değerli olduğunu öğrenmek üzereyiz."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BONES

Otelimizin odasında sessizce durmuş, tavandan tabana şehre bakan pencereden dışarı **bakıyorum**. Kendimi Luca'nın haftalar önce ofisime girdiğindeki hali gibi hissediyorum; kaybolmuş, kafası karışmış ve yüzde yüz korkmuş.

Mia için Vegas'ı didik didik aradık ama hiçbir şey bulamadık. Tanıdığımız herkesle irtibata geçtik, gözümüzü açık tutmak için her bağlantıyı tükettik. Bizi ona götürebilecek her şeyi dinledik ve hiçbir şey bulamadık. Bize yardım edebilecek biri varsa o da Havaalanı'dır diye düşündük. Orada o kadar çok şey oluyordu ki, birileri bir şeyler biliyor olmalıydı. Ama yine sadece sessizlik duyduk. Tristan beni arayıp bu hafta sonu New York'ta başka bir müzayede olduğunu söyleyince Kings'le birlikte özel jetime atlayıp buraya uçtuk.

"Luca yine arıyor." Titan'ın söylediğini duydum.

Onu görmezden geliyorum. Ailesinin her bir üyesini öldürme sözümü verdiğimden beri Luca'yla konuşmadım. Teker teker, ona yaptıklarının bedelini ödeyecekler. Sadece şimdi değil, yıllar boyunca yaptıkları her şeyin.

Gözlerim ve kulaklarım babalarının üzerinde ama henüz kimseye dokunamam. O tekrar kollarıma gelene kadar olmaz. Güvende olduğunu anladığım zaman peşlerine düşeceğim. Ve dürüst olmak gerekirse, Luca da benim bok listemde. Onun hayatında oynadığı rolden sonra yaşamayı hak ettiğini bana kanıtlaması gerekecek. Diğer kardeşlerine kıyasla küçük olsa bile. Şu anda güvende olan tek kişi Nite ve bu her zaman değişebilir.

"Bones?"

"Ona cehenneme gitmesini söyle," diye homurdanıyorum Titan'a. Sırtımı pencereye dönüp odaya bakıyorum.

Kardeşim koltukta oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakıyordu. Onun gelmesini istemedim. Ona geride kalmasını söyledim. Yemek odasındaki son sinir krizinden sonra April'ı evde yalnız bırakmasının çok zor olduğunu biliyorum.

Masa. Ama beni dinlemeyi reddetti ve Jasmine, biz yokken yalnız kalmaması için April ile kalacağını söyledi.

Titan iç çeker, cep telefonunu cebine koyar ama başka bir şey söylemez.

Odadan çıkmak üzereydim ki kardeşim ayağa fırladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Duş almam lazım." Koridordan arka yatak odasına doğru yürüyorum. Işığı yakma zahmetine girmeden odaya giriyorum ve bitişikteki banyoya doğru ilerliyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp duşu açıyorum ve daha ısınmadan suya giriyorum.

Ellerimi duvara koyup başımı eğiyorum, soğuk su vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. Kalbim hızla çarpıyor ve aklım en kötüsüne gidiyor. Luca'nın bana izlettiği o video bir kez daha kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor. Bu sefer ona ne yapmışlardı. Onu yine mi kaydettiler? Onu dövdüler mi? Tecavüz mü ettiler? Her şey mümkün. O artık bakire değil. Bunu ondan ben aldım.

Bekareti satmak istedikleri bir şeydi. Şimdi gittiğine göre, daha az mı değerli olacak? Bir kez daha satılmadan önce bundan yararlanıp onunla istediklerini yapacaklar mı? Ya burada, New York'ta değilse ve çoktan gitmişse?

Onu kaybedersem kendimle yaşayamam. Bana onu Nite'a vermemi söylediğinde Luca'ya karşı çıkmalı ve ona siktir olup gitmesini söylemeliydim ama kendime çok kızmıştım. Her zaman bir planım vardı ve harekete geçmeden önce düşündüğümünden emin olurdum. Onunla durum böyle değildi. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyleri yaptım ama en kötüsü oldukları ortaya çıktı.

Onunla halka açılmak gibi. Bu çok aptalcaydı. O en iyi saklanan sırdı ve ben onu dünyaya gösterdim. Babası bunu mu istiyordu? Başından beri planı bu muydu? En iyi silahını göstermek mi? Ulaşılmaz olarak onu daha cazip hale getirmek mi? Erkekler her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler. Ve Mia Rosa Bianchi kesinlikle her erkeğin istediği şey.

Duşumu tamamladıktan sonra kendimi toparlıyorum ve biraz dinlenmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Aylardır pek dinlenmedim. Ve eğer onu kurtarmayı planlıyorsam, en iyi oyunumu oynamalıyım.

Lavabonun başında durmuş, havluyu kalçalarımın sarmış dişlerimi fırçalıyordum ki banyonun kapısı çalındı. "Evet?" Bir ağız dolusu diş macunuyla soruyorum.

Kapı açılır ve Titan telefonunu cebine koyarak içeri girer. "Az önce Tristan aradı."

"Ve?" Soruyorum, diş fırçası duraklıyor.

"Az önce açık artırmanın yarın akşam olduğu bilgisini aldı. Ve Mia da bu işin içinde."

Diş fırçasını bırakıyorum ve yüzümü ona dönmeden önce ağzımı çalkalıyorum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyor?"

Omuz silkiyor. "Söylemedi. Sadece kendisine bir isim listesi okunduğunu ve onun isminin de geçtiğini söyledi."

Elimi nemli saçlarımda gezdirip uzun bir iç çekiyorum.

"Bu iyi haber, Bones. O burada, New York'ta. Ve yarın gece, tekrar senin olacak."

Dönüp beni bir kez daha yalnız bırakıyor ve ben de ellerimi tezgahın kenarına koyup siyah mermeri kavriyorum. Bir konuda haklıydı. Yarın gece Mia'yı ikinci kez satın alacağım. Ve son kez benimle eve gelmesini sağlamak için ne gerekiyorsa ödeyeceğim.

MIA

Vegas'ta bir uçağa bindirildim -Matteo'nun özel jeti- ve beni bir depoda tuttukları New York'a getirildim. Babamın ben doğmadan önce kirli işlerini yapmak için kullandığı bir yerde. Polislerin gitmeyeceği bir yer çünkü onlara para ödeniyor. Ailelerini güvende tutmak istiyorlarsa, uzak dururlar.

Bu sefer satıldığım son seferden farklı. Pahalı bir otel yok. Saçımı, makyajımı yapan ya da bana ağda yapan kadınlar yok. Sunabileceklerimi göstermek için gece elbisesi giymedim.

Onun yerine, bir omzumdan sarkan ve dizlerime kadar düşen büyük boy beyaz bir tişörtle duruyorum. Yalınayağım ve saçlarım karmakarışık. Parçalar morarmış yüzüme düştü. Hâlâ acıyor. Geçmeyen, zonklayan bir ağrı gibi. Bir zamanlar kanadığım yerde kafama yapışmış bir parça saç hissedebiliyorum. Duş almama izin vermediler. Sanırım görünüşümü ya da kötü kokup kokmadığımı umursamıyorlar.

Matteo parmaklarını kolumun üst kısmına dolayarak tenimi sıkıştırıyor ve ben inliyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama tabii ki işe yaramıyor. Bu noktada neden denediğimi bile bilmiyorum. Şu anda onunla savaşamayacak kadar güçsüzüm. Bu sabah beni birkaç kraker ve bir şişe suyla beslediler. Mümkün olduğunca zayıf olmamı istiyorlar. Artık savaşmakla ilgilenmiyorlar. Sadece itaat.

"Babam ne yaptığını biliyor mu?" Homurdanıyorum.

Homurdanıyor ama cevap vermiyor. Vegas'ta bana babamız hakkında söylediklerinden sonra artık neyin doğru neyin yalan olduğundan emin değilim. Bunca zamandır bu işin arkasında Matteo ve ikizler mi vardı? Babam bunun bir parçası mıydı? Belli ki ilk seferinde satılmama izin vermişti ama Krallığı gerçekten istiyor muydu? Dillan ve Kralların peşinde miydi?

Richard köşeden görünerek, "İki tane daha, sonra kalkacak," diye anons etti. "İşte." Plastik bir tabancaya benzeyen bir alet uzatıyor. Siyah ve ucunda çok kısa bir iğneye benzeyen bir şey var.

"Tut onu." Matteo beni Richard'ın kollarına doğru itti. Anında dövüşmeye başlıyorum, yumruklarımı göğsüne ve yüzüne indiriyorum. Temas edebildiğim her şeye.

"Lanet olsun, tam bir baş belasısın," diye homurdanarak saçlarımı tutuyor. Beni kendisinden uzaklaştırırken çığlık atıyorum. Beni döndürerek yüzüstü duvara yapııştırıyor ve kollarımı arkamdan çekiyor. Üzerlerinden sert bir şey geçiriyor ve fermuarın derimin etrafında sıkıldığını hissediyorum.

Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, saçlarımın bir kısmı artık ağzımda ve gözlerim kapalı, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Beni zayıf görmelerinden nefret ediyorum.

"Kıpırdatmayın onu," diye bağıriyor Matteo.

Bir el saçımı kavrayıp omzumdan çekiyor ve dizlerimin bükülmesine neden olan bir acıdan önce boynumun dibine bir şeyin bastırıldığını hissediyorum. Yere düşüyorum, boynumda devam eden bir sızı beni nefessiz bırakırken nefesim bir anlığına kesiliyor.

"Kaldırın onu. Sırada o var," diyor ağabeyim.

Saçlarımdan tutulup ayağa kaldırılıyorum ve Richard beni omzuna atmak zorunda kalıyor çünkü bacaklarımı çalıştıramıyorum. Umarım bana her ne yaptılarsa beni öldürürler çünkü bu şekilde devam edemem, onların kullanıp atacakları bir oyuncak olamam.

Tekrar ayağa kalktığımda, başıma bir başlık geçiriliyor ve karanlık için şükrediyorum. Sahte bir güvenlik hissi olsa bile çünkü dışarıda beni neyin beklediğini görmek istemiyorum. Kalabalığı ya da kimin teklif verdiğini görmeme gerek yok. Beni kurtarmaya gelen yakışıklı, dövmeli bir Kral olmayacak. Bu sefer olmayacak.

Eller omuzlarımı kavrayıp beni yerimde tutarken, kapüşonun içinden kulağıma fısıldayan bir ses duyuyorum. "Git bize biraz para kazandır, fahişe."

Geçen seferki gibi öne doğru itiliyorum ama ayakta kalmayı başarıyorum. Ellerim arkadan bağlıyken kolay kolay ayağa

kalkamayacağım.

başımın üstünde. Eğer üzerinde durduğum şey buysa, sahneden düşmekten nefret ederim.

Donup kaldım. Kulaklarımdaki kan hücumu o kadar yüksek ki sadece ağır nefes alış verişlerimi duyabiliyorum. Terliyorum, vücudum soğuk ve titriyor. Kapüşon, saçlarımla birlikte tenime yapışıyor ve yüzümden akan sümük, şimdi ağladığım gözyaşlarıyla karışıyor.

Bacaklarım titriyor ve boynumun dibindeki ağrı şiddetlenerek yanma hissine dönüşüyor. Kaşımak istiyorum ama böyle bir lüksüm yok.

Erkekler onlara sunabileceğim şeylere bakarken olduğum yerde donup kaldığım saatler gibi geliyor. Gömleğim tutuldu ve geriye doğru sert bir bedene doğru çekildim. Başımdaki kapüşon yırtılıyor ve koridora geri dönüyorum. Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak nefes üstüne nefes alıyorum. Kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum. Böyle bir şey var mı? Benim yaşımdaki biri geçirebilir mi?

"İyi iş, küçük kardeşim." Matteo çenemi sertçe tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "İyi bir sürtük ol ve ona iyi vakit geçirt. Ona parasının hakkını ver. Yeterince içtiğine karar verdiğimizde gelip seni alacağız."

Yüzüne tükürdüm. Tıpkı Richard'a yaptığım gibi. Onları ve sadist zihniyetlerini sikeyim. Bana tokat atmak yerine güldü. "Yakında görüşeceğiz." Kapüşonu tekrar başıma geçiriyor ve üst kolumu kavıyor.

Durana kadar ileri doğru çekiliyorum. "O tamamen senin."

Nefesimi tuttum.

"Buna değse iyi olur." Tanımadığım bir sesin söylediğini duyuyorum ve kalbim duruyor. Bir parçam dua ediyor, Dillan'ın beni tekrar kurtaracağı umudunu taşıyordu. Ama az önce konuşan her kimse rüya gördüğümü kanıtlıyordu çünkü bu o değildi.

"Bu konuda beni bilgilendirmen gerekecek." Matteo gülüyor.

Gömleğim bir kez daha tutuldu ve kendimi ileriye doğru yürürken buldum.

Uyuşmuş durumdayım. Bedenim seks kölesi olarak yaşayacağı kaderi kabulleniyor. Tekrar tekrar satılacağım. Kardeşimin hastalıklı zevki için kullanılacağım. Para kazanmanın bir yolu. Zaten ne kadar parası olduğu önemli değil çünkü ona daha fazlasını getirebilirim.

Adam bana hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine kaputu başıma geçirerek beni yönlendiriyor. Açılırken bir kapı gıcirtısı duyuyorum ve sonra bir araba olduğunu tahmin ettiğim bir şeye binmeme yardım ediyor. Ben otururken gömlek yukarı kalkarken soğuk deri bacaklarıma çarpıyor. Sonra kaput kafamdan çıkarılıyor.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BONES

Limuzinde onun karşısına oturduğumda GÜMÜŞ MAVİSİ GÖZLER

benimkilere takılıyor. "Mia." Ona doğru koştum.

Gözleri yaşlarla doluyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ellerimi yerleştiriyorum Tristan bileklerini bağlayan fermuarı kesebilsin diye onu kendime doğru çektim. Kız sahnedeiken içeride olduğu süre boyunca bana mesaj atıyordu. Orada olamamaktan nefret ediyordum ama ağabeyinin beni görme riskini göze alamazdık. Bu işin arkasında onun olduğunu bildiğimizden beri.

Onları serbest bırakıyor ve ben de onu koltuğuna geri oturtuyorum. "Hey, iyisin." Islak yüzünü avuçluyorum. Gözlerim onunkileri arıyor ama o gözlerini kapatıyor ve vücudu titremeye başlıyor.

Kollarımı ona doladım ve onu koltuktan çektim. Kendi koltuğuma oturup onu kucağıma alıyorum. "Seni tuttum. Sana sahibim, Mia."

Kolları boynuma dolanıyor ve ben de onu hafifçe ileri geri sallamaya, sırtını ovmaya başlıyorum. Çok yorulmuş olmalı. Ona son üç gündür bensiz neler yaşadığını sormak istiyorum ama kaçınıyorum. Şimdi zamanı değil.

"Sen... beni terk ettin." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Ona daha sıkı sarıldım. "Çok özür dilerim. Bir daha asla olmayacağına söz veriyorum" diye yemin ediyorum. Ondan ayrılmamın tek yolu beni öldürmeleri ve bunu denediklerini görmek istiyorum.

Geri çekiliyor, ben de izin veriyorum. Kucağımda oturmaya devam ediyor ve ıslak yüzündeki saçlarını tarıyor. "Boynum," diyor hıçkırarak.

"Nesi var bunun?" Gözlerimi ona dikerek sordum. Onu boğmuştu. Belki de birden fazla kez yapmıştı.

"Matteo..." Yutkunuyor. "Boynumun arkasına bir şey yaptı." Kucağımdan sürünerek inmesine ve bankta yanıma oturmasına izin veriyorum. Saçlarını bir tarafından tutarak öne doğru eğiliyor ve boynunu görebilmem için saçlarını tutuyor. "Tam burası." Serbest eli boynunun dibinde geziniyor.

"Takip cihazı," diye konuşuyor Tristan.

Ona baktım. "Bir izleme cihazı mı?" Tekrar ediyorum. Sahildeki evimde onu ilk kez böyle mi buldular? Hayır. Olamaz. Eğer o zaman bir tane olsaydı, Lane onu hastaneye gelip bayıldıktan sonra tüm vücudunu taradığında bulurdu. Ya da ... o zaman bayıldığını söylemişti. Sanırım baygınken çıkarmış olabilirler.

Tristan başını sallar. "Planları bu. Onu satmak. Onu kaçırıp tekrar satmak." Ona bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Bu şekilde ondan mümkün olduğunca çok para alabilirler. Bu çok oluyor."

Ellerim yumruk oldu. "Bunu nasıl çıkaracağız?" Soruyu sorarken bile cevabı biliyorum.

Fermuarı keserken elinde tuttuğu bıçağı çevirerek açıyor. "Onu kesip çıkardık."

"Ne?" diye çığlık atıyor, saçlarını bırakıyor ve dik oturuyor. "Hayır." Kocaman gözleri benimkilere kaydı. "Hayır. Hayır. Hayır."

"Mia-"

"Lütfen. Yapma," diye yalvararak sözümü kesti.

"Dışarı çıkmak zorunda, yoksa seni tekrar bulurlar,"

diyorum ona. Gözyaşları morarmış yüzünden aşağı akıyor ve burnunu çekiyor.

Tristan ceketinin içine uzanır ve bir şişe çıkarır. Neyse ki kadın kucağındaki ellerine bakmakla o kadar meşguldür ki adamın ne yaptığını umursamaz. Ardından cam bir bardak ve mini bardaki viskiyi alır. İkisini de bardağa dolduruyor, sonra da ona uzatıyor.

"İşte," bardağı uzattım ve kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştu. "Susamış olmalısın." Bardağı ona uzatıyorum, elleriyle kavırıyor ve içiyor. Bir kısmı çenesinden kirli tişörtüne damlıyor.

Derin bir nefes çekiyor ve fincan elinden düşüp ayaklarımın dibine geliyor. "Ne...?"

Kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzünü avuçluyorum. "Yapılması gerekiyordu," diyorum ona ve sonra gözleri kapanıyor. Onu kollarımla yakalıyorum ve gevşek bedenini kucağıma çekiyorum. Gözlerim onunlarla buluşuyor.

Omuz silkiyor. "Gerekirse ona ilaç vermeye hazırdım."

Luca'nın bir keresinde bana söylediği şeyi ona da söyledim.

Yapman gerekeni yap. "Nite'a mesaj at. En kısa zamanda bizimle buluşsun."

Başını sallıyor, bıçağı bir kez daha çevirerek açıyor ve bana uzatıyor. Elimden geldiğince onu yüzüstü çevirerek, o saçlarını boynundan çekerken ben de bıçağı alıyorum.

Boştaki elimi alıp küçük şişliği bulana kadar boynuna dokunuyorum. O kadar küçükü ki asla fark edemezdım. Bıçağı derisine sokup küçük bir kesik açtım. Kan anında boynunun yanlarından aşağıya ve pantolonuma akmaya başladı.

Başparmağımı ve işaret parmağımı açık tenine sokarak cihazı tutup çıkarıyorum. Tristan boş bardağı bana uzatıyor, ben de içine atıyorum. Sonra yanımda getirdiğimiz gömleği aldım. Açıkçası çıplak olmasını bekliyordum. Dün evimde bir toplantı yaparken Jasmine Mia'ya bir çanta hazırlamıştı ve Mia'yı herkesle birlikte geri getirme planlarımızı konuşmuştuk. Geçen sefer elbisesi yırtıldığı için bu akşam o çantadan onun için bir kıyafet almayı ihmal etmedim.

Limuzin dururken gömleği yaraya bastırıp basınç uyguluyorum.

MIA

Bilmediğim bir odada uyandım. Nefes almak için doğruluyorum, panik göğsümü sıkıyor. Ayağa kalkarken oda sallanıyor ve kalçamı yatağın yanındaki komodine çarparak komodinın sallanmasına neden oluyorum.

Arkamda bir kapının açıldığını duyuyorum ve odanın diğer ucunda gördüğüm diğerine doğru koşuyorum. Tam kapının koluna ulaştığımda, bir kol belime dolanıyor ve neredeyse beni ayağımdan kaldırıyor. Bir çığlık atıyorum ama bir el ağzımı kapatarak beni engelliyor. Tekmelemeye ve dokunabildiğim her şeye tutunmaya çalışıyorum.

"şşş, iyisin." Kulağımda bir ses duyuyorum. "İyisin Mia," diye tekrarlıyor.

Yorgun bedenim onun kollarında gevşiyor ve elini ağzımdan çekerek derin bir nefes almama izin veriyor. Beni ayağa kaldırıp kendi etrafımda döndürdü ve mavi gözlere baktım. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım gözlere.

Ona olabildiğince sert bir tokat attım. Muhtemelen fazla değil. "Mia-"

Tekrar yapıyorum. "Bana ilaç verdin. Yine."

Her iki bileğimi de kavırıyor ve onları duvara çarparak beni vücuduyla duvara sabitliyor. Gözleri şimdi bana dikilmişti. "Başka seçeneğim yoktu."

"Ben istemedim-"

"Yaşamak için mi?" Sözümü kesti. "Tek seçeneğimiz buydu. Ve bu konuda seninle tartışacak vaktim yoktu." Beni bırakarak geri çekildi ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Siktir!" diye bağıyor. Sonra gözlerini bir kez daha bana dikti. "Yapılması gerekiyordu. Ve çok kısa bir zaman dilimimiz vardı. Ya seni tutup zorla içirecektim ya da kendi isteğinle yapmanı sağlayacaktım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve duvara yaslanıyorum. Bacaklarım hâlâ titriyor ve oda hâlâ dönüyor. Bunu tek başıma yapamazdım. Bunun için çok inatçıyım ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Bana doğru adım atarak yüzümü kavırıyor ve sert yüz hatları biraz yumuşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Sadece ona bakıyorum.

İç çekiyor. "Lütfen konuş benimle. Kızgın olabilirsin ama nasıl hissettiğini bilmem gerek."

Gözlerimi onun belirgin göğsünü ve geniş omuzlarını saran Krallık tişörtüne indiriyorum. "Yoruludum." Sonunda söyledim. Kahretsin, onu çok özledim. Beni alt etmesinden nefret ediyorum. Bir kez daha, Dillan Reed beni kurtardı. Neden? Neden gitmeme izin vermedi? Luca için başka bir iyilik miydi? Bundan şüpheliyim. Luca beni Kral'dan uzakta istiyordu.

"Daha fazla dinlenmen gerek. Henüz sisteminden çıkmadı." İçimdeki saçmalıkların arasından onu duyuyorum.

"Duş almak istiyorum," diye karşı çıkıyorum, ona ters ters bakarak. Kendimi iğrenç hissediyorum ve leş gibi kokuyorum.

"Banyo yapmaya ne dersin? Böylece duşta düşersin diye endişelenmeme gerek kalmaz." O teklif ediyor.

"Tamam."

Beni banyoya çekmesine izin veriyorum ve o beni yıkarken etrafa bakıyorum. Belli ki pahalı bir oteldeyiz. Duvardaki beyaz ve altın rengi fayanslardan anlayabiliyorum. Köşedeki küvet devasa, içine girmek için bile üç basamak var. Duş Roma tarzı, camlı, böylece içeride üç duş başlığı olan siyah fayanslı duvarı görebiliyorsunuz. Zemin beyaz mermer. Bir King'den beklediğim buydu. Ama neredeyiz? "Ne zamandır dışarıdayım?" diye sordum.

"Sadece birkaç saat. Sana geçen seferki kadar çok vermedim." "Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle, gözlerimi devirerek.

Boyu kadar ayağa kalkıyor ve bana doğru dönüyor. Üzerimde hala tişörtüm var ve bana beklenti içinde bakıyor. Ama yalnız kalana kadar çıkarmayı reddediyorum.

İçimdeki halimden utanıyorum. Ne kadar zayıf olduğumdan. Matteo bana kaç kez vurdu ya da tokat attı.

Dillan'ın gözleri bileklerime kayıyor ve ben de kelepçelerin izlerini görmemesini umarak onları arkama saklıyorum. Bilincim yerinde değilken beni çoktan incelediğinden eminim ama gözlerinin içine bakmak zorunda olmak beni geriyor. Üzerimde böyle bir gücü var.

İpucunu alarak bana doğru yürüdü ve eğilerek alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Ne zamandan beri dişlerimi fırçalamadığımı bildiğim için nefesimi tutuyorum ve başka bir şey söylemeden banyodan çıkıyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve yalnız yıkanmama izin veriyor.

Morarmış bedenimi kaynar sıcak suyun içine indirirken ilk gözyaşının düşmesine izin verdim. Bu ailem için son ağlayışım olacak. Bianchi adını yaşatmak için her zamankinden daha kararlıyım. Ve bunu Dillan'ın arkasından yapmak zorunda kalacağıma dair bir his var içimde. Aksi takdirde, beni tekrar uyuşturabilir.

New York şehir merkezindeki çatı katı süitlerinde kanepeye oturdum, yeni banyo yapmıştım ve kendimi yeni biri gibi hissediyordum. Uyuşturucunun yarattığı sis çoktan dağılmıştı. Banyoda işim bittiğinde, uyandığım yatağın üzerinde bir gömlek ve pamuklu bir şort buldum. Nihayet yatak odasından çıktığımda oda servisi yapıliyordu. Oturdum ve Krallar beni izlerken bir hayvan gibi yemeğimi yedim. Davranışlarım umurumda değildi.

"Ne biliyoruz?" Titan, Cross'un yanındaki kanepede otururken soruyor. Grave bir telefon görüşmesi yapmak için bir saniye önce dışarı çıkmıştı. Dillan'ın arkadaşı Tristan mutfak barında oturuyor.

"Babam hakkında yanlışmışız," diyorum.

"Nasıl yanlışdınız?" Cross soruyor.

"Matteo babamın Krallığı ya da Kralları umursamadığını söyledi." Gözlerinin içine baktım. Burada yeni bir ben var ve ondan utanmıyorum. "O ve ikizlerin sadece benimle dalga geçtiğini söyledi. Ve zaman içinde ona sizden kazanabileceğinden daha fazla para kazandırabileceğimi fark etmiş."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Titan gerginliği bozar. "Eğer seni satanın arkasında o varsa, o bir sorundur."

"Ne demek eğer?" Yumuşakça soruyorum.

Dillan konuşuyor. "Matteo'ya güvenmiyorum. Bu işin arkasında babanın olduğunu söyleyebilir ama ben onun sözüne inanmayacağım."

"Müzayedede bir önceki ne benzeyen bir şey var mıydı?" Tristan bana sordu.

"Emin değilim," diyorum dürüstçe. "Başımda bir başlık vardı."

"Onlar mı?" Dillan soruyor.

Başımı salladım. "Matteo ve Richard." "Richard orada mıydı?"

Ayağa kalkıyor.

"Richard kim? Ve onu nereden tanıyorsun?" Grave soruyor ve ben de onun telefon görüşmesinden döndüğünü fark etmeden tavandan tabana pencerelere bakıyorum.

"O lanet olası bir pislik. Onu şahsen tanımıyorum ama Luca'nın bana gösterdiği videoda vardı. Ve ilk açık artırmadaydı. Daha önce pek düşünmemiştim ama belki de bu işte düşündüğümde daha büyük bir rolü vardır."

Dillan'ın sözleriyle vücudum geriliyor. Luca'nın ona gösterdiği video mu? Neden bahsediyor bu?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BONES

"NE YAPMAK İSTİYORSUN?" Titan bana soruyor.

Mia yanıma otururken ben de koltuğa geri oturuyorum. Beş saat önce Tristan'la birlikte müzayededen çıktığında olduğundan daha iyi görünüyor. Gözlerinde hâlâ bir parça hüzün var ama bu zamanla geçecektir. Bundan emin olacağım.

Bu sefer Richard'ın da işin içinde olması, ona ne olduğunu merak etmeme neden oldu. Onu hırpalamasını izledim. Luca'nın bana gösterdiği videoda ona yaptıklarından bahsetmiyorum bile.

Öne doğru eğilerek dirseğimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Mia'nın içinde bir takip cihazı vardı. Onu çıkardım ve Nite'a teslim ettim, o da ondan kurtuldu."

"Nasıl kurtuldun?" Çapraz sorular.

"Fransa'ya giden bir uçakta," diye cevap verdim. Tristan'ı açık artırmaya sokabilmek için ona bir arka plan hikâyesi uydurmak zorunda kaldık. Bu, isimlerin ve kişisel bilgilerin önemli olmadığı bir öncekine benzemiyordu. Takım elbiselere ve satılan kadınlar hakkında önemli detaylar içeren siyah deri kitaplara gerek yoktu. Tristan takma bir isim kullanıyordu ve biz de onlara Paris'te yaşadığı yalanını söyledik.

"Sence gidip onu almadan önce ne kadar vaktimiz var?" Grave konuşan diğer kişi.

"Beş gün diyebilirim. En fazla," diyor Tristan. "Para havale edildi, bu yüzden hemen aldılar. Onları bekletmek için bir neden yok," diye ekliyor. "Yarın erkenden yola çıkmamız gerektiğini söyleyebilirim." Tristan sessizce yanımda oturan Mia'ya başını sallıyor. "Onu Vegas'a geri götürelim ve sonra Fransa'ya gidelim. Doğruca bize gelmelerini sağlarız. Bunu asla beklemeyecekler."

"Üzerlerine bir tane yerleştirememiş olmanız çok kötü. Yerlerini tespit etmek çok daha kolay olurdu."

Elimi bacağına koyuyorum ve benden uzaklaşıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da gözlerini bana diyor. Ne oluyor lan? Neden bana kızgın? Az önce onu satın aldım. Yine. Bu sefer bana sadece iki milyona mal oldu.

Matteo, onu geri alıp tekrar satacağını bildiği halde on milyon için direnmiyor.

"Mia-"

"Luce'un sana gösterdiği videodan mı bahsediyorsun?" diye sorar.

Hay sikeyim! Bunu ben mi söyledim? "Bilmiyorum..."

"Luca'nın elinde hangi video vardı?" diye homurdanarak ayağa kalkıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve bana tepeden bakmasından hoşlanmadığım için ben de ayağa kalkıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Bu hiçbir şey değil, Dillan," diye tersliyor. "Richard ve benim oynadığımız sadece bir video biliyorum. Ve onu sana gösterdiğimde, daha önce izlediğinden bahsetmedin."

"Mia-"

"Ve Luca haftalardır komada. Peki Luca sana Richard'la benim videomu ne zaman gösterdi?"

Odaya sessizlik çöktü ve herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Ne söylediğimi fark etmemiştim. Ama şimdi inkar edemiyorum. Ya da yalan söyleyemem. "Seni satın almadan önce. İlk seferinde."

Dudakları aralanıyor ve gözleri açılıyor. "Ne? Neden? Neden? Sen nasıl...?"

"Luca bir gece geç saatte ofisime girdi ve videoyu aldı. Matteo, Luca'nın seni kurtarmak isteyeceğini bildiği için videoyu ona göndermişti. Ama yapamadı, o da bana getirdi. I-"

Bana tokat atarak sözümü kesti. "Bunca zamandır." Bir adım geri çekilerek dudaklarını bana doğru inceltiyor. "Ve sen bana hiç söylemedin."

"Ne söylememi bekliyordun?"

Hırlıyorum. "Gerçeği," diye tersliyor.

"Hatırlamıyorsun bile. Neden bu konuyu sana açayım ki?" Hatırlamadığı bir şeyi gündeme getirmeyi hiçbir zaman önemli bulmadım. Sonra filmi izlediğinde perişan oldu. Daha önce izlediğimi bilmesi neyi değiştirebilirdi ki?

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyor kendi kendine. Ona doğru uzandım. "Mia."

"Dokunma bana!" diye bağırarak uzaklaşıyor. "Bana yalan söyledin." "Seni kurtardım!" Bağırıyorum. "Birkaç kez."

Homurdanıyor. "Ne yapmamı istiyorsun, *Bones*?" Bana takma adıyla sesleniyor ve bu dişlerimin gıcırdamasına neden oluyor. Bana Dillan demesine o kadar alışmışım ki Bones demesinden hoşlanmıyorum. O farklı bir adam. Ve bir parçamın onun için değiştiğini hissediyorum. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

ya da kötü. "Sanki karşılığında bir şey istiyormuşsun gibi bana bunu hatırlatıp duruyorsun. Sana doğru sürünmemi ister misin?"

Homurdanıyorum. "Saçmalama."

"Ayaklarını öpmemi ister misin? Sana ne kadar minnettar olduğumu göstereyim mi?"

"Minnettar olmalısın." Ona doğru adım atıyorum ve gözlerim kısılıyor. "Eğer ben olmasaydım, sen de kullanılmış bir fahişe olurdun. Ailenin istediği gibi elden ele dolaşırdın."

Yüzü düştü ve o anda söylediklerimden pişmanlık duydum. Daha önce hiç hareketlerimi savunmak ya da kimseye kendimi açıklamak zorunda kalmamıştım. Buna alışmak biraz zaman alacak.

Dudaklarını yalıyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor. "Beni satın aldın. Ve beni becerdin. Lütfen bana senin fahişen olmanın ne farkı olduğunu açıklar mısın?" Cevap beklemeden arkasını dönüyor ve kapıyı arkasından çarparak ana süite doğru yürüyor.

"Gerçek bir çift gibi dövüşüyorlar." Grave kendi kendine kıkırdıyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. "Her şeye rağmen ikinizin bir şansı olabilir."

MIA

Ben daha varlığından haberdar olmadan videoyu görmüş mü? Bu bana kendimi tecavüze uğramış gibi hissettiriyor. Beni böyle savunmasız bir durumda gördü ve bunu benden saklamayı seçti. Ya Matteo bana hiç göndermeseydi? Dillan bana varlığından hiç bahsetmeyecek miydi?

Kapı iç duvara çarparak açılıyor ve arkamı döndüğümde onun arkamdan içeri daldığını görüyorum. "Defol git!" Tam kapı kapanırken kapıyı işaret ederek bağıyorum.

Bana doğru yürüyor, iki eliyle yüzümü tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Senden hiçbir şey beklemiyorum Mia. Seni ilk kez Luca yalvardığı için kurtardım."

"Harika," diye çıktım. "Şimdi senin sadaka vakan oldum. Bana daha fazla iyilik yapma." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni yerimde tutuyor.

"İkincisi sensiz yaşayamadığım içindi."

Kalbim onun sözleriyle çarpıyor. Ve gözlerim açılıyor, ona bakıyorum.

Yumuşak bir sesle konuşmadan önce bakışları benimkileri arıyor. "Çok az pişmanlığım var, Mia. Ama sahip olduklarımdan biri sensin."

"Ne demek istiyorsun?" Cevaptan korkarak ama bilmek isteyerek fısıldıyorum.

"Yıllar önce senden uzaklaşmak. Kimse olmadığını söylediğinde sana inanarak." Yüzümü bırakıyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Seni Kaliforniya'da bırakarak. Ve Luca bana uzak durmamı söylediğinde senden uzaklaşmak."

Ellerim yukarı kalkıyor ve dövmeli kollarını kavırıyor. "Dillan..."

"Sana o videodan bahsetmedim çünkü varlığından haberdar olmanı istemedim. Sonra Matteo onu sana gönderdiğinde, tek düşünebildiğim seni kurtarmanın yollarıydı."

"Yaptın." Benim için herkesten daha fazlasını yaptığını inkâr edemem. "Ama bir şeyler beklemelisin."

Başparmağını alt dudaklarımda gezdirmeden önce gözleri dudaklarıma kayıyor. Kalbimin çarptığını hissedebiliyorum ve cevabını beklerken nefes alışverişim hızlanıyor. "Sana yalan söyleyemem," diyor ve kalbimin durmasına neden oluyor. "Bir şey istiyorum."

Yutkunuyorum. Ona geri ödeyemem. Ailemin parası var ama benim şahsen yok. Evim yok. Arabam yok. O olmasaydı bir cep telefonum bile olmayacaktı. "Ne oldu?" Ne diyeceğinden korkarak fısıldıyorum.

"Sen," diye cevap veriyor ve gözlerimin yaşardığını hissediyorum. "Tek istediğim sensin." İçime giriyor, kalçalarını benimkilere bastırıyor. "Sekiz yıl önce yapmam gereken şeyi yapmam için bana bir şans ver."

"O da neydi?"

"Size önemli biri olduğunuzu gösterme şansı."

Ben bir şey söyleyemeden dudaklarını dudaklarıma indiriyor. Tereddüt etmedim. Kollarımı boynuna doluyorum ve beni öpmesine izin veriyorum. Parmakları kalçalarıma giriyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Bacaklarımı ona doluyorum ve beni yatağa yatırdığını hissetmeden önce beni geriye doğru yürütüyor.

Gömleğimi çıkaracak kadar uzun bir süre uzaklaşıyor ve sonra dudakları tekrar benimkilerin üzerinde. Şortumu bacaklarımdan aşağı indirmeye çalışıyordum ki, bir kez daha çekip bunu kendisi yapıyor ve iç çamaşırımı da yanlarına aldığından emin oluyor.

Sonra gömleğini başından çekip kot pantolonunu çıkarıyorum. Onu yeterince hızlı soyamıyorum. Onu içimde hissetme ihtiyacı çok büyük. Birkaç saniye önce kafasını koparmak istediğimi düşünürsek bu çılgınca. Daha önce hiç böyle duygular yaşamamıştım.

Zaten ıslanmıştım ve hızlı bir bakış bana onun sert olduğunu söylüyor. Aletini eline aldı ve içime doğru itti. Sırtımı kamburlaştırıyorum, beni onun boyutuna uyacak şekilde gerdiğini hissedince nefes nefese kalıyorum.

"Siktir, Mia." Kulağımın dibinde inliyor ve nefesim kesiliyor.

"Dillan." Parmaklarım kaslı sırtını delerken adını soluk soluğa söylüyorum. Geri çekilerek oturuyor, kollarını dizlerimin altına yerleştiriyor ve bacaklarımı daha geniş açıyor.

Saçlarımı tutuyorum, o bana çarparken ağlıyorum, bir yandan da sikişin sırlıklam amıma girip çıkmasını izliyorum. Ağır gözlerim onun alt dudağını ısırmasını ve nefes alışının hızlanmasını izliyor. Uzanarak ellerimi sert göğsüne koyuyorum, gösterinin tadını çıkarıyorum. Ona asla doyamıyordum.

Hayatım boyunca yalnız öleceğimi düşündüm. Ama Dillan bana istenmenin nasıl bir his olduğunu öğretti ve asla geri dönemem. Beni korkutan da bu. Benden daha önce de uzaklaştı, peki bunu tekrar yapmasını engelleyen ne?

Bir his oluşmaya başlıyor ve gözlerim kapanıyor.

"Bana bak Mia," diye emrediyor kabaca. Vücudunun benimkine çarpma sesi geniş odayı dolduruyor.

Ağırlaşan gözlerimi açtığımda, onun üzerimde gezindiğini görüyorum. "Boşalırken beni izlemeni istiyorum."

Dudaklarım aralandı ve nefes nefese kaldım. Gözleri vücudumda gezinmeden önce benimkilerden ayrılıyor. Dudaklarını yalıyor ve bacaklarımı onun için sonuna kadar açarken ellerimi vücudumun iki yanındaki çarşaflara gömüyorum.

Sıcaklık tenimi yalayıp beni diri diri yakarken onun adını haykırıyorum. Aklımın bir köşesinde, süitteki herkesin beni duyabildiğini fark ediyorum ama sessiz olacak kadar umursamıyorum.

Bacaklarımın arasına bakıp gülümsediğinde kontrolsüzce titriyorum. "Seni sikimin üzerinde boşalırken görmeye asla doyamayacağım."

İnledim.

Eğiliyor, kalçalarını kaldırırken dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Sertleşip içime boşalana kadar beni beceriyor. Gözlerimi kapatıyorum, daha fazla açık tutamıyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BONES

Yanımda yatıyor, gözleri kapalı, mışıl mışıl uyuyor. İşimiz bittikten sonra onu temizledim ama kıpırdamadı bile. Zavallı şey hala yorgun.

Yataktan kalktım, kotumun cebinden cep telefonumu çıkardım ve bir numara bulup hızlıca mesaj attım. İşim bitince giyinip odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Titan kanepede oturmuş telefonuyla konuşuyor, Cross ve Grave mutfakta duruyor ve Tristan da tavandan tabana pencerelerin önünde. Ona doğru yürüyorum. "Bugünkü yardımın için tekrar teşekkürler."

Başını salladı. "Elimden geldiğince sana yardım edeceğimi biliyorsun." Gözleri kapalı ana süit kapısına ve sonra tekrar bana döndü. "Vegas'a geri dönmek zorunda."

"Biliyorum."

"Yanına verebileceğiniz adamınız var mı? Yirmi dört saat gözetim altında tutulması gerekecek. İşin içinde başka kimlerin olduğunu öğrenene kadar onun güvenliğini riske atamayız."

"Burada olmayan tek güvendiğim kişi Luca ve o da onu koruyacak durumda değil." Derin bir iç çekiyorum. Nite başka bir seçenek ama o zaten Fransa'da olacak. Takip cihazı onda ve biz gelene kadar onunla birlikte orada kalacak. İzleyiciyi gönderip öylece bırakamayız. Bir çeşit harekete ihtiyacı var.

"Avery'yi arayacağım," diyor ve pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkarıyor.

"O Kanada'da değil mi?" Ben soruyorum. Avery onun ağabeyi. Yine de onunla Tristan kadar yakın değilim.

Tristan başını sallıyor. "Ama ona güvenebilirsin." "Nerede olduklarını biliyorum."

Tristan ve ben arkamızı döndüğümüzde uykulu görünen Mia'nın yatak odasının kapısının önünde, yine giyinik bir şekilde durduğunu görüyoruz.

"Kim?" Grave oda servisinden sipariş ettiği bir parça turtayı ağzına tıktırarak soruyor.

"Kardeşim ve Richard. Nerede olduklarını biliyorum."

"Nerede?" Tristan benden önce davrandı.

"New York'a vardığımızda beni babamın deposuna götürdüler. Müzayedeye kadar beni orada tuttular. Orada kalıyorlar." "Babanı gördün mü?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

Tristan'a bakıyorum ve o da omuz silkiyor. Sessiz sorumu anlayarak, "En iyi seçeneğimiz bu olabilir," diyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Nite'a mesaj at. Ona takip cihazını bırakmasını ve hemen geri gelmesini söyle," diye emrediyorum Titan'a. O da başını sallıyor.

Grave, "Ama onun orada kalmasına ihtiyacımız olduğunu düşündüm," diyor.

"İşte o zaman bize gelmelerini istedik. Onlar New York'tan ayrılmadan önce onlara ulaşabilirsek, o zaman orada olması için bir neden kalmaz. Biz kardeşi ve Richard'ın peşinden giderken onun burada Mia'yla birlikte olması gerekiyor."

Bana doğru adım attı. "Dillan, yardım edebilirim."

"Kesinlikle olmaz. Burada, Nite ile birlikte süitte kalacaksın." "Ama-"

"Hayatın tartışmaya açık değil Mia," diye sözünü kesiyorum. Zaten çok fazla kıl payı kurtulmuş durumda. İşimi şansa bırakmayacağım. Neyin peşinde olduğumuzu anlarsa ve bir şekilde onu ele geçirirlerse, onu bir daha asla göremem. Matteo sırf bir şeyi kanıtlamak için onu öldürür. Ve ben onsuz yaşayamam.

Birinin ona destek olmasını bekliyormuş gibi gözleri odanın içinde geziniyor. Böyle bir şey olmayacak. Bu odadaki hiçbir erkek sevdikleri kadına *yardım etmek* için kendilerini tehlikeye atmalarına izin vermez.

"Nite cevap verdi. İzleyiciyi bırakıp hemen geri geleceğini söyledi."

Başımı salladım. "Hazır olacağız."

MIA

Dillan siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giyerken ben yatağın ucunda oturuyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuşum ve saçlarım yeni aldığım duştan dolayı ıslak. Üzerimde havludan başka bir şey yok. Dün gece biraz dinlenmeye çalıştım ama olmadı.

Bu New York'taki ikinci günümüz. Yardımımı geri çevirince çok sinirlendim. Bana iyi geceler öpücüğü verdi, ben de ona sırtımı döndüm. Horlamaya başlaması sadece birkaç saniye sürdü. Uyanık yatıyor, karanlık tavana bakıyor ve hayatımın son yirmi yılını düşünüyordum. Ya da eksikliğini.

O bilmiyor ama benim de bir planım var. Ona o kadar da çaresiz olmadığımı gösterecek bir plan. Dillan'ın onu istediğini bilmesini istiyorum, ona ihtiyacım olduğunu değil.

"Her şey yoluna girecek," diyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

Onun güvenliği için endişelendiğimi sanıyor. Endişelenmiyorum. En azından pek değil. Dillan'ın yapmak istediği şeyi yapacağından hiç şüphem yok. Sadece beni balonlu ambalaja sarmak istemesinden nefret ediyorum.

Bana doğru yürürken ellerini vücudumun iki yanına koyuyor ve yüzünü benimkine doğru eğiyor. "Burada güvende olacaksın. Nite geride kalıyor. İşimiz biter bitmez hemen döneceğim."

Ben sessiz kalıyorum ve o iç çekiyor. Öne doğru eğilip alnıma hafifçe bir öpücük konduruyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Yakında her şey bitecek." Bununla birlikte dönüyor ve yatak odasından çıkıyor.

Sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum ve derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. Saatim resmen işlemeye başladı. Kim bilir ne kadar zamanım var? Gözlerimi açtığımda ya şimdi ya da asla diyerek banyoya koşuyorum. Saçımı hızlıca yüksek bir midilli şeklinde bağlıyorum. Yoluma çıkmasına izin veremem.

Dolaba gidip bana getirdiği bavulu açıyorum. İçinde kıyafet ararken fermuarlı bir bölmeye gizlenmiş küçük siyah bir Gucci çanta görüyorum. Kaşlarımı çatarak çantayı açıyorum ve bir not görünce gülümsüyorum. "Bir kız asla çok dikkatli olamaz." Ve bunu oraya kimin koyduğunu çok iyi biliyorum.

Giyindikten sonra yatak odasının kapısını tam zamanında açıyorum ve Nite'in geniş oturma odasının karşısındaki başka bir yatak odasına girdiğini görüyorum. O da diğerleri gibi karşılık vermeyeceğini düşünüyor. Burada öylece oturup Dillan'ın dönmesini bekleyeceğini sanıyor. Kardeşim ve Richard'la ilgilenmek sorunun sadece bir parçası. Yapmak üzere oldukları şeyin bir savaş başlatacağını biliyorum. Şansa bırakmak istemediğim bir savaş. Kralların kaybedecek çok şeyi var. Sadece krallıklarını değil, sevdiklerini de. Benim yüzümden çok fazla insan zarar gördü. Bunu durdurabilecek tek kişi benim.

Ebeveyn odasından çıkarken, yatağa gittiğimi düşünmesi için kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. Sonra parmak uçlarımda süitten geçip ön kapıdan çıkıyorum ve mümkün olduğunca sessizce kapatıyorum.

Koridordan asansöre doğru ilerliyorum. Kalbimin göğsümde çarptığını hissederek, Nite beni yakalamadan çıkabilmek için sessizce dua ediyorum. Dillan bu lanet kapılara bir tür sessiz alarm koyduysa hiç şaşırırmam.

Özel asansörümüzün düğmesine basıp omzumun üzerinden çatı katının kapısının açılmasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Asansörün geldiğini haber veren ping sesi irkilmeme neden oluyor ve içeri atlıyorum, beni içine alana kadar kapıların kapanması için düğmeye tekrar tekrar basıyorum. Kapandığında sırtımı yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bir kez daha yapmam gereken şeye hazırlıyorum. Sonuçlara lanet olsun.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BONES

GÜNEŞ battı ve ben Tristan'ın arabasının yolcu koltuğunda otururken o otoyolda uçuyor. Titan, Grave ve Cross, Tristan'ın takma adıyla kiraladığımız Cadillac Escalade'de arkamızdalar.

Silahı kuruyorum, bir mermi yerleştiriyorum ve ağır metali hissederek kalçama dayıyorum. Beni rahatlatıyor. Bir şeyin iyiliği için kan akıtmayalı uzun zaman olmuştu. Genellikle işle ilgiliydi.

Pişmanlıklarımın onunla ilgili olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Hayatımda başkaları da var mı? Elbette var. Ama onlar üzerinde kontrolüm olmayan şeylerdi. Onu satın almayı ve terk etmeyi seçtim. İki kez.

Tristan bir çıkış yapıyor ve ben de yan aynadan Kralların onu takip edişini izliyorum.

New York dikiz aynasında küçülürken, sonraki on beş dakika boyunca sessizlik içinde araba kullanır. Bay Bianchi'nin deposu okyanus kıyısındadır. Bir sürü gemi John için mal ithal ve ihraç ediyor. Mafyanın satılabilecek her şeyde eli vardır.

Mia'nın burada başka bir açık artırmada olduğunu öğrendiğimde dehşete kapıldım çünkü daha sonra doğrudan nakliye alanına gideceğini düşündüm. Onu bir nakliye konteynerine koyacaklardı ve hepsi bu kadar olacaktı. İzini sürmenin hiçbir yolu olmadan sonsuza dek ortadan kaybolacaktı.

"Park edip yürümemiz gerekecek," diye Tristan'a bilgi verdim. "Depoyu gözetliyor. Geldiğimizi bilmelerini istemeyiz." Nite, New York'a dönmeden önce depo hakkında bilmemiz gereken her şeyi mesaj yoluyla bize bildirmişti.

Başını sallıyor. "Ne kadar uzakta?" "En az bir mil diyebilirim."

Cep telefonum çalıyor ve Mia olduğunu düşünerek aşağı bakıyorum ama arayan Luca. Yoksay'a bastım. Onunla hâlâ konuşmuyorum. Bana hemen mesaj atıyor.

Aç şu lanet telefonunu.

Kapatmaya gidiyorum ama duruyorum. Mia ya da Nite'in bana ihtiyacı olursa diye bunu yapamam. Luca ne yapmak için burada olduğunu biliyor ve beni durdurmaya çalışmıyor. Sadece onun durumu için onu suçlamamdan hoşlanmıyor. Gerçek şu ki, bundan ikimiz de sorumluyuz. Sadece bu konuda bir şeyler yapmaya karar veren tek kişi benim.

Tristan arabasını yavaşlatır, bir yola çeker ve durmadan önce bir tuğla binanın etrafından dolaştırır. Burası ölüm sessizliğinde. Vızıldayan sokak lambaları bile yok.

Arabadan inerken Titan'ın arkamıza yanaştığını görüyorum. Arabadan inip kapağı açtılar ve ihtiyaçları olan şeyleri aldılar.

"Hazır mısın?" Kardeşimin bana uzattığı Glock'u alırken 9 mm'lik tabancamı kotumun arkasına sokarak soruyorum.

"Hazır." Başlarını sallarlar.

Tristan bagajını kapatırken "Gidelim," diyorum ve asla yapmayı düşünmediğim bir şeyi yapmak üzere olduğunu bilerek yürümeye başlıyoruz.

Savaşlar da böyle başlamaz mı zaten? Bir adam aşık olmaması gereken birine aşık olur.

Bana aşık bir adam gösterin, ben de size onun en büyük zayıflığını göstereyim.

Babamın sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve gülümsüyorum. Daha fazla yanılmış olamazdı. Cep telefonum çalmaya başlıyor ve hepimiz duruyoruz. Tekrar Luca'nın aradığını düşünerek telefonu çıkarıyorum ama arayanın Nite olduğunu görüyorum.

"Ne oluyor lan?" Grave, Nite'in neden aradığını merak ederek sorar. Adam dilsiz olmayı seçiyor. Onu ararız ama asla konuşmasını beklemeyiz.

Cevap tuşuna bastım ve hoparlörü açtım. "Nite-?"

Aceleyle çıkmadan önce sözümü bitirmeme bile izin vermedi. "Mia gitti."

MIA

Taksiden indim ve Manhattan'ın işlek caddesinin kaldırımında durdum. Don olmanın en güzel yanı, kimsenin size bulaşmamasıdır. Ve polise para ödenir.

Pizzacıya başım dik ve omuzlarım geride giriyorum. Bu iş büyük büyükbabamdan büyükbabama, oradan da babama geçti. Bundan sonra Luca ya da Nite'in alacağından eminim çünkü hayatta kalan tek iki Bianchi onlar olacak.

Hayatımın ilk on iki yılı Las Vegas'ta geçti, ancak ailem beni birkaç kez New York'a getirdi. Ve ben o nadir günleri

Burada, dadımla birlikte köşedeki kulübede otururken, bana yaşamak istediğim hayatın bu olmadığını bilecek kadar öğretti.

Mekan bu saatte ölü, gece ondan sonra. Yuvarlak kırmızı masaların yanından geçip arka tarafa doğru yürüyorum. Kapıyı iterek açıp ofise giriyorum. Babamın oturduğu masanın etrafında beş adam duruyor.

"Mia?" diye bağılıyor beni gördüğünde. "Burada ne halt ediyorsun?" Arkama bakıyor ve Dillan'ın mı yoksa Luca'nın mı yanımda olmasını beklediğini merak ediyorum.

Adamları bana ters ters bakarken, "Seni görmeye geldim," diye cevap veriyorum. Hatta ikisinin elleri kılıflarına soktukları silahlarının üzerindeydi. Diğer üçü beni bir tehdit olarak görmüyor. Bu onların hatası.

"Mia!" Annem yıpranmış deri koltuktan fırlayıp bana doğru koşuyor. Kollarını bana doladı ve ayaklarımı yerden kaldırdı. "Aman Tanrım." Beni yere bıraktıktan sonra çekiliyor ve iki elini yüzüme koyuyor. Tıpkı benimkilere benzeyen gümüşü mavi gözleri yaşlarla doluyor ve sanki yaşadıklarımı umursuyormuş gibi kesik ve morluklara bakıyor. "Aman Tanrım. Bebeğim." Şimdi ağlıyor ve burnunu çekiyor.

Onun için hiçbir şey hissetmiyorum. Nasıl bir hayat yaşayacağım konusunda söz sahibi olmayabilirdi ama beni korumak için de hiçbir şey yapmadı. Babam ve Luca bana İtalya'ya gitmemin en iyisi olduğunu söylediğinde Vegas'ta kalmama izin vermesi için ona yalvardım. Sonra orada benimle kalması için ona yalvardım ve o da eve gelip babamla birlikte olmak için beni yalnız bıraktı. Eğer bir çocuğum olacak kadar şanslı olursam, onu kocam için asla terk etmeyeceğim. Ama beni seçim yapmaya zorlayacak bir adamla da asla evlenmem.

"Efendim?" diye sordu adamlarından biri. Gelişimi nasıl karşılayacakları konusunda kafalarının karışık olduğu açıktı.

"Bizi yalnız bırakın." Elini havada salladı ve adamların hepsi odadan çıktı, beni ailemle yalnız bıraktılar.

"Ne istiyorsun Mia?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş sandalyesinde arkasına yaslanarak. "İtalya'dan çıkmayı nasıl başardın?"

İşte bu bana neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor. Matteo'ya beni kaçırıp bir krala satmasını o emretmedi. Ama tam olarak ne kadarını bildiğini öğrenmek için soruyorum, "Gerçekten seni Krallığa götürmemi mi bekliyordun?"

Sırıttıyor. Siyah gözleri Nike ayakkabılarıma düşüyor ve çıplak bacaklarımda, şortumun üzerinde ve sonra göğsümde geziniyor. Gülümsemesinin büyümesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. "Bir zamanlar

Hak ettiğimi almak için seni kullanacaktım." Gözlerim onunkilere dikildi. "Ama bir Kral asla bir hiç kimseye aşık olamaz. Kukusu ne kadar iyi olursa olsun." Ayağa kalktığında, aramıza biraz mesafe koymak için kapıya doğru bir adım geri atıyorum.

Onun sözleriyle midemin bulanmasından nefret ediyorum. Dillan'ın benimle ilgili niyetini sorgulamama neden olmasından. Bana her zaman bir hiç olduğum söylendi, bu yüzden aksini düşünmek zor. Bir Kral sizi önemli biri olduğunuza ikna etmeye çalışsa bile.

"Matteo'nun beni sattığını biliyor muydun?" Soruyorum ve sesimin titremesinden nefret ediyorum.

Başını geriye atıp gülüyor ve ben de tepkisini görmek için anneme bakıyorum. Başını eğmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Omuzlarının titremesinden sessizce ağladığını anlayabiliyorum.

O biliyordu! İçimde bildiğine dair bir his vardı ama buna inanmak istemiyordum. "Neden?" Çığlık attım ve gözlerim yaşardı. Umurumda olmasından nefret ediyorum. Ve benim hayattan yoksunluğumu eğlenceli bulmasından daha da nefret ediyorum.

"Sen her zaman hiçbir şey olmak için yaratılmıştın, Mia." Bana bir adım daha yaklaştı. "Milyonlarca erkek için bacaklarını açabilirsin." Bir adım daha. "Ama yine de bir hiç olursun."

Bana ulaşıyor ve ben ona ters ters bakarken gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum.

"Bana teşekkür etmelisin." Başını yana eğiyor.

"Beni en yüksek teklifi verene sattığın için mi?" diye bağırdım.

"Seni değerli kıldığım için." Yüzüme doğru eğilerek ekliyor: "Bianchi ismi olmasaydı, seni bedavaya vereceklerdi."

Yüzüne tükürüyorum ve o da elini ağzımın üzerine koyup yanaklarımı acıyla kavırıyor ve beni geriye doğru itiyor. Başım duvara o kadar sert çarpıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor ve boynumun arkasından aşağıya doğru acı fişkirirken dizlerimin üzerine düşüyorum. Başım davul gibi vurmaya başlarken uzaktan annemin haykırışını duyuyorum.

Güldüğünü duyduğumda nefesimi tutmaya ve gözlerimdeki noktaları ve gözyaşlarını silmeye çalışıyorum. "İstedğim zaman onu öldürmeme izin vermeliydin. Bize hiçbir faydası olmadı."

Benden uzaklaşmaya başladığında başımı kaldırıp arkasından bakıyorum. "Neyse ki bir sorunu çözmek için hiçbir zaman geç değildir," diye ekliyor.

Ayağa kalktım, şortumun arka cebine uzandım ve parmaklarımı şortumun içinde bulduğum tavşan kulaklı anahtarlığın metal deliklerine

soktum.

Çantam. *Teşekkürler, Jasmine.* Bu benim tek şansım. Buraya gelmenin birinin hayatını sona erdireceğini biliyordum ve bu kişinin ben olma ihtimali vardı.

Koşarak sırtına atladığımda bir çığlık attım. Etrafında dönerek sırtımı duvara çarpıyor ve bacaklarımın beline doladığı sıkı tutuş temasla biraz gevşiyor.

"Seni lanet orospu!" diye bağırıyor. Eli omzunun üzerinden uzanıyor ve at kuyruğumu tutmayı başarıyor. Çekiştiriyor ve ben haykırıyorum.

Görüşünü engellemek için uzanıp elimi yüzüne vuruyorum ve masasına takılıyor. Başını eğdi ve ben de bu fırsattan yararlanarak metal tavşan kulaklarını boynuna soktum.

Onu çekip çıkardığımda, kan her tarafıma sıçradı. Beni de yanına alarak dizlerinin üzerine düştü. Onu tekrar bıçakladım. Ve tekrar. Anahtarlık kaygan olduğu için elim tutuşunu kaybedene kadar.

Çığlıklar kulaklarımı deliyor ve acaba ben miyim diye düşünüyorum. Sert bir şey vücuduma çarpıyor ve sırtüstü yatmış, benimkine benzeyen bir yüze bakıyorum. Annem üstümde, yüzüme ve göğsüme vuruyor.

"Seni nankör küçük orospu!" diye bağırıyor, ağzından fırlayan tükürük babamın kanına karışıyor. "Onu sen öldürdün!" Bana tokat attı. "Ne yaptığının farkında mısın?" Elbette onu seçiyor. Hep seçti. Beni öldürmek üzereydi ve o da buna seyirci kalacaktı. "Bunun için öleceksin!" Yumruğu yanağıma değiyor ve vücudumu bükerek onun altında yan yatıyorum ve elimden kayan anahtarlığı görüyorum. Uzanıp onu aldım. Sırt üstü dönerek elimi kaldırdım ve boynundaki kulakları boğazına soktum.

Onu çekip çıkardığımda daha fazla kanın üzerimi kapladığını hissediyor ve boğuluyorum. Üzerimdeki ölü ağırlığını iterek, tam kapı açılırken ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Başardım. Burada ölsem de ölmesem de, en azından kendime yapacağımı söylediğim şeyi yaptım. Babamın muhafızları içeri girerken tökezleyerek ayağa kalktım.

"Ne yaptın lan sen?" diye bağırıyor bir adam, üzerime yürüyor.

Anahtarlığı kaldırıyorum ve kendi koluyla ön koluma vurarak elimden düşürüyor. Boğazımı kavrayarak beni ayağa kaldırdı. Yüzünü yüzümün önüne yerleştirerek sigara dumanı kokusundan öğürmememe neden oluyor.

Dişlerimi gösteriyorum ve o da boynumu bırakıyor ama ben daha nefes bile alamadan yumruğunu yanağıma indiriyor.

Yüzümün ve boynumun yan tarafında bir acı patlıyor ve ardından saçlarımdan tutulup yüzüstü babamın masasına çarpılıyorum. Bilgisayarı ve kâğıtları yere düşüyor. Nefesim bir kez daha kesildi.

Çarpma. Kanın tadı ağızımı dolduruyor ve onu yüzeye tükürüyorum.

Boynumun arkasına doladığı iri eliyle beni tutuyor. "Matteo'yu çağır," diye emrediyor adam şimdi bize katılmış olan diğer muhafızlardan birine.

Ağızımın kenarından akan salyalar yüzünden yüzümün yan tarafı masanın üzerine kayıyor. Diğer iki gardiyanın annem ve babamın nabzını kontrol ettiğini görüyorum. Bunun mümkün olmadığını anladıklarında, onları köşeye götürüyorlar. Annemin bedenini babamınkinin üzerine atıyorlar.

Yanımda bir telefon var ve hoparlörden kardeşimi aradığını görüyorum.

"Alo?" Sesini duyuyorum ve gözlerim kapanıyor. *Ölmüş olması gerekiyordu.*

"Size bir sürprizim var," diyor muhafız.

"Onları ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye şaka yapıyor Matteo. "Büyük takma göğüsleri olan bir sarışın olsa iyi olur."

Ona bağırarak için ağızımı açıyorum ama gardiyan yüzümün yan tarafını masaya çarpıyor ve görüşüm gidip gelirken inlememe neden oluyor.

"Daha çok düz göğüslü bir esmer gibi." Adam gülüyor. "Cidden, kimin geldiğine inanamayacaksın," diyor beni tutan adam neşeyle. Patronlarının ölmüş olması umurlarında değil çünkü artık mirasın kardeşime kalacağını biliyorlar. İş güvenceleri var.

"Kim?" diye sorar.

"Orospu kız kardeşin."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama parmaklarını enseme sıkıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, canımı yaktığı için ona memnuniyet vermeyi reddediyorum.

"Mia sende mi?" diye soruyor, sesi emin değilmiş gibi geliyor. Boynuma yerleştirdiği takip cihazı aracılığıyla şu anda Fransa'da olmam gerektiği düşünülürse bu mantıklı.

"Konuş, kaltak!" diye homurdanıyor adam, diğeri ise telefonu yüzüme doğru tutuyor.

Onlara istediklerini vermeyi reddediyorum. Beni tutan adam başımı masadan kaldırıyor ve diğeri boğazıma bir bıçak dayıyor, yüzü benimkinin önünde. "Kardeşine selam söyle, yoksa bu güzel yüzü keserim."

senin." Bana çarpık dişli bir gülümseme veriyor. "Seni ele bile veremeyecekler."

Soğuk bıçağın tenime bastırıldığını hissediyorum ve bunun bana biraz alan açacağını umarak nefesimi içime çekiyorum ama işe yaramıyor. Ne yaptığımı görünce gülümsemesi genişliyor.

"Gerçekten çok güzel, dostum," diye ekliyor, ben nefesimi tutarken gözleri ayrılmış dudaklarıma kayıyor. "Artık bir fahişeden başka bir şey olmaması çok kötü."

Dişlerimi göstererek hırladım. "Git kendini becer." Ve yüzüne tükürdüm. Yapabileceğim tek seçenek bu.

Beni tutan adam beni yukarı çekti ve odanın karşı duvarına fırlattı.

Bir bez bebek gibi yere düşüp yuvarlandım, derin bir nefes aldım ve annemin ölü bedeniyle yüz yüze geldim. Yüzünden kan damlıyor, gözleri açık ve bana bakıyor. Olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum ve kanla kaplı saçlarımı artık morarmış olan yüzümden iterek duvara yaslanıyorum. Bir zamanlar yüksek olan atkuyruğum şimdi gevşemiş, saçlarım yüzüme dökülüyor.

"Yola çıkıyorum," diye homurdanıyor Matteo.

"Tek parça halinde olacağına söz veremem." Telefonu tutan adam telefonu kapattı ve botuyla ezmeden önce yere düşürdü. Bana doğru bir adım attı ve beni fırlatan adam onu yakalayarak durdurdu.

"Matteo gelene kadar ona dokunmayacağız." Bana bir bakış attı. "Onun için her ne planladıysan, onun ne yaptığını gördüğünde on kat daha kötü olmasını sağlayacaktır."

"Bu onunla oynayamayacağımız anlamına gelmiyor, değil mi?" diye soruyor gülümseyerek.

Tek kelime etmeyen gardiyanlardan biri masaya gidip bir çekmeceyi açıyor. Birkaç kablo bağı çıkardı ve ben kaçmak için ayağa kalktım ama başka bir gardiyan tarafından karşılandım. Beni kaldırıp masanın üzerine fırlatıyor ve kollarım arkamdan çekilip sabitleniyor. Yüzümden akan gözyaşlarına engel olamıyorum. Matteo beni öldürecekti. Ama ne yaptığımı gördüğünde, bu yavaş ve acı dolu bir ölüm olacak.

O neden hayatta? Dillan ve Krallar nerede? Ağlamaya başladım.

"Her şey yoluna girecek, fahişe," diyor gardiyanlardan biri. "Seni öldürmeyeceğiz. Sadece seninle oynayacağız." Kendimi içine soktuğum duruma hepsi gülüyor.

Ağlamamın sebebi onlar değil. Gitmeden önce Dillan'a onun hakkında ne hissettiğimi söyleyemediğim için. Benim için bir savaş başlatacaktı ve

Her şeyi mahvettim. Bu noktada tek yapabildiğim onun ve Kings'in beni unutması için dua etmek çünkü hayatta kalmamın hiçbir yolu yok. Bir keresinde ona buna değmeyeceğimi söyledim ve her kelimesinde ciddiymdim.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BONES

Matteo içeri girerken pizzacıya yanaşıyoruz. "Sence burada mıdır?" Tristan soruyor.

"Öyle olmalı." Nite'tan telefon aldıktan sonra arkamızı döndük ve Otele gidip onu aramak için arabalarımıza doğru yönelmiştik ki en iyi seçeneğimizin Matteo'yu bekleyip ne yapacağını görmek olduğuna karar verdik. Aradan on dakika geçmemişti ki Matteo arabasına binmiş ve şehre doğru yol alıyordu.

Mia'nın gitmesinin bir sebebi var. Ve bizi doğruca ona götürmesi için dua ediyorum.

Pizzacının kapısı açılır ve iki muhafız dışarı çıkar. İkisi de kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup etrafa bakıyor. Elllerinde kan var ve kendilerinin olmadığı çok açık. Tristan bana bakıyor. "Hazır mısınız?"

"Hadi gidelim." Kapıyı açtım ve arabadan indim. Bizi gördüklerinde silahlarını kaldırdılar ama biz daha hızlıydık. Birinin kafasına bir el ateş ettim bile. Tristan da diğerini göğsünden vurdu. İkisi de yere düşüp öldü.

"Cross?" Ön kapıya doğru yürürken seslendim.

"Buldum," diye cevap veriyor, Grave ve Titan'la birlikte arkamızdan geliyor.

Pizzacıya giriyoruz ve üçü iki korumayı binanın içine sürükleyerek hemen işe koyuluyorlar. Matteo ve Richard'a acı çektirmek istedim ama bu olmayacak. Bu artık bir kurtarma görevi. İçeri gir, Mia'yı kurtar ve siktir olup git. Yoluma çıkan herkesi olabildiğince çabuk öldürün.

Tristan ve ben silahlarımız hazır bir şekilde kapalı kapıya doğru ilerliyoruz. Geri çekilip ona baktım. Başını salladı ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Silahımı kaldırarak içeri girdim ve bir muhafızı öldürdüm. Bir başkası önüme atlıyor ve onu da vuruyorum. Silahıma nişan alarak tekrar ateş etmeye gidiyorum ama önünde kimin olduğunu fark ediyorum. Mia.

Matteo'nun kolu boğazına sarılmış halde bir masanın önünde dururken, Matteo da onun küçük gövdesinin arkasına saklanıyor. Etrafa hızlı bir bakış

Annesi ve babası öldü. Ve neden burada olduğumuzu anlıyorum. Onları o öldürdü.

Aferin ona.

Silahı kaldırıp tam yüzüne doğrultuyorum ama silahın üzerinde olduğu yere doğru hareket ettiriyor. "Bırak onu," diyorum.

Titriyor, üstü başı kan içinde ve kolları arkada. Sinirlenip ona bağırarak istiyorum ama bu beklemek zorunda. Bunu yapabilmem için onun canlı olması gerekiyor.

"Di-İlan." Adımı boğuk boğuk söylüyor. "Özür dilerim."

Onu görmezden geliyorum, gözlerimi ağabeyinden ayırmayı bile reddediyorum. Kolunu kızın boğazından çekiyor ve onun yerine elini kızın ağzına koyarak çığlıklarını bastırıyor. "Richard nerede?" Onun yerine ben soruyorum. Nerede olduğundan emin değiliz.

Matteo gülüyor. "Luca sana onun videosunu gösterdi, değil mi?" Silahımı daha sıkı tutuyorum.

Matteo kızın yüzünün yan tarafını yalayarak çığlık atmasına ve gözlerini kapatmasına neden oluyor. "Bahse girerim sana onun baygın bedeniyle oynadığı fotoğrafı göndermemiştir."

Gerginim.

"Tabii ki onu becermedi." Gülüyor. "Kullanılmış bir fahişenin değeri çok daha azdır."

"Bırak. Onu. Gitsin," diyorum, silah şimdi ellerimde titriyor. Ateş edebilirdim ama onu vurma riskim vardı.

Pizzacının içinden gelen bir silah sesi duyuyorum, bu da Kralların bir muhafızı daha öldürdüğü anlamına geliyor. Kaç kişi olduklarını merak ediyorum.

Benim soluma adım atıyor, Tristan onun sağına gidiyor. İkimiz de daha iyi bir açı yakalamaya çalışıyoruz. Eğer yavaşça onun iki yanında durabilirsek, birimiz bir tane çekebilir.

Geri adım atıyor, onu da kendisiyle birlikte çekiyor. Ağzını bırakıp saçlarından tutuyor ve başını geriye çekiyor. Onu tavana bakmaya zorlayarak boynuna bir bıçak dayıyor. Yutkunmasını izliyorum ve Tristan'a bakıyorum. Bir kez başını salladı.

"Neden buradasın, Bones?" diye soruyor, çılgınca gülerek. "Onun yüzünden mi?" Bir kahkaha daha. "Sakın bana ona aşık olduğunu söyleme?" Matteo cevap vermeme izin vermiyor. "Baban sana kuku hakkında hiçbir şey öğretmedi mi?"

Titan, Cross ve Grave silahlarını Matteo ve Mia'ya doğrultmuş halde odaya giriyorlar. Matteo üçünün arasından bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Son şansın Matteo," diye ekliyorum. "Sayıca azsınız ve gidecek hiçbir yeriniz yok." O da bunu biliyor. Asıl soru, onu da yanında götürecektir mi?

Bıçağı kadının boynuna saplamaya başladığında cevabımı alıyorum ve kadının çığlık atarak odaya kaçmasına neden oluyor. Kan boynundan ve gömleğinden aşağı damlıyor, kumaş kanı emiyor.

"Tristan, şimdi!" Bağırıyorum.

Bir silah patlar ve Matteo'yu omzundan vurur.

Onu kendinden uzaklaştırıp yere itiyor ve hepimiz ateş etmeye başlıyoruz. Mermiler vücudunu doldurdukça vücudu sarsılıyor. Ateş kesiliyor ve ardından sessizlik geliyor. Cansız bedeni masanın arkasındaki sandalyeye düşerken çınlama sesi kulaklarımı dolduruyor.

Silahımı indirdim ve yerde yattığı yere koştum. Cross fermuarı kesiyor, ben de boynuna baskı uyguluyorum. Bilinci yerinde değil ama nefes alıyor. Elimden geldiğince boynunu sararak onu kollarıma aldım. "Doktora ihtiyacı var."

"Bende bir tane var." Tristan yaraya baskı uygulamama yardım ederken ben de ayağa kalkıp onu dışarı taşıyorum.

MIA

Gözlerimi tanımadığım başka bir odada açıyorum. Lavanta kokan soğuk beyaz çarşafları olan geniş bir yataktayım. Duvarlar açık gri ve halı beyaz. Etrafıma baktığımda, bir balkona bakan tavandan tabana pencerelerin önünde asılı tül perdeler görüyorum.

Geriniyorum ve sırtımda bir ağrı hissediyorum. Elimi boynuma götürüp bir tür bandaj olduğunu hissediyorum. Yataktan kalkıp aşağı bakıyorum ve hâlâ kanlı kıyafetler giydiğimi fark ediyorum.

Ailemi öldürdüm. Ama Matteo'ya ne oldu? Dillan'a? Krallara? O savaşı kim kazandı? Kardeşimin ofise girdiğini gördüğümü ve her şeyin bittiğini anladığımı hatırlıyorum. Ama sonra Dillan oradaydı. Beni kurtarıyordu.

Yatak odasının kapısının diğer tarafında bir ses duyunca titreyen bacaklarımın üzerinde kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açıyorum ve koridora çıkıyorum. Bu evle ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Dillan'ın evlerinden biri olup olmadığını merak ediyorum.

Koridordan açık oturma odasına doğru ilerliyorum. Sırtını bana dönmüş, duvarda asılı duran televizyona bakarken onu gördüğümde nefesim kesiliyor. Titan ve Grave bir kanepede oturuyor, yüzleri de başka tarafa dönük.

Benden. Tristan ve Cross konuşmanın ortasındaydılar ama beni fark ettiklerinde durakladılar.

"Bones." Tristan onun dikkatini çekiyor ve sonra bana başını sallıyor.

Ona doğru yürümek istiyorum ama televizyon ayaklarımı olduğum yere sabitliyor. Pizzacı. Ailemin sahibi olduğu. Alevler içinde, yani geriye ne kaldıysa, ki o da fazla değil. İtfaiyeciler söndürmeye çalışırken her şey erimiş görünüyor ama gece yarısı gökyüzünü aydınlatıyor. "Ne-ne oldu?" Sormayı başarıyorum.

Gözlerim Dillan'ın kollarıyla buluşuyor ve o da bana doğru yürüyor. Uzanarak yanağımı hafifçe okşuyor. Konuşmadan önce güzel mavi gözleri yumuşuyor. "Geride hiçbir kanıt bırakılmadığından emin olmalıydık."

"Yani yaktın mı?" Anladığımdan emin olmak için soruyorum. Cross'un bir Zippo'yu açıp kapamasını izlerken, içimden bir ses her şeyi yakanın o olduğunu söylüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Dillan soruyor, gözleri boynuma düşüyor.

Bir adım geri atıyorum ve eli düşüyor. "Ama neden?" Gözlerim tekrar televizyona dönerek soruyorum.

"Ailenin elinde polis olsa da, kimsenin olay yerinde parmak izlerini ya da kanını bulma riskini almak istemedik. Her şeyin yok edildiğini garanti etmenin tek yolu buydu." Cevap veren Grave.

Dillan bana doğru geri adım atıyor, iki yanağımı da nazikçe kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimin yaşardığını hissediyorum. Yirmi yıl boyunca yanımda sadece Luca vardı. Ve onun bile beni ne kadar koruyabileceği konusunda sınırları vardı.

"Mia." Adımı iç çekerek söylüyor.

"Sadece yorgunum," diye acele ettim. Duygusallaşmamaya çalışıyorum. Sonunda özgürüm. Ama şimdi ne olacak? Nereye gideceğim? Ne yapacağım? Nefes alışım hızlanıyor ve boğazım düğümleniyor.

"Mia, bana bak," diyor.

Gözyaşlarım görüşümü bozacak kadar gözlerime doluyor ve göğsüm kabarmaya başlıyor.

"Mia." Onu duyuyorum ama sesi çok uzaklardan geliyor.

Hayatım boyunca bunun için bekledim ama bir hata yaptığımı düşünmeden edemiyorum. Artık Dillan'ın beni tutmak için bir sebebi yok. Beni korumak için. Ona hayır kurumu olmadığımı söyledim ama onun için tam olarak öyleydin.

"Mia." Beni hafifçe sarsıyor ve ben de gözlerine odaklanmayı başarıyorum. "Sen iyisin. Onlar gitti, Mia. Artık sana zarar veremezler."

Tabii ki, o da böyle düşünüyor. Öldükleri için neden üzüleyim ki? Hayatım boyunca bir şey diledim ve şimdi ona sahibim ama istediğimden emin değilim. Beni terk edecek ve ben yine yapayalnız kalacağım. Luca yaptıklarından sonra benimle konuşmayacak. Benim yüzümden bir sürü insan öldü. Sırada benim olmam gerekmez mi?

"Mia!" Dillan yüzüme sertçe vuruyor ve yeni yaşlar zonklayan yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken gözlerimi kırıştırıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum," diyor. Alnını benimkinin üzerine koyarak uzun bir nefes veriyor. Ellerim yukarı kalkıp kaslı kollarını kavırıyor ve onu bırakmayı reddediyor. "Ben buradayım Mia. Sana söz veriyorum. Yanındayım."

EPİLOG

BONES

Bir mesaj aldığımda Krallık'tan ayrılmak için arabama biniyordum.

Nite: Bir sorunumuz var.

İç çekiyorum. Her zaman bir şeyler oluyor. Daha önce buradan ayrılmayı hiç umursamamıştım. Burada yaşadım. Krallarla birlikte inşa ettiğim ev aylarca boş kaldı. Şimdi eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Çünkü o orada. Aşık olduğum kadın.

Ben: Neredesin? Nite:

Kink.

Arabamı vitesine takıyorum ve lastiklerimi gıcırdatarak o yöne doğru gidiyorum. On beş dakika sonra ön kapıdan kulübe girdiğimde Alexa ve Cross'un çoğu çiftin tartıştığı konu olan para hakkında tartışıklarını görüyorum.

"Bu kadarı da fazla Cross," diye homurdanıyor ve ellerini kalçalarına koyarak sahneye eklediği mermer döşemeye bakıyor.

Dudakları seğiriyor ve gülmeye başlıyor. "Şu anda ciddi olamazsın."

"Sana tüm bunların parasını ödemeyeceğini söyledim," diye karşı çıkıyor. "Artı,

Kim bir kulübe mermer koyar ki? Laminat ya da fayans en iyisidir."

"Sana söyledim-" Dans pistinde yürürken beni fark ediyor ve bana başıyla selam veriyor.

Ben de başımı sallayıp bodruma iniyorum ve tartışmalarına izin veriyorum. Sonuna kadar onunla mücadele ediyordu. Alexa ve Jasmine birlikte iş yapmaya başladılar. İkisi de kulübün ve Kink'in sahibi. Alexa kulübün tadilat masraflarını karşılayacaktı, Jasmine de mirasını Kink için harcayacaktı. Sonra Alexa'nın başlangıçta sahibi olduğu barda bir kaza oldu ve Cross burayı her zamankinden daha iyi bir şekilde yeniden inşa etmek için devreye girdi. Alexa'nın tadilatı

küçük bir bütçeyle yapılması gerekiyordu. Cross devraldı, her şeyi yüzde yüz ödedi ve bırakın ucuzu, küçük bir şey bile yapmıyor.

"Kesinlikle olmaz dedim." Jasmine'in şakladığını duydum.

Görünüşe göre bu gece herkesin keyfi yerinde. "Neler oluyor?"

Koridorda arkasından yaklaştım.

Arkasını dönüyor, Nite'a dik dik bakmadan önce gözlerini bana diyor.

"Sen ciddi misin? Ona mesaj mı attın?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ona bakıyor.

"İspiyonladın lan!" diye bağıyor.

"Neler oluyor?" Tekrar ediyorum, sağında duran adama dönüp soruyorum. Nite'ın bana cevap vermeyeceğini biliyorum. Belki neden bu kadar kızgın olduğunu anlamama yardımcı olur.

"Hizmetimi reddediyor." Adam kadını işaret ediyor ve kadın homurdanarak adamın elini yüzünden uzaklaştırıyor.

"Lanet olası çocuklar. Hepiniz." Ona doğru adım atar ve Nite kolundan tutarak onu geri çeker.

"Ofis," diyorum ve Nite onu sürükleyerek götürüyor. Sabah aradığım adama "Bize on dakika ver," diyorum, bir oflayıp bir pufluyor ama başını sallıyor.

Ofise giriyoruz ve Nite onu masasındaki sandalyeye oturtuyor.

Nite ve ben onun karşısına oturduk.

"Bu bir şaka olmalı." Bana ters ters bakıyor.

"Bak, Hooke'la konuştum-" Hooke'un adı geçince gözlerini deviriyor. New York'taki Kink lokasyonunun sahibi. O cinsiyetçi piçten nefret ettiği için onu suçlamıyorum ama kulübü başarılı. Her ne kadar Alexa ve Jasmine'in sessiz ortağı olsam da -kâğıt üzerinde- bu işten kâr elde etmeyeceğim. Onun ve Alexa için de başarılı olmasını istiyorum. "Bu güvenlik kameralarına ihtiyacımız var."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Bir seks kulübünün içine kamera koyamayız, Bones. Olmayı bekleyen bir dava bu."

Başımı salladım. "Sadece koridorlarda olacaklar. Odalarda değil."

"Hayır!"

Dişlerim gıcırıyor. "Bu kendi kışımızı kurtarmak için, Jasmine." Onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Gizlilik Sözleşmesi imzalıyorlar," diye savunuyor.

"Evet, var ama sadece üyeler var. Yanlarında getirdikleri arkadaşları değil," diye hatırlatıyorum ona. "Ve birinin isteyerek koridorda yürüdüğünü ve bir odaya girdiğini kanıtlamak için o kameralara ihtiyacımız var." Hooke kısa bir süre önce odaya giren ve oraya kendi istekleri dışında getirildiklerini söylemeye çalışan üçüncü bir şahıstan dava almıştı. Kourdurduğu kameralar aksini gösteriyordu. Hooke kazandı ve suçlayan kişi ona ödeme yapmak zorunda kaldı.

Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor. Kısa kıvıl saçları yüzünün bir kısmını kapatıyor. Tam sonunda anladığını düşündüğümde, "Hayır" diyor.

Nite ellerini masaya vurur ve masanın gücüyle sarsılması kadının sıçramasına neden olur. Ayağa kalkıyor. "Bu lanet olası bir tartışma değil! Kameralar kuruluyor, hepsi bu!"

Patlamasını sessizlik izliyor. Yüzündeki öfkenin solmasını izliyorum. Nite yavaşça koltuğuna geri çöküyor ve iri gözleri benimkilere kayıyor. Sanırım onun konuşmasına benim de şaşımamı bekliyordu çünkü yüzündeki öfke geri dönüyor ve kısılmış gözleri tekrar onunkilere bakıyor.

Ayağa kalkıyor, masasının üzerinden uzanıyor ve adamın suratına bir tokat atıyor. "Seni orospu çocuğu!" diye bağırıyor ona. Sonra ayağa kalkıyor ve kapıyı arkasından çarparak ofisten çıkıyor.

Koltuğumda arkama yaslanıp bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Çok yoruldum. Ve bundan sonra gitmem gereken bir yer daha var. "Bir şey söylemene gerek yoktu," diyorum ona.

"O kadını tanıyorum ve sen kazanamayacaktın" diye ekleyerek beni bir kez daha şaşırttı. Ayağa kalkıyor ve çıkmak için kapıya doğru dönüyor, nefesinin altında mırıldanıyor, "Geldiği kadar inatçı."

Saatime baktığımda, Luca'nın hastane odasına girdiğimde saatin neredeyse sabahın biri olduğunu görüyorum ve onu yatağında doğrulup otururken buluyorum. Onu son gördüğümde daha iyi görünüyordu. Ailesini öldüreceğimi söylediğinden beri onunla konuşmamıştım. Sonunda bana mesaj atmayı ve aramayı bıraktı.

Televizyonun sesini kapatıyor ve içeri girdiğimi gördükten sonra duvardaki saate bakıyor. "Ziyaret saati için biraz geç değil mi sence de?"

"Uyanık olacağını biliyordum." Tüm hayatınızı gece boyunca çalışarak geçirip sonra da otomatik olarak uyuyamazsınız. Vücutlarımız

Bu şekilde programlanmış. "Tek başına mı?" Haven için koydukları yatağa bakıyorum ve onun orada olmadığını fark ediyorum.

"O senin evinde."

"Oh, evet. Kızlar gecesi." Mia bu hafta bana iki kez hatırlatmıştı. Geçen hafta New York'tan döndüğümüzden beri işler çığırından çıkmıştı. Pizzacıyı ateşe vermiş olmamız, beklediğim boktan gösteriye gelince işleri minimumda tuttu. Ama hâlâ çok şey yaşıyoruz. Ve Luca'nın önünde uzun bir iyileşme süreci var. John ve Matteo'nun ölümüyle, Nite aile işini devralacak. Şu anda ikizlerin nerede olduğuna dair kimsenin bir fikri yok. Muhtemelen bir çatı katı süitinde kadınların kışkırlarından kokain çekerek en iyi yaptıkları şeyi yapıyorlar.

Yatağının üzerine küçük siyah bir çanta atıyorum ve o da içine uzanıp küçük bir kutu çıkarıyor. Ne olduğunu tam olarak bildiği için vücudu geriliyor. Kutuyu çuvala geri koyup bana bakıyor. "Kız kardeşimle evlenmek için benden izin istemeye mi geliyorsun?"

Homurdanıyorum. "Bir arkadaş ve iş ortağı olarak sana saygı duyuyorum Luca. Sevdiğim kadının bir kardeşi olarak saygı duymuyorum." Çenesi keskinleşiyor. "Rica etmiyorum. Mia'ya evlenme teklif edeceğimi söylemek için buradayım." En azından bunu hak ettiğini düşünmüştüm.

Başını yastığına yasladı ve bir iç geçirdi. "Bu hayatı onun için istemedim." Yüzünü eğerek gözlerimle buluştu. "O daha iyisini hak ediyor."

Buna itiraz edemem. "Katılıyorum. Ve bunu ona vereceğim." Çuvalı elime alıp ona sırtımı döndüğümde tekrar konuşmaya başlayınca duraksadım.

"Babamın cebinde polis vardı. Ona ve anneme ne olduğunu asla öğrenemeyebilirler ama çeklerinin gelmeyeceğini anladıklarında bir cevap aramaya devam edeceklerdir."

Yüzümü ona dönüyorum. "Halledildi." Ve bununla birlikte odasından çıkıyorum.

MIA

New York'tan Vegas'a döneli iki hafta oldu. Kızlarla ben bütün günü spa'da bu geceye hazırlanarak geçirdik. Grave'in Kingdom'da bir kavgası var. Hayatın bu kadar normal görünmesi garip. Ya da en azından benim normal olduğunu düşündüğüm şey.

Telefonumu elime alıp istediğim zaman herhangi birini arayabiliyorum. Daha dün, yemek pişiriyordum ve kapı çaldı. Gelen

Alexa denemek isteyebileceğimi düşündüğü bir şişe şarap getirdi. Ve haklıydı. Oldukça iyiydi.

Bir rüya gibi. Bir rüyadan daha iyi, gerçekten. Dillan bana sürüş dersleri veriyor ve sanırım şoför konusunda fikrini değiştirmeye başlıyorum.

Özgür olmak iyi hissettiriyor. Kendi kararlarımı verebilmek.

Kralların bizi alması için gönderdiği limuzinle Krallık'a yanaştık. Vale görevlilerine teşekkür edip merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve cam kapılardan geçiyoruz. Alexa ve April, Jasmine'in söylediği bir şeye gülüyorlardı ve ben de bana gülümseyen Haven'la el ele tutuşuyordum.

Geniş lobiye ve büyük merdivenlerine hızlıca bir göz atıyorum. Zemine uygun altın beneklerle dolu siyah bir halı var. Korkuluklar da siyah ve merdivenin ortasındaki ikinci katın tavanından aşağıya düşen yıldızlara benzeyen bir avize sarkıyor. Ortadaki altın daire ve K harfi Gucci topuklu ayakkabılarımın altında. Son birkaç haftadır sayamayacağım kadar çok kez buraya geldim ama hiç böyle görmemiştim.

Her yerde kırmızı güller var. O kadar çoklar ki, kokuları bunaltıcı. Bayılıyorum. Bana April'in çiçekçi dükkanını hatırlatıyor. Yapraklar yerde ve merdivenlerde duruyor. Ayrıca merdivene çıkan korkuluğun etrafına da sarılmış görünüyorlar.

"Beğendin mi?" Jasmine bana soruyor.

"Muhteşem," diyorum ve April'a bakmaya başladığını görmek için ona bakıyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor. Son birkaç gündür o kadar meşgul ki onunla fazla vakit geçiremedim. "Çok çarpıcı."

"Onaylayacağınızı umuyordum," diyor. Mor boyalı dudakları o kadar geniş gülümsüyor ki, parlayan beyaz dişleri ortaya çıkıyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Hepsinin başı dönüp merdivenlere bakıyor ve benimki de onların sessizliğini takip ediyor. Dillan'ın kolları dövmele kollarını gösterecek şekilde kıvrılmış siyah düğmeli bir bluz ve ellerini ön ceplerine sokmuş eşleşen bir pantolon giymiş olarak en tepede durduğunu gördüğümde nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. O kadar güzel ki.

İnsanlar etrafta toplanırken cep telefonlarının ve kameraların ışıkları yanıp sönmeye başlıyor. Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra merdivenlerden inmeye başladığında dikkatimi tekrar ona veriyorum. Son adımı attığında kalbimin hızla çarptığını fark ediyorum.

"Mia." Ellerimi tutuyor ve ben nefesimi tutuyorum. Oda, etrafta toplanan insan sayısına göre çok sessiz.

"Dillan." Adını solumayı başarıyorum.

Bana midemde kelebekler uçuşturan ve dizlerimi titreten o gülümsemeyi gösteriyor. "Özür dilerim."

Özür karşısında kaşlarımı çatıyorum. Beynim neler olup bittiğini ve neden herkesin bizi izlediğini anlamaya çalışırken bacaklarım sallanmaya başlıyor.

"Bir keresinde senden uzaklaşmıştım." Bir adım geri atıp sağ elimi bırakıyor ve elim uçurumdan düşen bir kaya parçası gibi yanıma düşüyor. "Ama bana bir şans verirsen." Boştaki eliyle pantolonunun cebine uzanıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Birinin soluğunu duyuyorum ama ben nefes bile almıyorum. "Hayatımın geri kalanını senin yanında geçireceğime söz veriyorum." Diğer elimi bırakarak elindeki siyah kutuyu açıyor ve ortasındaki büyük kırmızı armut şeklindeki elması ve etrafındaki elmas haleyı görüyorum.

Bu sefer ellerim ağzıma giderken nefesim kesiliyor. "Dillan." Adı titreyen dudaklarımda usulca söyleniyor.

"Sana seçme şansın olduğunu söylemiştim Mia. Sadece beni seçmeni umuyorum." "Seni seviyorum Mia" diye eklemekten önce bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Seni seviyorum Mia."

."

"Evet!" Gözyaşlarımdan yüzümden aşağı aktığını hissederken başımı hızla sallayarak bağıriyorum.

İnsanlar bağırırmaya başladı, bazıları ne kadar sabırsız olduğuma ve onun sözünü kestiğime güldü. Ama o sadece bana kocaman bir gülümseme verdi ve yüzüğü parmağıma taktı. Sonra ayağa kalktı, beni kucağına aldı ve dudaklarını dudaklarıma yerleştirip beni öpmekten önce beni döndürdü. Ellerim saçlarına dolanıyor ve ağzının içinde inlerken beni yutmasına izin veriyorum.

Çok hızlı bir şekilde geri çekiliyor ve beni topuklarımdan üzerine oturtuyor. "Buna inanamıyorum." Lobiyi süslediği çiçeklere bir kez daha bakarak burnumu çekiyorum. "Bütün bu insanlar..." Fotoğraf çekerken flaşlar patlıyor ve bazıları bizi kaydediyor. Dillan'ın başkaları için şov yapacak türden bir adam olacağını hiç düşünmemiştim.

Uzanıp bir tutam saç kulağımdan arkasına itiyor. "Herkesin senin ne kadar sevildiğini görmesini istiyorum Mia. Sen benim bir tanemsin ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum."

Bedenim onunkinin içinde daha da eriyor ve beni tutmak için boştaki kolunu belime doluyor. Karanlıkta bir hayat geçirdikten sonra, bu Kral bana

olduğum gibi görünmenin nasıl bir şey olduğunu gösterecek.

OceanofPDF.com

İKİNCİ EPİLOG

BONES

Ne zaman evde olacaksın?

Ben: *Yaklaşık bir saat içinde.* Nişanlıma verdiğim yanıtı yazıyorum ve cep telefonumu cebime atıyorum. Kafamı kaldırıp odanın ortasındaki sandalyeye bağlanmış adamı izliyorum. Titan'ın onu bağladığı ipi koparmaya çalışarak çırpınıyor.

"Çok meşgul bir adammışsın," diyorum.

Dişlerini göstererek bana dik dik bakıyor. "Hiçbir fikrin yok. Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

Grave gülüyor ve Cross sırtarak Zippo'sunu açıp kapatıyor. Sorusunu duymazdan geliyorum. "Ama neyin peşinde olduğun hakkında bir fikrim var." Sözlerim üzerine sertleşti.

"Parçaları bir araya getirmem bu kadar uzun sürmemeliydi ama bir araya getirdiğim anda her şey mükemmel bir şekilde anlam kazandı." Sandalyeye doğru bir adım attım.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye homurdanıyor.

"Mia'yı satın aldığımı bilen tek kişi sendin. Onu bana teslim eden sendin." Bunun üzerine gözleri kısıldı. "Tristan'a açık artırmanın olduğu gece güvenlik kamerası görüntülerini izlettim ve sen ne biliyorsun ki? Beni onun evine ve tahminimce özel havaalanına kadar takip ettin. Ama nereye gittiğimi nereden biliyordun?"

Cevap vermeyi reddederek homurdanıyor.

"Cross," diyorum ve duvarı iterek bize doğru yürüyor. Zippo'yu tekrar açtı ve Richard'ın yüzüne tutmadan önce yaktı.

Elinden geldiğince geri çekiliyor ve göz ucuyla onu izliyor. "Bekle. Bekle. Bekle," diye bağırır Richard aceleyle.

Cross bana baktı, ben de omuz silktim. Neden adamın konuşmasına izin vermiyorsun? Cross Zippo'yu kapatıyor ve sandalyeden bir adım geri çekiliyor.

"Konuş," diye homurdanıyor Grave.

"En başından beri," diye ekliyorum. Pizzacıyı ateşe vermeden önce cebinden aldığımız Matteo'nun telefonundaki mesajlardan epey bir şey biliyorum ama bazı şeyler hâlâ eksik.

"I-" Richard dudaklarını yalıyor. "Matteo beni aradı ve babasının ona Mia'dan nasıl uygun görürse öyle kurtulmasını söylediğini anlattı." Ellerimi yumruk yaptım. "Onu alacağımı söyledim." Durdu ve sessizlik uzadı. Cross Zippo'sunu tekrar yaktı ve Richard aceleyle sözünü bitirdi. "Teklifimi kabul etmedi. Ben de babasının ondan kurtulmak için neden şimdiye kadar beklediğini sordum. Babanın John'a görücü usulü bir evlilik sözü verdiğini ama yakın zamanda vefat ettiği için bunun gerçekleşmesinin mümkün olmadığını söyledi. Yani artık ona ihtiyaç kalmamıştı."

Kardeşimin gözlerini üzerimde hissediyorum ama Richard'dan başka bir yere bakamıyorum. Babamın böyle bir anlaşma yaptığından hiç şüphem yok. Para kazanmak için her zaman bir şeyler yapmaya hazır. Ve eminim ki John bunun için iyi bir para teklif ediyordu.

"Ona onu öldürmemesini söyledim. Onun isminden faydalanmanın bir yolu vardı. ..." Sözünü kesiyor.

"Açık artırma." Titan cümlesini bitirir.

Richard hızla başını sallıyor. "Kalabalığın içinde oturduğunu gördüğüm anda kim olduğunu anladım. Matteo'yu aradım ve sana göz kulak olmasını söyledi."

"Yani daha sonra onu takip ettin." Grave homurdanıyor.

"Ama nereye gittiğimi bilmiyordun. Peki onun nerede olduğunu nasıl bildin?" Merak ediyorum. Kardeşlerine benim sahil evimde olduğunu söyleyen kişi o olmalıydı.

Sessiz kalır ve Cross iç çeker. Bu kez Zippo'sunu çıkarmak yerine Richard'ın yüzünü masaya çarpıyor. "Devam et," der.

Richard keskin bir nefes alır, artık yüzünden kan akmaktadır. "Matteo az önce sahip olduğunuz mülklerin listesini çıkardı." Çatlamış dudaklarını yalıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Elbette yapmıştır. Kahretsin, ne kadar aptalmışım. "Birkaç hafta boyunca onu izledim, senin dönmeni bekledim." Buna gülüyor. "O ilk gece gerçekten o kışa vuracağını düşündü. Ama sen dönmeyince ve kız kimseyi görmeyince, takviyeye ihtiyacı olduğuna karar verdi."

"Ve o hemen Bones'a geri dönmeyince Luca'yı vurarak yardım ettin." Titan, kardeşleri onu dövdükten sonra olayların nasıl geliştiğini tahmin ediyor.

Başını eğiyor ve kahkahası odayı dolduruyor. "Daha fazla yanılamazdın."

Bir adım öne çıkıp suratına bir yumruk indiriyorum ve kafasını geriye atıyor. "O zaman anlamamızı sağla," diye bağıriyorum, bu saçmalık için havamda değilim.

Yüzünden aşağı taze kan dökölüyor. Sisi temizlemek için gözlerini kırıştırıyor. "Matteo beni aradı ve onu sana geri göndereceğini söyledi. Korkmuş küçük bir sürtük gibi kaçacağını biliyordu." Bana kan tükürüyor ve kan gömleğime bulaşıyor. "Ona asla kanmayacağını söyledim. Kız işe yaramazdı, senin paranı aldı ve onu bana vermeliydi. Aksi takdirde, onu öldürmesi gerekir."

Ona tekrar vuruyorum ve kırılan parmak eklemlerimi kaplayan mürekkepli deri kırılan kemikten ayrılıyor. Cross saçlarından tutup başını geriye çekerek onu bana bakmaya zorluyor. "Luca?" Dişlerimi sıkarak daha fazlasını istiyorum.

Bana kanlı bir gülümseme veriyor. "Senin için oradaydım. Ölmeni istedim." Sol gözü şişip kapanmış ama sağ gözü bana bakıyor.

"Eğer Bones'a dönmezse, onu alabilirsin." Konuşan kişi Grave.

"Ama sen orada değildin," diye öfkeyle tükürdü. "Seni arayıp onu kurtarmaya gönderenin Luca olduğunu biliyordum çünkü Matteo ona bizim videomuzu gönderdiğini söylemişti. Ben de gidip onun icabına bakarım diye düşündüm."

"Benimle sonra ilgilenirsin." Başımı salladım, anladım.

"Bianchilerin Luca'yı vuranın sen olduğunu bilmelerini nasıl engelledin?" Titan merak ediyor. "Seni oracıkta öldürürlerdi."

Başını sallayarak saçlarını Cross'un elinden kurtarmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Hemen cevap vermeyince Cross yüzünü tekrar masaya gömüyor. "Matteo umursamadı." Ağlıyor ama devam etmeyi başarıyor. "Luca aradan çekilince, yönetimi devralmak için sıradaki kişi o olacaktı. Ayrıca Luca'nın sayılamayacak kadar çok düşmanı olduğunu biliyordu ve Matteo daha çok Mia'ya odaklanmıştı." Tek iyi gözü benimkini buldu. "İkinize kafayı takmıştı." Kanlı dişlerini gıcırdatıyor. "Ve sen de yemi yuttun. Sen onu mahvedene kadar en iyi saklanan sırdı o!" diye bağıriyor bana. "Onu kırbaçlanmış bir fahişe gibi ortalıkta dolaştırdın-"

"Yani onu zorla götürebilirsin ve kimse onu aramaz çünkü kimse onun varlığından haberdar değildir," diye homurdanıyor Grave, sözünü keserek. "Ve bilenler de umursamadı."

"John onu öldürecekti. Onu kurtardım!" diye bağıır.

"Onun kaçırılmasına ve satılmasına yardım ettin!" Tekrar yumruklamadan önce yüzüne bağıriyorum ve daha fazla kemiğin kırıldığını hissediyorum.

Cross geri adım atıyor ve Richard çılgınca gülmeye başlıyor. Ses, içinde durduğumuz beton kutudan yansıyarak ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. O kadar kızgınım ki titriyorum. "Onu ilk sen mi aldın sanıyorsun?" Kırpiklerinin arasından bana bakıyor. Sağlam gözü de şişmeye başlamıştı. "Onu ilk sen sikmiş olabilirsin ama ona ilk dokunan bendim." Bir kez daha gülüyor, çatlamış dudakları kanlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Uyuşturulmuş ve çıplak... orospunun haberi bile olmadı."

Grave duvarı itip ona doğru yöneliyor ama ben elimi uzatıp gğşne vurarak onu durduruyorum. Richard benim. Kardeşimin müstakbel baldızını savunmak istemesine minnettar olsam da ona benden başka kimse dokunamaz.

Gözleri nce Grave'e, sonra tekrar bana kaydı. "Bir dahaki sefere o işe yaramaz amcığı sikerken bunu unutma."

Onun sözleriyle kulaklarıma kan hücum etti. Matteo başka bir videodan bahsetmişti ama telefonunda hiç video bulamadım. Muhtemelen iyi bir şeydi. Gördüğüm video haftalarca aklımdan çıkmadı, hâlâ da zaman zaman çıkıyor.

Bacaklarım hareket etmeye başlıyor ve ona doğru yürüdüğümü fark ediyorum. İki elimi sandalyenin iki yanına koyarak eğildim ve yüzümü onun yüzüne çarparak geri savurdum. Kanı yüzümü kaplıyor ve anında başım ağrıyor. "Onu arabaya yükleyin," diye emrediyorum, sandalyeyi itip sırtımı ona dönüyorum. Onu bu gece le gömeceğiz. "Yeterince duydum."

Kahkahası odayı dolduruyor, duraksamama neden oluyor ve yüzümü ona dönüyorum. Elinden geldiğince eğilerek beton zemine kan tükürüyor. "Ama söyleyecek daha çok şeyim var."

"Dinlemeye değecek bir şey yok," diyorum ve dönüp kapıyı açıyorum. "Kolun nasıl?" diye soruyor.

Tekrar duruyorum, kahkahasının giderek yükselişini dinliyorum.

"Peki ya lanet olası kolu?" Titan soruyor ve ben de elini Richard'ın boynuna dolamış olduğunu görmek için dönüyorum. "Ha?" Yüzüne doğru bağırıyor, sonra geri çekilip onu yumrukluyor. "Konuş lan!"

Richard'ın başı geriye doğru yatıyor ve bir nefes alıp bana bakmak için başını eğiyor. "Sence o adamlar o gece seni takip etmeyi rastgele mi seçtiler?" Titan'a gülümsüyor. "Biraz hayal kırıklığına uğradım. Ben de onun orospusunu sikerdim."

Tüm kralların gözlerini üzerimde hissediyorum ama onları görmezden geliyorum. Kalbim gğşmde çarpıyor. Bunu nereden biliyor? Kimseye söylemedik. O gece olanlar hakkında konuşmuyorum. Hiçbirimiz konuşmuyoruz.

"Hadi," diyorum, kolumu Emilee'ye dolayarak onu ayakta tutmaya çalışıyorum. Çok yorgun. Sadece su içtim. Bu hafta sonu bir turnuvam var ve sabah erkenden sahada olmam gerekiyor. Haftalardır konsere gitmem için yalvarıyordu, ben de neden olmasın diye düşündüm. Dışarı çıkmaktan zarar gelmez. Pek partici değilimdir ama çalan grubu sevdim.

"Benim evime gidemeyiz, Bones..." Hiccup. "Ailem evde." "Benimkilere gideriz." Ne yaptığım babamın umurunda bile değil. Ayrıca, şu anda Şu anda New York'ta Bay Bianchi ile görüşüyorum. Kingdom'ın geleceği hakkında bir şeyler söyledi ama onu pek dinlemiyordum. Umarım hisselerini satar da bu konuda endişelenmeme gerek kalmaz.

Ben üniversite son sınıf öğrencisiyim. Emilee ikinci sınıf öğrencisi. Ailesi hala onun bakire olduğunu düşünüyor. Vücudunda sikmediğim delik kalmadı. Onun için yolcu kapısını açtım ve içine düştü.

Kapattım ve sürücü tarafına doğru yürüdüm. Arabayı çalıştırıp park yerinden çıkıyorum ve o çoktan eğilmiş, kot pantolonumun fermuarını açıyor. "Bekle," diyorum onu iterek. Evimden çok uzakta değiliz.

Otururken derin bir iç çekti. İhtiyacım olan son şey onun üzerimize kusması. "Sen-"

Arabamın yan tarafı çarpıyor, sözleri kesiliyor ve ardından bir çığlık geliyor. Duman kokusu alıyorum ve yüzüm acıyor. Ona doğru uzanıyorum ama solumda metal gıcırtilarının sesini duyuyorum. Sonra eller üzerimde. Arabadan çekildim. Göremiyorum. Her şey bulanık. Gözlerim yanıyor. Uzaklardan Emilee'nin çığlıklarını duyabiliyorum ama ona ulaşamıyorum. "Em-"

Ağrı kolumun yan tarafında patlıyor ve ondan uzaklaşıyorum. Sırtıma bir şey çarptı ve kalan azıcık nefesimi de aldı. Ağzıma kan doluyor ve öksürmeye başlıyorum. El gibi bir şey beni kavlıyor ve bir çıt sesi duyuyorum, ardından hayal edilemez bir acı geliyor. Sonra her şey kararıyor.

Richard'ın kahkahası beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Seni arabandan sürükleyip döven o adamları hiç bulamadın, değil mi?" diye soruyor.

Hayır. Acil ameliyattan sonra hastanede uyandım ve diğer yaralarımın yanı sıra kolumun da kırık olduğunu öğrendim. Ama her şey bitmişti. İstedğim tek şey artık mümkün değildi. Beyzbol kariyerim sona ermişti. Bildiğim kadarıyla hayatım da öyle.

"Para için yapacağın şey çok komik," diye ekliyor bana gülümseyerek. "Baban o adamlara beş yüz dolar ödedi. Toplam. Seni dışarı çıkarmaları için."

Ardından sessizlik geliyor. Sözleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O gece hedef olduğumu hep biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum. Belki de üniversiteden biri olduğumu düşündüm. Ya da onlardan birine daha önce kazık atmıştım ve bu bir misillemeydi. Ama bunun arkasında öz babamın olduğunu hiç düşünmemiştim.

Kahkahası odayı dolduruyor. "Senin beyzbol kariyerini sikine taktığını mı sanıyorsun? John'la birlikte yüz milyonu tehlikeye attı. Krallıktaki yerini alıp mafya prensesiyle evlenmediğin sürece onun için hiçbir değer yoktu. Sonra o piç öldü. Ve John, Krallık'taki şansının bittiğini biliyordu."

Cross ona doğru geri adım attı. Yanan Zippo bir kez daha boynunda. "O sendin. Marsha'ya isimsiz ihbarı yapan sendin." Haberlerde Mia'nın mafya prensesi olduğu söylenmişti. "Ama neden? Onun en iyi saklanan sır olduğunu söylemiştin. Neden onu dünyaya ifşa ettin?"

Ağzını sıkıyor, cevap vermeyi reddediyor.

"Düşmanlar." Konuşan kişi Grave'dir. "Eğer dünya Bones'un kiminle birlikte olduğunu bilseydi, kafasına bir hedef koyardı. Sahip olduğu her düşman, onun zayıf noktası olduğunu bilerek peşine düşerdi."

Richard Kraliçemi alabilmek için ölmemi istedi. Onu almasının tek yolu buydu. Cesedimi çiğneyerek. Ondan asla vazgeçmeyeceğim. Ve ona bu fırsatı vermek için yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum. Bu yüzden yapılması gerekeni yapacağım.

"Bones?" Grave elini omzuma koyarak dikkatimi çekiyor ve ben de geri sıçıyorum.

Richard tedirginliğime gülüyor, beni etkilediğini biliyor. Buna bir son vermenin zamanı geldi. Kraliçem beni evimizde, yatağımızda bekliyor. Ve ben orada olmak, ona sarılmak, onu becermek istiyorum. Kendime, onu daha önce hayal kırıklığına uğratmış olabileceğimi ama bunun bir daha olmayacağını hatırlatıyorum. Güvenebileceği kişi ben olacağım.

Dolabın yanına gidip açıyorum ve Richard'ın arkasında durmadan önce ihtiyacım olanı alıyorum. İki yanından beni görmek için omzunun üzerinden bakmaya çalışıyor ama başaramıyor. Akordiyon telini iki ucundan kavırıyorum ve boynuna dolamaya başlıyorum.

Bağırıyor, ben üç kez sararken boynundan ve göğsünden anında kan akıyor. Yeterince yaptığmdan emin olduktan sonra uçlarını tutuyorum, keskin bıçakların avuç içlerime battığını hissediyorum. Ama bırakmıyorum. Bunun yerine, daha sert çekiyorum, boynunu kesmelerini izliyorum sanki benim boynummuş gibi.

Ellerini. "Sen kendi boğazını kesene kadar bunu burada tutacağım." Dişlerini sıkarak homurdandım.

Titan, "Yerinde olsam elimi çabuk tutardım," diye ekliyor ve Grave gülüyor.

Vücudu sandalyede sadece bir dakika çırpındıktan sonra durdu ve sonra sarktı. Teli bırakıyorum ve hareket etmiyor, boynuna gömülü bıçaklar tam da istediğim şeyi yapıyor.

"Tanrım, Bones." Grave ellerime bakarak iç geçiriyor.

Gözlerimi indirip onlara da bakıyorum ve kan görüyorum. "Ben iyiyim," diyorum, onları kotuma siliyorum, buradan siktir olup gitmeye hazırım.

"Git." Titan aklımdan geçenleri okuyarak kapıya doğru başını salladı. "Onun icabına bakacağız."

Normalde pisliğimi temizlemek için Kings'ten ayrılmazdım ama bu sefer eve gitmek için bir nedenim var. Teşekkürümü mırıldanıyorum ve kapıdan aceleyle çıkıyorum.

Eve on beş dakikadan daha kısa bir sürede varıyorum. Eve giriyorum ve doğruca duşa gidiyorum. Suyu açıp soyunuyorum ve içeri giriyorum. Tam suyun kanı temizlemesine izin vermek için döndüğümde, Mia'nın uykulu gözlerini ovuşturarak banyoya girdiğini görüyorum. Onu uyandırmıştım.

"Dillan?" Kapıyı çekip açıyor ve Krallık tişörtünü çıkarma zahmetine bile girmeden içeri adım atıyor. "İyi misin?" Geniş, gümüşü mavi gözleri benimkilerle buluşmadan önce kanlı ellerime kayıyor. "Ne oldu?"

"Ben iyiyim," diyorum ona uzanarak ve kanayan ellerimle kalçalarını kavrayıp vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya çektiğimde irkilmiyor.

"Ama-"

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve o da beni öpmekte tereddüt etmiyor. Onu döndürüp sırtını duvara yaslıyorum. Kesik ve kanlı ellerim tişörtünün eteklerini kavırıyor, onun çıplak olmasını ve sikimin içinde olmasını istiyordum. Onun bana ait olduğunu kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Bu gece, yarın ve hayatımın geri kalanında.

On iki yaşında

"Kendine saygısı olan hiçbir erkek aşk için evlenmez, Dillan," diyor masada karşımda otururken.

"O zaman neden evlendin?" Merak ediyorum.

"Güç için. Zenginlik için." Sandalyesinde arkasına yaslanarak gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Bir gün evleneceksin ama senin için seçeceğim kişi olacak. Bunu bir iş anlaşması olarak düşün."

"Peki ya istemezsem?" Ben sorarım.

Cevap vermeden önce gözleri benimkilerde sertleşiyor. "Sazlıklar zayıf değildir evlat. Sen lanet olası bir koyun değilsin. Sen lanet olası bir Kralsın. Ve bir Kral, Krallığını yönetmek için ne gerekiyorsa yapar, anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

Uzaklaşırken, onun ağır gözlerini açışını izliyorum ve babam öldüğünden beri ilk kez onun hâlâ hayatta olmasını diliyorum. Evlilik konusunu bir daha hiç açmadı. Sanki o konuşmayı hiç yapmamışız gibiydi ve şimdi nedenini anlıyorum. Bir yerlerde beni evlenmeye zorlayacağı kadını bulmuştu. O piçin burada olup onu ne kadar çok sevdiğimi görememesi çok kötü.

Bir konuda haklıydı. Ben lanet bir kralım ve krallığımı kraliçemle birlikte yöneteceğim. Ama önce o gelecek, bu onun için sahip olduğum her şeyi yok etmek anlamına gelse bile.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Gözleri benimkileri arıyor, içlerindeki endişe belli oluyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor, gözleri çıplak göğsüme düşüyor ve dudaklarımı tekrar onunkilere indiriyorum, ona ne kadar çok sevdiğimi kanıtlamaya hazırım.

SON

Bones'u okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, umarım beğenmişsinizdir. Krallar'ı diğer okurlarla tartışmak ister misiniz? Facebook'taki spoiler odasına katılmayı unutmayın. **Shantel Tessier'in Spoiler Odası**. Lütfen tüm kitaplar için bir spoiler odam olduğunu ve henüz okuma fırsatı bulamadığınız kitap(lar)dan spoiler ile karşılaşabileceğinizi unutmayın. Onaylanmak için her iki soruya da cevap vermelisiniz.

Spoiler odasına buradan katılın:

<https://www.facebook.com/groups/246657056669108>

Her şeyin nerede başladığını görmek ister misiniz? Önsözünü okumak için devam edin
Sessizliğin Şifresi (Karanlık Krallık #1).

OceanofPDF.com

CODE OF
SILENCE
THE DARK KINGDOM

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

SHANTEL TESSIER

OceanofPDF.com

PROLOGUE

LUCA

On yaşında

"Kiminle konuştun lan **SEN**?" diye soruyor babam. "Hiç kimseyle, John," diye tersliyor Marco Amca. "Bunu biliyorsun-"

"Bana ne söylendiğini biliyorum ve söylediklerin birbirini tutmuyor!" Kardeşinin göğsünü dırter. "Ve sen." Oturma odasının köşesinde duran ve sırtını arka bahçeye bakan pencereye dayamış olan teyzemi işaret ediyor. "O lanet çeneni çok fazla çalıştırıyorsun."

Babama bakarken kahverengi gözleri yaşlarla doluyor. Omuzları titriyor ve bir hıçkırığı yutmaya çalışarak alt dudağını ısırtıyor.

John Bianchi içinize Tanrı korkusu salıyor. Çünkü o Tanrı. Don gibi -İtalyan-Amerikan Mafyası'nın elebaşı, zamanınızın ne zaman dolacağına ve günahlarınızın bedelini nasıl ödeyeceğinize o karar verir. New York'ta doğmuş ama babam on dört yaşındayken amcamla birlikte Las Vegas'a taşınmışlar. Marco amcam on iki yaşındaydı. O zamanlar Günah Şehri'nde kanunlar daha akışkandı, bu yüzden babam ellerini daha fazla kirletebiliyordu. Dağınık yaşamayı sever.

"Onunla böyle konuşma!" Marco babamı itti.

"O kaltakla nasıl istersem öyle konuşurum!" Amcamı yumruklayarak dizlerinin üstüne çökertti.

Çenesinden kan akarken Ava Teyze feryat ediyor ama kocasına gitmeye cesaret edemiyor. Hayır, yapabileceği hiçbir şey olmadığını çok iyi bildiği için köşesinde kalıyor. Bu noktada tek umudu babamın onun hayatını bağışlaması.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanıyor Marco, kanı silerken.

Babam pantolonunun belinden silahını çıkarıyor ve kardeşine doğrultuyor.

"John!" Elleri havaya kaldırıyor, gözleri neredeyse simsiyah, babama canını bağışlaması için yalvarıyor. "Hadi ama. Bir yolunu bulacağız. I

Yemin ederim ben değildim..."

Babam tetiği çekti.

Sıçırıyorum, kulaklarımdaki cınlama dışında sestten bir an sağır oluyorum. Ava çığlık atarak yere düşüyor. Dizlerini göğsüne çekerek açıkça hıçkırıyor.

Amcama dönüp baktım. Bianchi ailesinin beklentilerini hiçbir zaman karşılayamadı. Babam mafyada doğdu ve mafyada ölecek, ama küçük kardeşi her zaman bir rol oynadı. Marco yıllardır dışarı çıkmak istiyordu ve bunu elde etmesinin tek yolu buydu. Kafasına bir kurşun sıkmak John Bianchi'nin onu bağışlama yoluydu. Amcama acı çektirebilirdi.

Teyzemle yüzleşmek için dönüyor. "Hayır!" diye bağırıyor. "Lütfen..." Gözyaşları yüzünden aşağı akarken şiddetle titriyor ve daha önce yaptığı makyajı lekeliyor. Bu onların yıldönümü. Onları evliliklerinin on beşinci yılını kutlamak için yemeğe çıkarken yakaladık.

"Soyun," diye emretti babam.

"Lütfen!" Başını sallayarak hıçkırıyor.

"Elbiseni çıkar. Şimdi!" diye bağırır.

Destek için pencereyi kullanarak yavaşça ayağa kalkıyor. Titreyen elleriyle elbisesini boynunda tutan kancayı çözüyor. Elbise göğsünden, karnından ve kalçalarından aşağı düşerek siyah topuklarının etrafında toplanıyor. Çıplak göğüslerini kollarıyla kapatırken zayıf vücudu titriyor.

Babam ona gülümsüyor, belli ki gördüklerinden memnun. Ya da görmediği şeyden. Bir dinleme cihazı. Birisi federallere bilgi sızdırıyor ve babam bunun o olduğundan şüpheleniyor. Ama babama ulaşan bilgiler doğrudu, yani muhbir o değilse, kocasıydı.

Ona doğru yürür, kumral saçlarını kavrar ve başını geriye doğru çeker. Silahı çenesinin altına yerleştiren adam, kız gözlerini kapatıp kontrolsüzce hıçkırırken hiçbir duygu göstermiyor. "O lanet çeneni kapalı tut; beni anlıyor musun?"

Kadın başını sallamaya başlıyor ama adam silahın namlusuyla kadının başını daha da geriye itiyor.

"Söyle şunu Ava!" diye yüzüne karşı homurdanıyor. "Ağzımı... kapalı tut..." diye boğuluyor.

Onu serbest bırakıyor ve onu bir kez daha yere ittiğinde çığlık atıyor. Yüzünü bana dönerek silahını tekrar beline yerleştirdi. Bana doğru gelerek şöyle dedi: "Kimsenin yoluna çıkmasına izin verme evlat. Hatta

Lanet olası kan. Sizin kuyunuzu ilk kazanlar onlar olacak ve bunun için ilk ölenler de onlar olmalı."

Code of Silence'ın kopyasını buradan

edinebilirsiniz: [AMAZON ABD](#)

[AMAZON İNGİLTERE](#)

BENİMLE İLETİŞİME GEÇİN

Shantel'in Facebook Spoiler Odası. Lütfen tüm kitaplar için bir spoiler odam olduğunu ve henüz okuma şansı bulamadığınız kitap(lar)dan spoiler ile karşılaşabileceğinizi unutmayın. Her iki soruyu da sırayla cevaplamalısınız için olmak onaylandı.

<https://www.facebook.com/groups/246657056669108/>

Özel materyaller ve eşantyonlar için Shantel Tessier'in [e-posta listesine](#) katılın

[Facebook Okuyucu grubu](#)

[Instagram](#)

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[sayfası](#)

Sokak ekibine veya inceleme ekibine katılmak istiyorsanız, lütfen tüm sorularınızı shanteltessierassistant@gmail.com adresine gönderin.

OceanofPDF.com

YAZARLA İLETİŞİME GEÇİN

Yeni çıkan kitaplardan ve özel çekilişlerden ilk siz haberdar olmak için beni takip etmeyi unutmayın.

Okuyucu grubu: [Shantel'in Günahkâr Tarafı](#)

[Haber Bülteni](#)

[Goodreads](#)

[OceanofPDF.com](#)

SHANTEL TESSIER'İN DİĞER KİTAPLARI

Dare Serisi: Karanlık Lise Zorba Romantizmi

[Sana Meydan Okuyorum](#)

[Cesaretin](#)

[Varsa Sana](#)

[Söz](#)

[Veriyorum](#)

Bağımsızlar

[Ritüeli](#)

[Yalvartmak](#)

[Sabotaj](#)

[DASH](#)

[Katlıam](#)

Yedi Ölümcül Günah

Serisi [Bağımlılık](#)

[Saplanı](#)

İtiraf - Yakında Bencil

Serisi [Bencil](#)

[Kendim](#)

[Özverili](#)

BM Serisi [Tarif](#)

Edilemez

[Dayanılmaz](#)

[Kontrol Edilemez](#)

[Unutulmaz](#)

[Değiştirileme](#)

[Z](#)

[Öngörülemez](#)

[Öngörülemeyen](#)

İşbirlikleri [Sadece](#)

[Bir Öpücük](#)

NYE işbirliği

[Donut Overthink It](#)

Ulusal Donut Günü işbirliği [Sampanya](#)

[Dilekleri](#)

Wild in the Windy City antolojisi

Çok Yakında

Relentless-Sıcak Yaz Okulu Geceleri antolojisi (2021) Make

You Mine- Bully God (2022)

The Offering- Nightingale (2022)

[OceanofPDF.com](#)